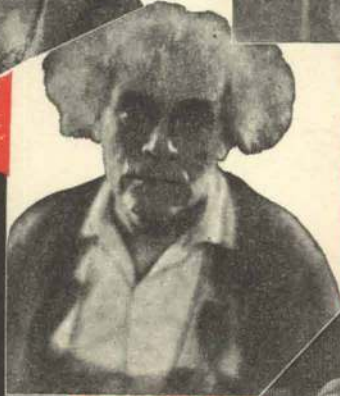

985

MISS DORRIT

W

FILMATISERET I 10 AKTER

EFTER

CHARLES DICKENS'

• ROMAN AF SAMME NAVN •

25 ØRE

LILLE DORRIT

Filmatisering i 10 Akter efter

Charles Dickens'

Roman af samme Navn

Bearbejdet for Film af Sam Ask

Iscenesat af

A. W. Sandberg

OFFICIN: NORDISK FILMS KOMPAGNI

HOVEDPERSONERNE:

William Dorrit	Frederik Jensen	
Amy, kaldet lille Dorrit	} hans Børn {	
Fanny		Karina Bell
Tip		Karen Winther
Frederik Dorrit, hans Broder	Knud Schrøder	
Arthur Clennam	Georg Busch	
Mrs. Clennam, hans Moder	Gunnar Tolnæs	
Jeremias Flintwich	} Tvillingbrødre... Carl Hinz	
Efraim Flintwich		
Affery, hans Kone	Ingeborg Pehrson	
Arrestforvarer Chivery	Mathilde Nielsen	
Hans Hustru	Torben Meyer	
John, deres Søn	Kate Fabian	
Maggy	Erik Skjold Petersen	
Rigaud	Karen Caspersen	
Panks	Peter Nielsen	
Mrs. General	Kaj Paaske	
	Ellen Røvsing	

Lille Dorrit.

Vi er i Marseille — den blomstrende, sydfranske Havneby —, hvor der paa den Tid, da vor Fortælling begynder, laa et gammelt Fængsel, der baade udmærkede sig ved sin Størrelse og sin Skummelhed, og hvis dybeste Kælder i Øjeblikket husede en smilende Djævel — en vis Monsieur Rigaud, der yndede at kalde sig en Gentleman, skønt hans Samvittighed forlængst var død — og hans Hænder plettet af Blod. Efter at have konstateret, at den sangvinske Forbryder ikke havde opgivet Haabet om — trods alt — at redde sin Hals, overlader vi ham foreløbig til hans Skæbne og begiver os til London — til et gammelt, brøstfældigt Hus i City, der ikke var mindre skummelt end Fængslet i Marseille. Gennem Generationer havde dette Hus tilhørt Familien Clennam — dets Grund var løs og undermineret af Floden, og den Dag ikke fjern, da de svære Krykker, med hvilke det var blevet afstivet, ikke længere formaaede at holde det oppe. Det ejedes nu af den viljestærke Mrs. Clennam, der trods haarde Gigtlidelser, som lænkede hende til et enkelt Værelse, stadig styrede Familiens gamle Firma. De eneste Mennesker, som denne haarde og kolde Kvinde stadig havde om sig, var hendes gamle Tjener og Faktotum, den snu og krybende Jeremias Flintwich — og hans forkytte og forkuede Kone, Affery. En stille og beskedne, ung Pige,

der kaldtes lille Dorrit, og som levede af at gaa ud og sy for Folk, kom undertiden der i Huset, og hende viste Mrs. Clennam en vis barsk Venlighed.

Omtrent paa samme Tid som Fangen i Marseille stillede for sine Dommere, vendte Mrs. Clennams Søn, Arthur, tilbage til London efter i 20 Aar at have opholdt sig i det fjerne Østen, hvor han sammen med sin fornylig afdøde Fader havde ledet en af Firmaets Filialer. En graa Barndom og en glædeløs Ungdom havde næsten dræbt alt Haab og Livsmød i hans Bryst, og skønt han var en Mand i sine bedste Aar, følte han sig allerede gammel. Uden glade Anelser opsøgte han sin Moder — denne underlige, følelsesløse, forstenede Kvinde, der aldrig havde været noget for ham, men som var den eneste, der kunde raade og hjælpe ham i den Sag, der laa ham saa stærkt paa Sinde, at den havde drevet ham hjem.

Den altid forvirrede Affery var utvivlsomt glad for at se ham igen, hvorimod det lod til, at hans Tilsynekomst kom Flintwich meget ubelejligt. Moderen gav ham netop den Velkomst, han havde ventet, og der kom først Liv i hendes stivnede Træk, da han fortalte, *hvorfor* han var kommen. Han havde forstaaet, at Faderen i mange Aar havde baaret paa en tung Hemmelighed, og var nu fast besluttet paa med Moderens Bistand at faa denne opklaret og søge at sone, hvad Faderen havde forbrudt. Den Maa-de, paa hvilken Moderen affærdigede ham, belærte ham imidlertid om, at han aldrig vilde kunne regne med hendes Støtte; men han anede, at hun kendte mere til denne Hemmelighed, end hun vilde være ved — og havde han vidst, hvad der var gaaet for sig i Huset, straks efter at han havde betraadt dets Tærskel, vilde han

John Chivery..... Erik Skjold Petersen

have faaet sin Anelse bekræftet. — — — Flintwich, den gamle Ræv, havde i Huj og Hast stukket nogle gulnede Papirer, der øjensynlig ikke maatte komme Arthur for Øje, til den Tvillingbroder, han netop havde Besøg af, og formanet ham til at passe godt paa dem, da de gav dem Krammet paa Mrs. Clennam. Der var altsaa en Hemmelighed, men Arthur havde intet Kendskab til den, da han kort efter skiltes fra Moderen. Inden han forlod sin Barndoms triste Hjem, saa' han et Glimt af lille Dorrit — denne blide og stiltfærdige, lille Pige, der som en enlig Solstraale lyste op i Mørket derinde, og da det ikke lod til, at Affery vidste noget videre om hende, fulgte han — uden egentlig at vide hvorfor — efter hende, da hendes Arbejdsdag var forbi. — Ved Omstændighedernes Spil lykkedes det ham ikke alene at udforske den unge Piges Veje, men ogsaa at komme i nærmere Berøring med hende og hendes Familie. — Hendes Fader, William Dorrit, var for mere end 20 Aar siden som Følge af en indviklet Fallit havnet i Marshalsea — det store Gældsængsel — og var stadig Fange derinde. Hans lange Ophold i Forbindelse med den Værdighed, der var ham medfødt, havde skaffet ham en vis Position inden for Murene — man kaldte ham »Fængslets Fader«; alle nyankomne blev præsenteret for ham, men maatte ganske vist ogsaa honorere denne store Ære ved at yde ham smaa, kontante »Erkendtligheder«. Han var ikke saa lidt af en selvglad Egoist — han fandt det saaledes ganske paa sin Plads, at Amy — eller lille Dorrit, som hun blev kaldt — ofrede sig helt for ham og faktisk var mere for ham end en Moder. I hendes Øjne var han ikke desto mindre den bedste Fader i Verden — hun kunde nok se hans Skrøbeligheder og Fejl; men hun havde de tusinde Und-

Mrs. Clennam Ingeborg Pehrson

skyldninger for ham — og med en ikke mindre rørende og opofrende Kærlighed omfattede hun de øvrige Medlemmer af Familien. Der var Broderen Tip, en nogen letsindig og doven Fyr, der efter et Uheld i en Hestehandel ogsaa var blevet fast Beboer i Gældsængslet — der var Søsteren, den muntre og livsglade Fanny, som var knyttet til et mindre Teater — og der var endelig Onkel Frederik — William Dorrits Broder — en skikkelig, men noget sløv, gammel Mand, der tjente sit fattige Brød som Teatermusiker. Skønt lille Dorrit var den yngste — hun var født i Marshalsea — var det dog hende, der var den faldne Families Hoved; for disse sine kære sled og slæbte hun Dagen lang, og alle deres Sorger og Bekymringer gjorde hun til sine. —

Alt dette fik Arthur Clennam selvfølgelig ikke at vide under sit første Besøg i Gældsængslet; men saa meget saa' og hørte han, at han ikke kunde andet end fatte den varmeste Interesse for den fine og tapre, lille Pige, paa hvis spæde Skuldre der var lagt en tungere Byrde, end man skulde tro, de kunde bære. For hendes Skyld gjorde han et Forsøg paa at faa Faderen sat paa fri Fod; men den gamle Gældsfangers Affærer var alt for indviklede til, at det kunde lade sig gøre. Tip skaffede han derimod uden større Vanskeligheder Friheden; men skønt han intet røbede om sin Medvirken, var lille Dorrit ikke i Tvivl om, hvem der stod bag, og den Maade, paa hvilken hun udtrykte sin Taknemmelighed over for Broderens Velgører, var saa smuk og rørende, at han følte sig grebet om Hjertet som aldrig før og til sin Undren opdagede, at han — den gamle Mand, som han selv kaldte sig — var alvorligt forelsket.

For lille Dorrit var det en vidunderlig Følelse at vide, at hun

havde en trofast og uegennyttig Ven — for vel stod hun ikke ene i Verden — hun havde jo sin Familie og hun havde Maggy, en aandssvag Stakkel, der var Datter af hendes gamle Amme, men trods sine 28 Aar saa hjælpeløs som et lille Barn. For alle dem var hun imidlertid et Slags Forsyn — og saadant et Forsyn var Arthur Clennam nu blevet for hende. — En Tilbeder havde hun da for Resten ogsaa. Det var Arrestforvarerens Søn, en forlegen og sørgmodig Yngling, der havde den besynderlige Vane at omsætte sine skiftende Stemninger i højstemte Gravstens-Inskriptioner, og som led sit Livs største Skuffelse den Dag, da lille Dorrit var nødt til at lade ham forstaa, at hun aldrig vilde kunne blive andet end en Søster for ham. Hun sagde ikke, *hvorfor* han maatte begrave sine Haab; at det var Arthur Clennam, der ejede hendes Hjerte — men skønt det jo paastaas, at Kærlighed gør blind, gjorde den netop i dette Tilfælde John saa klartseende, at han inden længe opdagede hendes Hemmelighed.

Under alt dette glemte Clennam ikke den Opgave, han havde stillet sig: at komme til Klarhed over Faderens Brøde — men det lykkedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, med hvilken Moderen omgav sig. — Men langt fra City — paa et tarveligt Værtshus i den lille By Chalons i Nordfrankrig — skete der netop paa dette Tidspunkt noget, der i høj Grad vedrørte den Hemmelighed, som han søgte at udforske. Skæbnen førte nemlig Flintwicks Tvillingbroder sammen med Monsieur Rigaud — og med vort Kendskab til denne noble Herre, hvem det altsaa alligevel var lykkedes at snyde Skarpretteren i Marseille, bør det ikke undre os, at de Papirer, som efter Flintwicks Udtalelse var en hel Del værd, paa en noget blodig Maade skiftede Ejerskab. —

Følgen heraf blev, at saavel Mrs. Clennam som den ubehageligt overraskede Flintwich kort efter gjorde Monsieur Rigauds Bekendtskab, og at dette Bekendtskab straks blev dyrt for Firmaets Kasse, men efter alt at dømme vilde blive endnu dyrere. —

Samtidig med, at Kærligheden til Clennam havde kastet et Solstrejf over lille Dorrits graa Hverdage, skete det, at hun for første Gang skammede sig over sin Fader — skammede sig over den plumpe Maade, paa hvilken han fik den offervillige Clennam til stadig at yde ham de smaa, kærkomne »Erkendtligheder«. Et Forsøg, som hun gjorde for at ændre dette Forhold, førte kun til det Resultat, at hun med forfærdende Tydelighed forstod, at Fængselsmuren ubarmhjertigt skilte hende fra ham, der ejede alle hendes lønligste Tanker — og hun besluttede med tungt Hjerte at handle derefter. Hun undgik nu saa vidt muligt Clennam, der troede, at hun havde gennemskuet ham og frygtede, at han skulde besvære hende med en Kærlighed, som hun ikke kunde gengælde. For ikke helt at miste hende, fandt han saa paa at fortælle hende saa meget om sig selv og sit Liv, at hun nødvendigvis maatte tro, at det kun var rent faderlige Følelser, han nærrede for hende — og uden at ville det kom han paa den Maade til at volde det lille, taalmodige Hjerte en dybere Smerte, end det næsten kunde bære.

Til alt Held for lille Dorrit, der syntes, at hun først nu havde lært Ulykken at kende, indtraf der straks efter en Begivenhed, der bevirkede, at hun ikke fik Tid til at beskæftige sig ret meget med sig selv og sine Sorger. Det lykkedes nemlig en energisk Sporhund ved Navn Pancks, som stod i Clennams Tjeneste, at udrede de mange Traade i den indviklede Sag, han benævnedes »Affæren Dorrit«, og det kom for en Dag, at den gamle Gælds-

Frederik Dorrit..... Georg Busch

fange var Arving til en stor Formue. Paa lille Dorrit — denne Jordens mest opofrende og hengivne Datter — virkede den overraskende Meddelelse næsten stærkere end paa Faderen, der efter at hans første Sindsbevægelse havde lagt sig, straks begyndte at trække Veksler paa sin kommende Storhed.

Det blev en uforglemmelig Dag i Marshalseas Historie — den højtidelige Dag, da det store Gældsfængsel blev »faderløst«. Fængslets forhenværende Fader lod sig hylde som en Konge, og hans Afmarsch formede sig som et Triumftog, i hvilket der dog skete et vist Afbræk, da man pludselig opdagede, at man i Festtumlen helt havde glemt lille Dorrit — dette dybe, trofaste Hjerte, som hele sit Liv havde ofret sig for andre og fundet sin Løn i andres Glæde. — Clennam fandt hende liggende bevidstløs paa hendes Kammer, og da han overgav hende i Faderens Varetægt, havde han en dunkel Følelse af, at han aldrig skulde have givet hende fra sig. Nu skiltes jo deres Veje — og hvem vidste, om de nogen Sinde vilde krydses igen. —

— — —

I Italien — i et pragtfuldt, gammelt Palads — levede Familien Dorrit de følgende Maaneder et Liv i Glans og Herlighed — den eneste, der ikke rigtig kunde finde sig til Rette i de nye Forhold, var lille Dorrit. Over for Clennam, som hun undertiden skrev til, lod hun sig dog ikke mærke med sine Bekymringer — men den stille Glæde, hun følte ved stadig at kunne betro sig til *ham*, mod hvem hun længtes af sin ganske Sjæl, blev kun alt for snart taget fra hende. Faderen forbød hende at vedligeholde Forbindelsen med ham — alle Fortidens Minder skulde fejles bort, og skønt gamle Frederik Dorrit et Øjeblik vaagnede op af

den Sløvhedstilstand, han ellers altid var hensunken i, og i en skarp Tone protesterede mod Broderens himmelraabende Utaknemmighed, indsaar lille Dorrit, at hun var nødt til at bringe et nyt Offer.

Arthur Clennam fandt Livet tomt og indholdsløst nu, da hun, som han elskede, var ham saa fjern. Under et af sine Besøg hos Moderen traf han Monsieur Rigaud, og af Affery erfarede han, at den uhyggelige Fremtoning optraadte som Pengeafpresser. Han forstod, at Manden øjensynlig maatte kende noget til den Hemmelighed, han selv havde sat saa meget ind paa at faa opklaret; men netop da han var begyndt at følge det nye Spor, skete der noget, der blev af skæbnesvanger Betydning for hans egen Skæbne — saavel som for Familien Dorrits. — En fremragende Finansmand, med hvis Søn Fanny Dorrit var blevet gift, og som forvaltede hele hendes Faders Formue, afsløredes nemlig som en ren Svindler, der havde brugt alle de Pengemidler, der var betroet ham. William Dorrit fik den sensationelle Meddelelse under en straalende Fest, han afholdt i sit Palads — den virkede paa ham som et dræbende Slag — han saa' atter det skumle Gældsfængsel rykke truende nær — intet Under, at hans Forstand omtaagedes, og at Festen fik en yderst tragisk Afslutning. Den Nat veg lille Dorrit ikke fra den elskede Faders Leje, og da Morgenens gryede, saa' hun en endnu dybere Skygge end den fra Fængslets Mur glide hen over de kære Træk. — Den barmhjertige Død havde skænket en forpint Sjæl Freden.

En anden af den store Svindlers Ofre var Arthur Clennam, og som en ruineret Mand førtes han til det Gældsfængsel, han saa ofte havde besøgt. For John Chivery, der vidste, at det var

Clennam, der havde staaet mellem ham og lille Dorrit, var det paa en vis Maade en Triumf at se sin Medbejlers Nedværdigelse — men drevet af sin følsomme Samvittighed og sit Hjertes Godhed foretrak han dog at vise sig højmodig og fortalte Clennam, hvem der ejede lille Dorrits Kærlighed. — Vel følte den ensomme Gældsfange sig lykkelig ved at vide sig genelsket — men hun kunde dog aldrig blive hans — nu da *hun* var rig og *han* fattig og fornedret.

Indespærringen og Tanken om den Fare, der gennem Rigaud truede Moderen, nedbrød efterhaanden helt hans Helbred — og da lille Dorrit endelig en Dag stod i hans Stue, fandt hun ham syg paa Legeme og Sjæl. Selv den dybe Glæde, der fyldte hans Sind, da det endelig kom til en Forklaring mellem de to, og han med Sikkerhed vidste, at intet uden Døden skulde skille dem, kunde ikke dræbe den Feber, der rasede i hans Blod. Uger igennem kæmpede lille Dorrit tappert for at fravriste Døden det nye Bytte, den havde udset sig, og omsider kom den Dag, hvor hun følte, at hun havde sejret.

Et frygteligt Uvejr var imidlertid ved at bryde løs over det gamle, brøstfældige Hus i City og den gamle, haarde Kvinde inden for dets Mure. Rigaud var blevet mere og mere uforskammet i sine Fordringer, og da Mrs. Clennam til sidst hverken vilde eller kunde opfylde disse, kom det til et voldsomt Opgør, under hvilket den koldblodige Slyngel ligefrem tvang den ulykkelige til at bekende sin Brøde og vedgaa sin Skyld. Den voldsomme Sindsbevægelse, som den gamle Kvinde paa den Maade blev udsat for, virkede saa stærkt paa hendes Nerver, at Lammelsen blev hævet, og hun fik sin Førlighed igen. Med stive, søvngængeragtige Skridt

Rigaud. Peter Nielsen

forlod hun, fulgt af Alfery, Huset — *ikke*, som Rigaud troede, for at skaffe Penge til Veje, men for at opsøge Arthur og skrifte sin Synd. — Det blev imidlertid lille Dorrit, der fik den tunge Hemmelighed at vide. Hun fattede ikke helt Sammenhængen; men saa meget forstod hun, at Arthur ikke var Mrs. Clennams Søn, men var blevet udgivet for at være det, for at hun og hendes lidet karakterfaste Ægtefælle kunde komme i Besiddelse af den store Formue, der i Virkeligheden tilhørte *ham*. —

— — —

Efter at have lettet sit Sind og bedt lille Dorrit om at skaffe hende Arthurs Tilgivelse, mente den gamle Kvinde sig stærk til at møde Rigaud igen; men Skæbnen vilde, at dette ikke skulde ske. Det skumle Hus, der havde været Vidne til saa mange onde Anslag, bukkede netop hin skæbnesvangre Aften under for Flo- dens underjordiske Angreb og begravede de to Mænd, hvis Sjæle omtrent var lige sorte, under sine skimlede Mure. Mrs. Clennam følte Katastrofen som en Dom, de højere Magter fældede over hende og hendes onde Gerninger. — Husets Fald var et Varsel om *hendes* Fald — og maaske havde hun Ret, for Skrækken lammede hendes Hjerte og kastede hende livløs til Jorden, inden hun havde fjernet sig mange Skridt fra den rygende Ruinhob. —

— — —

Den ulykkelige Kvindes Bekendelse og Død gik selvfølgelig Arthur stærkt til Hjerte; men Lykken over at have vundet lille Dorrit fik dog snart alle Fortidens Skygger til at blegne — og det var en ungdommelig og stærk Mand, der en stille Foraarsmorgen blev viet til hende, som havde givet ham hans Ungdom og Livs- mod tilbage.

LILLE DORRIT

Filmatisering i 10 Akter efter

Charles Dickens'

Roman af samme Navn

Bearbejdet for Film af Sam Ask

—
Iscenesat af

A. W. Sandberg

OFFICIN: NORDISK FILMS KOMPAGNI

HOVEDPERSONERNE:

William Dorrit	Frederik Jensen	
Amy, kaldet lille Dorrit	} hans Børn {	
Fanny		{ Karina Bell
Tip.....		{ Karen Winther
Frederik Dorrit, hans Broder	{ Knud Schrøder	
Arthur Clennam.....	Georg Busch	
Mrs. Clennam, hans Moder.....	Gunnar Tolnæs	
Jeremias Flintwich	} Tvillingbrødre... Carl Hinz	
Efraim Flintwich		
Affery, hans Kone.....	Mathilde Nielsen	
Arrestforvarer Chivery.....	Torben Meyer	
Hans Hustru.....	Kate Fabian	
John, deres Søn.....	Erik Skjold Petersen	
Maggy	Karen Caspersen	
Rigaud	Peter Nielsen	
Panks	Kaj Paaske	
Mrs. General.....	Ellen Røvsing	

Lille Dorrit.

Vi er i Marseille — den blomstrende, sydfranske Havneby —, hvor der paa den Tid, da vor Fortælling begynder, laa et gammelt Fængsel, der baade udmærkede sig ved sin Størrelse og sin Skummelhed, og hvis dybeste Kælder i Øjeblikket husede en smilende Djævel — en vis Monsieur Rigaud, der yndede at kalde sig en Gentleman, skønt hans Samvittighed forlængst var død — og hans Hænder plettet af Blod. Efter at have konstateret, at den sangvinske Forbryder ikke havde opgivet Haabet om — trods alt — at redde sin Hals, overlader vi ham foreløbig til hans Skæbne og begiver os til London — til et gammelt, brøstfældigt Hus i City, der ikke var mindre skummelt end Fængslet i Marseille. Gennem Generationer havde dette Hus tilhørt Familien Clennam — dets Grund var løs og undermineret af Floden, og den Dag ikke fjern, da de svære Krykker, med hvilke det var blevet afstivet, ikke længere formaaede at holde det oppe. Det ejedes nu af den viljestærke Mrs. Clennam, der trods haarde Gigtlidelser, som lænkede hende til et enkelt Værelse, stadig styrede Familiens gamle Firma. De eneste Mennesker, som denne haarde og kolde Kvinde stadig havde om sig, var hendes gamle Tjener og Faktotum, den snu og krybende Jeremias Flintwich — og hans forknytte og forkuede Kone, Affery. En stille og beskeden, ung Pige,

der kaldtes lille Dorrit, og som levede af at gaa ud og sy for Folk, kom undertiden der i Huset, og hende viste Mrs. Clennam en vis barsk Venlighed.

Omtrent paa samme Tid som Fangen i Marseille stilledes for sine Dommere, vendte Mrs. Clennams Søn, Arthur, tilbage til London efter i 20 Aar at have opholdt sig i det fjerne Østen, hvor han sammen med sin fornylig afdøde Fader havde ledet en af Firmaets Filialer. En graa Barndom og en glædeløs Ungdom havde næsten dræbt alt Haab og Livsmod i hans Bryst, og skønt han var en Mand i sine bedste Aar, følte han sig allerede gammel. Uden glade Anelser opsøgte han sin Moder — denne underlige, følelsesløse, forstenede Kvinde, der aldrig havde været noget for ham, men som var den eneste, der kunde raade og hjælpe ham i den Sag, der laa ham saa stærkt paa Sinde, at den havde drevet ham hjem.

Den altid forvirrede Affery var utvivlsomt glad for at se ham igen, hvorimod det lod til, at hans Tilsynekomst kom Flintwich meget ubelejligt. Moderen gav ham netop den Velkomst, han havde ventet, og der kom først Liv i hendes stivnede Træk, da han fortalte, *hvorfor* han var kommen. Han havde forstaaet, at Faderen i mange Aar havde baaret paa en tung Hemmelighed, og var nu fast besluttet paa med Moderens Bistand at faa denne opklaret og søge at sone, hvad Faderen havde forbrudt. Den Maa-de, paa hvilken Moderen affærdigede ham, belærte ham imidlertid om, at han aldrig vilde kunne regne med hendes Støtte; men han anede, at hun kendte mere til denne Hemmelighed, end hun vilde være ved — og havde han vidst, hvad der var gaaet for sig i Huset, straks efter at han havde betraadt dets Tærskel, vilde han

John Chivery..... Erik Skjold Petersen

have faaet sin Anelse bekræftet. — — — Flintwich, den gamle Ræv, havde i Huj og Hast stukket nogle gulnede Papirer, der øjensynlig ikke maatte komme Arthur for Øje, til den Tvillingbroder, han netop havde Besøg af, og formanet ham til at passe godt paa dem, da de gav dem Krammet paa Mrs. Clennam. Der var altsaa en Hemmelighed, men Arthur havde intet Kendskab til den, da han kort efter skiltes fra Moderen. Inden han forlod sin Barndoms triste Hjem, saa' han et Glimt af lille Dorrit — denne blide og stilfærdige, lille Pige, der som en enlig Solstraale lyste op i Mørket derinde, og da det ikke lod til, at Affery vidste noget videre om hende, fulgte han — uden egentlig at vide hvorfor — efter hende, da hendes Arbejdsdag var forbi. — Ved Omstændighedernes Spil lykkedes det ham ikke alene at udforske den unge Piges Veje, men ogsaa at komme i nærmere Berøring med hende og hendes Familie. — Hendes Fader, William Dorrit, var for mere end 20 Aar siden som Følge af en indviklet Fallit havnet i Marshalsea — det store Gælds fængsel — og var stadig Fange derinde. Hans lange Ophold i Forbindelse med den Værdighed, der var ham medfødt, havde skaffet ham en vis Position inden for Murene — man kaldte ham »Fængslets Fader«; alle nyankomne blev præsenteret for ham, men maatte ganske vist ogsaa honorere denne store Ære ved at yde ham smaa, kontante »Erkendtligheder«. Han var ikke saa lidt af en selvglad Egoist — han fandt det saaledes ganske paa sin Plads, at Amy — eller lille Dorrit, som hun blev kaldt — ofrede sig helt for ham og faktisk var mere for ham end en Moder. I hendes Øjne var han ikke desto mindre den bedste Fader i Verden — hun kunde nok se hans Skrøbeligheder og Fejl; men hun havde de tusinde Und-

Mrs. Clennam..... Ingeborg Pehrson

skyldninger for ham — og med en ikke mindre rørende og opofrende Kærlighed omfattede hun de øvrige Medlemmer af Familien. Der var Broderen Tip, en nogen letsindig og doven Fyr, der efter et Uheld i en Hestehandel ogsaa var blevet fast Beboer i Gældsængslet — der var Søsteren, den muntre og livsglade Fanny, som var knyttet til et mindre Teater — og der var endelig Onkel Frederik — William Dorrits Broder — en skikkelig, men noget sløv, gammel Mand, der tjente sit fattige Brød som Teatermusiker. Skønt lille Dorrit var den yngste — hun var født i Marshalsea — var det dog hende, der var den faldne Families Hoved; for disse sine kære sled og slæbte hun Dagen lang, og alle deres Sorger og Bekymringer gjorde hun til sine. —

Alt dette fik Arthur Clennam selvfølgelig ikke at vide under sit første Besøg i Gældsængslet; men saa meget saa' og hørte han, at han ikke kunde andet end fatte den varmeste Interesse for den fine og tapre, lille Pige, paa hvis spæde Skuldre der var lagt en tungere Byrde, end man skulde tro, de kunde bære. For hendes Skyld gjorde han et Forsøg paa at faa Faderen sat paa fri Fod; men den gamle Gældsfangens Affærer var alt for indviklede til, at det kunde lade sig gøre. Tip skaffede han derimod uden større Vanskeligheder Friheden; men skønt han intet røbede om sin Medvirken, var lille Dorrit ikke i Tvivl om, hvem der stod bag, og den Maade, paa hvilken hun udtrykte sin Taknemmelighed over for Broderens Velgører, var saa smuk og rørende, at han følte sig grebet om Hjertet som aldrig før og til sin Undren opdagede, at han — den gamle Mand, som han selv kaldte sig — var alvorligt forelsket.

For lille Dorrit var det en vidunderlig Følelse at vide, at hun

havde en trofast og uegennyttig Ven — for vel stod hun ikke ene i Verden — hun havde jo sin Familie og hun havde Maggy, en aandssvag Stakkel, der var Datter af hendes gamle Amme, men trods sine 28 Aar saa hjælpeløs som et lille Barn. For alle dem var hun imidlertid et Slags Forsyn — og saadant et Forsyn var Arthur Clennam nu blevet for *hende*. — En Tilbeder havde hun da for Resten ogsaa. Det var Arrestforvarerens Søn, en forlegen og sørgmodig Yngling, der havde den besynderlige Vane at omsætte sine skiftende Stemninger i højstemte Gravstens-Inskriptioner, og som led sit Livs største Skuffelse den Dag, da lille Dorrit var nødt til at lade ham forstaa, at hun aldrig vilde kunne blive andet end en Søster for ham. Hun sagde ikke, *hvorfor* han maatte begrave sine Haab; at det var Arthur Clennam, der ejede hendes Hjerte — men skønt det jo paastaas, at Kærlighed gør blind, gjorde den netop i dette Tilfælde John saa klartseende, at han inden længe opdagede hendes Hemmelighed.

Under alt dette glemte Clennam ikke den Opgave, han havde stillet sig: at komme til Klarhed over Faderens Brøde — men det lykkedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, med hvilken Moderen omgav sig. — Men langt fra City — paa et tarveligt Værtshus i den lille By Chalons i Nordfrankrig — skete der netop paa dette Tidspunkt noget, der i høj Grad vedrørte den Hemmelighed, som han søgte at udforske. Skæbnen førte nemlig Flintwicks Tvillingbroder sammen med Monsieur Rigaud — og med vort Kendskab til denne noble Herre, hvem det altsaa alligevel var lykkedes at snyde Skarpretteren i Marseille, bør det ikke undre os, at de Papirer, som efter Flintwicks Udtalelse var en hel Del værd, paa en noget blodig Maade skiftede Ejerskab. —

Følgen heraf blev, at saavel Mrs. Clennam som den ubehageligt overraskede Flintwich kort efter gjorde Monsieur Rigauds Bekendtskab, og at dette Bekendtskab straks blev dyrt for Firmaets Kasse, men efter alt at dømme vilde blive endnu dyrere. —

Samtidig med, at Kærligheden til Clennam havde kastet et Solstrejf over lille Dorrits graa Hverdage, skete det, at hun for første Gang skammede sig over sin Fader — skammede sig over den plumpe Maade, paa hvilken han fik den offervillige Clennam til stadig at yde ham de smaa, kærkomne »Erkendtligheder«. Et Forsøg, som hun gjorde for at ændre dette Forhold, førte kun til det Resultat, at hun med forfærdende Tydelighed forstod, at Fængselsmuren ubarmhjertigt skilte hende fra ham, der ejede alle hendes lønligste Tanker — og hun besluttede med tungt Hjerte at handle derefter. Hun undgik nu saa vidt muligt Clennam, der troede, at hun havde gennemskuet ham og frygtede, at han skulde besvære hende med en Kærlighed, som hun ikke kunde gengælde. For ikke helt at miste hende, fandt han saa paa at fortælle hende saa meget om sig selv og sit Liv, at hun nødvendigvis maatte tro, at det kun var rent faderlige Følelser, han nærrede for hende — og uden at ville det kom han paa den Maade til at volde det lille, taalmodige Hjerte en dybere Smerte, end det næsten kunde bære.

Til alt Held for lille Dorrit, der syntes, at hun først nu havde lært Ulykken at kende, indtraf der straks efter en Begivenhed, der bevirkede, at hun ikke fik Tid til at beskæftige sig ret meget med sig selv og sine Sorger. Det lykkedes nemlig en energisk Sporhund ved Navn Pancks, som stod i Clennams Tjeneste, at udrede de mange Traade i den indviklede Sag, han benævnedes »Affæren Dorrit«, og det kom for en Dag, at den gamle Gælds-

Frederik Dorrit..... Georg Busch

fange var Arving til en stor Formue. Paa lille Dorrit — denne Jordens mest opofrende og hengivne Datter — virkede den overraskende Meddelelse næsten stærkere end paa Faderen, der efter at hans første Sindsbevægelse havde lagt sig, straks begyndte at trække Veksler paa sin kommende Storhed.

Det blev en uforglemmelig Dag i Marshalseas Historie — den højtidelige Dag, da det store Gælds fængsel blev »faderløst«. Fængslets forhenværende Fader lod sig hylde som en Konge, og hans Afmarch formede sig som et Triumftog, i hvilket der dog skete et vist Afbræk, da man pludselig opdagede, at man i Festtumen helt havde glemt lille Dorrit — dette dybe, trofaste Hjerte, som hele sit Liv havde ofret sig for andre og fundet sin Løn i andres Glæde. — Clennam fandt hende liggende bevidstløs paa hendes Kammer, og da han overgav hende i Faderens Varetægt, havde han en dunkel Følelse af, at han aldrig skulde have givet hende fra sig. Nu skiltes jo deres Veje — og hvem vidste, om de nogen Sinde vilde krydses igen. —

— — —
I Italien — i et pragtfuldt, gammelt Palads — levede Familien Dorrit de følgende Maaneder et Liv i Glans og Herlighed — den eneste, der ikke rigtig kunde finde sig til Rette i de nye Forhold, var lille Dorrit. Over for Clennam, som hun undertiden skrev til, lod hun sig dog ikke mærke med sine Bekymringer — men den stille Glæde, hun følte ved stadig at kunne betro sig til *ham*, mod hvem hun længtes af sin ganske Sjæl, blev kun alt for snart taget fra hende. Faderen forbød hende at vedligeholde Forbindelsen med ham — alle Fortidens Minder skulde fejles bort, og skønt gamle Frederik Dorrit et Øjeblik vaagnede op af

den Sløvhedstilstand, han ellers altid var hensunken i, og i en skarp Tone protesterede mod Broderens himmelraabende Utaknemmighed, indsaar lille Dorrit, at hun var nødt til at bringe et nyt Offer.

Arthur Clennam fandt Livet tomt og indholdsløst nu, da hun, som han elskede, var ham saa fjern. Under et af sine Besøg hos Moderen traf han Monsieur Rigaud, og af Affery erfarede han, at den uhyggelige Fremtoning optraadte som Pengeafpresser. Han forstod, at Manden øjensynlig maatte kende noget til den Hemmelighed, han selv havde sat saa meget ind paa at faa opklaret; men netop da han var begyndt at følge det nye Spor, skete der noget, der blev af skæbnesvanger Betydning for hans egen Skæbne — saavel som for Familien Dorrits. — En fremragende Finansmand, med hvis Søn Fanny Dorrit var blevet gift, og som forvaltede hele hendes Faders Formue, afsløredes nemlig som en ren Svindler, der havde brugt alle de Pengemidler, der var betroet ham. William Dorrit fik den sensationelle Meddelelse under en straalende Fest, han afholdt i sit Palads — den virkede paa ham som et dræbende Slag — han saa' atter det skumle Gælds fængsel rykke truende nær — intet Under, at hans Forstand omtaagedes, og at Festen fik en yderst tragisk Afslutning. Den Nat veg lille Dorrit ikke fra den elskede Faders Leje, og da Morgenens gryede, saa' hun en endnu dybere Skygge end den fra Fængslets Mur glide hen over de kære Træk. — — Den barmhjertige Død havde skænket en forpint Sjæl Freden.

En anden af den store Svindlers Ofre var Arthur Clennam, og som en ruineret Mand førtes han til det Gælds fængsel, han saa ofte havde besøgt. For John Chivery, der vidste, at det var

forlod hun, fulgt af Affery, Huset — *ikke*, som Rigaud troede, for at skaffe Penge til Veje, men for at opsøge Arthur og skrifte sin Synd. — Det blev imidlertid lille Dorrit, der fik den tunge Hemmelighed at vide. Hun fattede ikke helt Sammenhængen; men saa meget forstod hun, at Arthur ikke var Mrs. Clennams Søn, men var blevet udgivet for at være det, for at hun og hendes lidet karakterfaste Ægtefælle kunde komme i Besiddelse af den store Formue, der i Virkeligheden tilhørte *ham*. —

— — —

Efter at have lettet sit Sind og bedt lille Dorrit om at skaffe hende Arthurs Tilgivelse, mente den gamle Kvinde sig stærk til at møde Rigaud igen; men Skæbnen vilde, at dette ikke skulde ske. Det skumle Hus, der havde været Vidne til saa mange onde Anslag, bukkede netop hin skæbnesvangre Aften under for Flodens underjordiske Angreb og begravede de to Mænd, hvis Sjæle omtrent var lige sorte, under sine skimlede Mure. Mrs. Clennam følte Katastrofen som en Dom, de højere Magter fældede over hende og hendes onde Gerninger. — Husets Fald var et Varsel om *hendes* Fald — og maaske havde hun Ret, for Skrækken lammede hendes Hjerte og kastede hende livløs til Jorden, inden hun havde fjernet sig mange Skridt fra den ryggende Ruinhob. —

— — —

Den ulykkelige Kvindes Bekendelse og Død gik selvfølgelig Arthur stærkt til Hjerte; men Lykken over at have vundet lille Dorrit fik dog snart alle Fortidens Skygger til at blegne — og det var en ungdommelig og stærk Mand, der en stille Foraarsmorgen blev viet til hende, som havde givet ham hans Ungdom og Livsmod tilbage.

995

LILLE DORRIT

STORFILM I 10 AKTER — ISCENESAT AF A. W. SANDBERG

OPTAGET AF NORDISK FILMS KOMPAGNI

ENERET: AKTIESELSKABET KINOGRAFEN

HOVEDPERSONERNE:

William Dorrit.....	Frederik Jensen	
Amy, kaldet lille Dorrit	} hans Børn {	Karina Bell
Fanny.....		Karen Winther
Tip		Knud Schrøder
Frederik Dorrit, hans Broder	Georg Busch	
Arthur Clennam	Gunnar Tolnæs	
Mrs. Clennam, hans Moder	Ingeborg Pehrson	
Jeremias Flintwich	} Tvillingbrødre.....	Carl Hinz
Efraim Flintwich		
Affery, hans Kone	Mathilde Nielsen	
Arrestforsvarer Chivery.....	Torben Meyer	
Hans Hustru	Kate Fabian	
John, deres Søn.....	Erik Skjold Petersen	
Maggy.....	Karen Caspersen	
Rigaud	Peter Nielsen	
Panks	Kaj Paaske	
Mrs. General.....	Ellen Roving	

Lille Dorrit

Filmatisering i 10 Akter efter Charles Dickens' Roman
af samme Navn

Bearbejdet for Film af Sam Ask

Iscenesat af A. W. Sandberg

Officin: Nordisk Films Kompagni

Vi er i Marseille — den blomstrende, sydfranske Havneby —, hvor der paa den Tid, da vor Fortælling begynder, laa et gammelt Fængsel, der baade udmærkede sig ved sin Størrelse og sin Skummelhed, og hvis dybeste Kælder i Øjeblikket husede en smilende Djævel — en vis Monsieur Rigaud, der yndede at kalde sig en Gentleman, skønt hans Samvittighed forlængst var død — og hans Hænder plettet af Blod. Efter at have konstateret, at den sangvinske Forbryder ikke havde opgivet Haabet om — trods alt — at redde sin Hals, overlader vi ham foreløbig til hans Skæbne og begiver os til London — til et gammelt, brøstfældigt Hus i City, der ikke var mindre skummelt end Fængslet i Marseille. Gennem Generationer havde dette Hus tilhørt Familien Clennam — dets Grund var løs og undermineret af Floden, og den Dag ikke fjern, da de svære Krykker, med hvilke det var blevet afstivet, ikke længere formaaede at holde det oppe. Det ejedes nu af den viljestærke Mrs. Clennam, der trods haarde Gigtlidelser, som lænkede hende til et enkelt Værelse, stadig styrede Familiens gamle Firma. De eneste Mennesker, som denne haarde og kolde Kvinde stadig havde om sig, var hendes gamle Tjener og Faktotum, den snu og krybende Jeremias Flintwich — og hans forknytte og forkuede Kone, Affery. En stille og beskedne, ung Pige, der kaldtes lille Dorrit, og som levede af at gaa ud og sy for Folk, kom undertiden der i Huset, og hende viste Mrs. Clennam en vis barsk Venlighed.

Omtrent paa samme Tid som Fangen i Marseille stilledes for sine Dommere, vendte Mrs. Clennams Søn, Arthur, tilbage til London efter i 20 Aar at have opholdt sig i det fjerne Østen, hvor han sammen med sin fornylig afdøde Fader havde ledet en af Firmaets Filialer. En graa Barndom og en glædeløs Ungdom havde næsten dræbt alt Haab og Livsmod i hans Bryst, og skønt han var en Mand i sine bedste Aar, følte han sig allerede gammel. Uden glade Anelser opsøgte han sin Moder — denne underlige, følelsesløse, forstenede Kvinde, der aldrig havde været noget for ham, men som var den eneste, der kunde raade og hjælpe ham i den Sag, der laa ham saa stærkt paa Sinde, at den havde drevet ham hjem.

Den altid forvirrede Affery var utvivlsomt glad for at se ham igen, hvorimod det lod til, at hans Tilsynkomst kom Flintwich meget ubelejligt. Moderen gav ham netop den Velkomst, han havde ventet, og der kom først Liv i hendes stivnede Træk, da han fortalte, hvorfor han var kommen. Han havde forstaaet, at Faderen i mange Aar havde baaret paa en tung Hemmelighed, og var nu fast besluttet paa med Moderens Bistand at faa

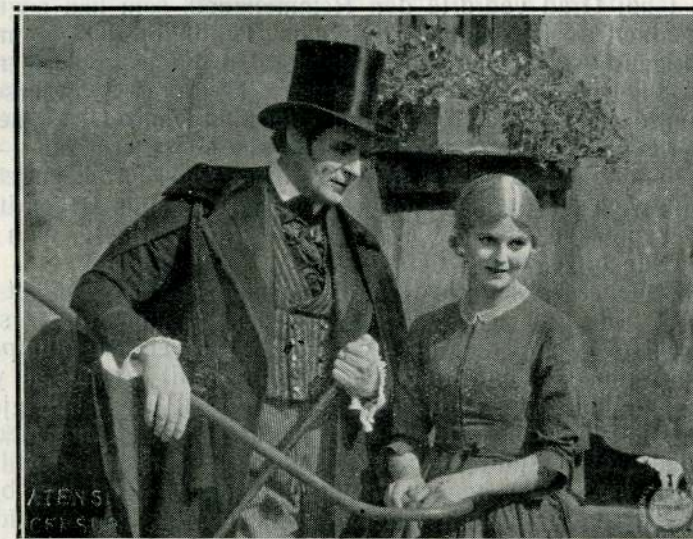
denne opklaret og søge at sone, hvad Faderen havde forbrudt. Den Maade, paa hvilken Moderen affærdigede ham, belærte ham imidlertid om, at han aldrig vilde kunne regne med hendes Støtte; men han anede, at hun kendte mere til denne Hemmelighed, end hun vilde være ved — og havde han vidst, hvad der var gaaet for sig i Huset straks efter, at han havde betraadt dets Tærskel, vilde han have faaet sin Anelse bekræftet. — — — Flintwich, den gamle Ræv, havde i Huj og Hast stukket nogle gulnede Papirer, der øjensynlig ikke maatte komme Arthur for Øje, til den Tvillingbroder, han netop havde Besøg af, og formanet ham til at passe godt paa dem, da de gav dem Krammet paa Mrs. Clennam. Der var altsaa en Hemmelighed, men Arthur havde intet Kendskab til den, da han kort efter skiltes fra Moderen. Inden han forlod sin Barn-doms triste Hjem, saa' han et Glimt af lille Dorrit — denne blide og

stiltfærdige, lille Pige, der som en enlig Solstraale lyste op i Mørket derinde, og da det ikke lod til, at Affery vidste noget videre om hende, fulgte han — uden egentlig at vide hvorfor — efter hende, da hendes Arbejdsdag var forbi. — Ved Omstændighedernes Spil lykkedes det ham ikke alene at udforske den unge Piges Veje, men ogsaa at komme i nærmere Berøring med hende og hendes Familie. — Hendes Fader, William Dorrit, var for mere end 20 Aar siden som Følge af en udviklet Fallit havnet i Marshalsea — det store Gældsængsel — og var stadig fange derinde. Hans lange Ophold i Forbindelse med den Værdighed, der var ham medfødt, havde skaffet ham en vis Position inden for Murene — man kaldte ham „Fængslets Fader“; alle nyankomne blev præsenteret for ham, men maatte ganske vist ogsaa honorere denne store Ære ved at yde ham smaa, kontante „Erkendtligheder“. Han var ikke saa lidt af en selvglad Egoist — han fandt det saaledes ganske paa sin Plads, at Amy — eller lille Dorrit, som hun blev kaldt — ofrede sig helt for ham og faktisk var mere for ham end en Moder. I hendes Øjne var han ikke desto mindre den bedste Fader i Verden — hun kunde nok se hans Skrøbeligheder og Fejl, men hun havde

de tusinde Undskyldninger for ham — og med en ikke mindre rørende og opofrende Kærlighed omfattede hun de øvrige Medlemmer af Familien. Der var Broderen Tip, en noget letsindig og doven Fyr, der efter et Uheld i en Hestehandel ogsaa var blevet fast Beboer i Gældsængslet — der var Søsteren, den muntre og livsglade Fanny, som var knyttet til et mindre Teater — og der var endelig Onkel Frederik — William Dorrits Broder — en skikkelig, men noget sløv, gammel Mand, der tjente sit fattige Brød som Teatermusiker. Skønt lille Dorrit var den yngste — hun var født i Marshalsea — var det dog hende, der var den faldne Families Hoved; for disse sine kære sled og slæbte hun Dagen lang, og alle deres Sorger og Bekymringer gjorde hun til sine. —

Alt dette fik Arthur Clennam selvfølgelig ikke at vide under sit første Besøg i Gældsængslet; men saa meget saa' og hørte han, at han ikke

kunde andet end fatte den varmeste Interesse for den fine og tapre lille Pige, paa hvis spæde Skuldre der var lagt en tungere Byrde, end man skulde tro, de kunde bære. For hendes Skyld gjorde han et Forsøg paa at faa Faderen sat paa fri Fod; men den gamle Gældsfangens Af-færer var alt for udviklede til, at det kunde lade sig gøre. Tip skaffede han derimod uden større Vanskeligheder Friheden; men skønt han intet røbede om sin Medvirken, var lille Dorrit ikke i Tvivl om, hvem der stod bag, og den Maade, paa hvilken hun udtrykte sin Taknemmelighed over for Broderens Velgører, var saa smuk og rørende, at han følte sig grebet om Hjertet som aldrig før, og til sin Undren opdagede, at han — den gamle Mand, som han selv kaldte sig — var alvorligt forelsket.

For lille Dorrit var det en vidunderlig Følelse at vide, at hun havde en trofast og uegennyttig Ven — for vel stod hun ikke ene i Verden — hun havde jo sin Familie, og hun havde Maggy, en aandssvag Stakkel, der var Datter af hendes gamle Amme. men trods sine 28 Aar saa hjælpeløs som et lille Barn. For alle dem var hun imidlertid et Slags Forsyn — og saadant et Forsyn var Arthur Clennam nu blevet for hende. — En Tilbeder havde hun da for Resten ogsaa. Det var Arrestforvare-

rens Søn, en forlegen og sørgmodig Yngling, der havde den besynderlige Vane at omsætte sine skiftende Stemninger i højstemte Gravstens-Inskriptioner, og som led sit Livs største Skuffelse den Dag, da lille Dorrit var nødt til at lade ham forstaa, at hun aldrig vilde kunne blive andet end en Søster for ham. Hun sagde ikke, *hvorfor* han maatte begrave sine Haab; at det var Arthur Clennam, der ejede hendes Hjerter — men skønt det jo paastaas, at Kærlighed gør blind, gjorde den netop i dette Tilfælde John saa klartseende, at han inden længe opdagede hendes Hemmelighed.

Under alt dette glemte Clennam ikke den Opgave, han havde stillet sig: at komme til Klarhed over Faderens Brøde — men det lykkedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, med hvilken Moderen omgav sig. — Men langt fra City — paa et tarveligt Værtshus i den lille By Chalons i Nordfrankrig — skete der netop paa dette Tidspunkt noget, der i høj Grad vedrørte den Hemmelighed, som han søgte at udforske. Skæbnen førte nemlig Flintwicks Tvillingbroder sammen med Monsieur Rigaud — og med vort Kendskab til denne noble Herre, hvem det altsaa alligevel var lykkedes at snyde Skarpretteren i Marseille, bør det ikke undre os, at de Papirer, som efter Flintwicks Udtalelser var en hel Del værd, paa en noget blodig Maade skiftede Ejermand. —

Følgen heraf blev, at saavel Mrs. Clennam som den ubehageligt overraskede Flintwich kort efter gjorde Monsieur Rigauds Bekendtskab, og at dette Bekendtskab straks blev dyrt for Firmaets Kasse, men efter alt at dømme vilde blive endnu dyrere.

Samtidig med, at Kærligheden til Clennam havde kastet et Solstrejf over lille Dorrits graa Hverdage, skete det, at hun for første Gang skammede sig over sin Fader — skammede sig over den plumpe Maade, paa hvilken han fik den offervillige Clennam til stadig at yde ham de smaa, kærkomne „Erkendtligheder“. Et Forsøg, som hun gjorde paa at ændre dette Forhold, førte kun til det Resultat, at hun med forfærdende Tydelighed forstod, at Fængselsmuren ubarmhjertig skilte hende fra ham, der ejede alle hendes lønligste Tanker — og hun besluttede med tungt Hjerter at handle derefter. Hun undgik nu saa vidt muligt Clennam, der troede, at hun havde gennemskuet ham og frygtede, at han skulde besvære hende med en Kærlighed, som hun ikke kunde gengælde. For ikke helt at miste hende, fandt han saa paa at fortælle hende saa meget om sig selv og sit Liv, at hun nødvendigvis maatte tro, at det kun var rent faderlige Følelser, han nærede for hende — og uden at ville det kom han paa den Maade til at volde det lille taalmodige Hjerter en dybere Smerte, end det næsten kunde bære.

Til alt Held for lille Dorrit, der syntes, at hun først nu havde lært Ulykken at kende, indtraf der straks efter en Begivenhed, der bevirkede, at hun ikke fik Tid til at beskæftige sig ret meget med sig selv og sine Sorger. Det lykkedes nemlig en energisk Sporhund ved Navn Panks, som stod i Clennams Tjeneste, at udrede de mange Traade i den udviklede Sag, han benævned „Affæren Dorrit“, og det kom for en Dag, at den gamle Gældsfaenge var Arving til en stor Formue. Paa lille Dorrit — denne Jordens mest opofrende og hengivne Datter — virkede den overraskende Meddelelse næsten stærkere end paa Faderen, der efter at hans første Sindsbevægelse havde lagt sig, straks begyndte at trække Veksler paa sin kommende Storhed.

Det blev en uforglemmelig Dag i Marshalseas Historie — den højtidelige Dag, da det store Gældsfaenge blev „faderløst“. Fængslets

forhenværende Fader lod sig hylde som en Konge, og hans Afmarsch formede sig som et Triumftog, i hvilket der dog skete et vist Afbræk, da man pludselig opdagede, at man i Festtumlen helt havde glemt lille Dorrit — dette dybe, trofaste Hjerter, som hele sit Liv havde ofret sig for andre og fundet sin Løn i andres Glæde. — Clennam fandt hende liggende bevidstløs paa hendes Kammer, og da han overgav hende i Faderens Varettægt, havde han en dunkel Følelse af, at han aldrig skulde have givet hende fra sig. Nu skiltes jo deres Veje — og hvem vidste, om de nogen Sinde vilde krydses igen.

I Italien — i et pragtfuldt gammelt Palads — levede Familien Dorrit de følgende Maaneder et Liv i Glans og Herlighed — den eneste, der ikke rigtig kunde finde sig til Rette i de nye Forhold var lille Dorrit. Overfor Clennam, som hun undertiden skrev til, lod hun sig dog ikke mærke med sine Bekymringer — men den stille Glæde, hun følte ved stadig at kunne betro sig til ham, mod hvem hun længtes af sin ganske Sjæl, blev kun alt for snart taget fra hende. Faderen forbød hende at vedligeholde Forbindelsen med ham — alle Fortidens Minder skulde fejjes bort, og skønt gamle Frederik Dorrit et Øjeblik vaagnede op af den Sløvhedstilstand, han ellers altid var hensunken i, og i en skarp Tone protesterede mod Broderens himmelraabende Utaknemlighed, indsaa lille Dorrit, at hun var nødt til at bringe et nyt Offer.

Arthur Clennam fandt Livet tomt og indholdsløst nu, da hun, som han elskede, var ham saa fjern. Under et af sine Besøg hos Moderen traf han Monsieur Rigaud, og af Affery erfarede han, at den uhyggelige Fremtoning optraadte som Pengeafpresser. Han forstod, at Manden øjensynlig maatte kende noget til den Hemmelighed, han selv havde sat saa meget ind paa at faa opklaret; men netop da han var begyndt at følge det nye Spor, skete der noget, der blev af skæbnesvanger Betydning for hans egen Skæbne — saavel som for Familien Dorrits. — En fremragende Finansmand, med hvis Søn Fanny Dorrit var blevet gift, og som forvaltede hele hendes Faders Formue, afsløredes nemlig som en ren Svindler, der havde brugt alle de Pengemidler, der var betroet ham. William Dorrit fik den sensationelle Meddelelse under en straalende Fest, han afholdt i sit Palads — den virkede paa ham som et dræbende Slag — han saa' atter det skumle Gældsfaenge rykke truende nær — intet Under, at hans Forstand omtaagedes, og at Festen fik en yderst tragisk Afslutning. Den Nat veg lille Dorrit ikke fra sin elskede Faders Leje, og da Morgenen gryede, saa' hun en endnu dybere Skygge end den fra Fængslets Mur glide hen over de kære Træk. Den barmhjertige Død havde skænket en forpint Sjæl Freden.

En anden af den store Svindlers Ofre var Arthur Clennam, og som en ruineret Mand førtes han til det Gældsfaenge, han saa ofte havde besøgt. For John Chivery, der vidste, at det var Clennam, der havde staaet mellem ham og lille Dorrit, var det paa en vis Maade en Triumf at se sin Medbejlers Nedværdigelse — men drevet af sin følsomme Samvittighed og sit Hjertes Godhed foretrak han dog at vise sig højmodig og fortalte Clennam, hvem der ejede lille Dorrits Kærlighed. — Vel følte den ensomme Gældsfaenge sig lykkelig ved at vide sig genelsket — men hun kunde dog aldrig blive hans — nu da hun var rig og han fattig og fornødt.

Indespærringen og Tanken om den Fare, der gennem Rigaud truede Moderen, nedbrød efterhaanden helt hans Helbred — og da lille Dorrit

endelig en Dag stod i hans Stue, fandt hun ham syg paa Legeme og Sjæl. Selv den dybe Glæde, der fyldte hans Sind, da det endelig kom til en Forklaring mellem de to, og han med Sikkerhed vidste, at intet uden Døden skulde skille dem, kunde ikke dræbe den Feber, der rasede i hans Blod. Uger igennem kæmpede lille Dorrit tappert for at fravriste Døden det nye Bytte, den havde udset sig, og omsider kom den Dag, hvor hun følte, at hun havde sejret.

Et frygteligt Uvejr var imidlertid ved at bryde løs over det gamle, brøstfældige Hus i City og den gamle, haarde Kvinde inden for dets Mure. Rigaud var blevet mere og mere uforskammet i sine Fordringer, og da Mrs. Clennam til sidst hverken vilde eller kunde opfylde disse, kom det til et voldsomt Opgør, under hvilket den koldblodige Slynge ligefrem tvang den ulykkelige til at bekende sin Brøde og vedgaa sin Skyld. Den voldsomme Sindsbevægelse, som den gamle Kvinde paa den Maade blev udsat for, virkede saa stærkt paa hendes Nerver, at Lamelsen blev hævet, og hun fik sin Førlighed igen. Med stive, søvngængeragtige Skridt forlod hun, fulgt af Affery, Huset — *ikke*, som Rigaud troede, for at skaffe Penge til Veje, men for at opsøge Arthur og skrifte sin Synd. — Det blev imidlertid lille Dorrit, der fik den tunge Hemmelighed at vide. Hun fattede ikke helt Sammenhængen; men saa meget forstod hun, at Arthur ikke var Mrs. Clennams Søn, men var blevet udgivet for at være det, for at hun og hendes lidet karakterfaste Ægtefælle kunde komme i Besiddelse af den store Formue, der i Virkeligheden tilhørte *ham*. —

Efter at have lettet sit Sind og bedt lille Dorrit om at skaffe hende Arthurs Tilgivelse, mente den gamle Kvinde sig stærk nok til at møde Rigaud igen; men Skæbnen vilde, at dette ikke skulde ske. Det skumle Hus, der havde været Vidne til saa mange onde Anslag, bukkede netop hin skæbnesvangre Aften under for Flodens underjordiske Angreb og begravede de to Mænd, hvis Sjæle omtrent var lige sorte, under sine skimlede Mure. Mrs. Clennam følte Katastrofen som en Dom, de højere Magter fældede over hende og hendes onde Gerninger. — Husets Fald var et Varsel om *hendes* Fald — og maaske havde hun Ret, for Skrækken lammede hendes Hjerter og kastede hende livløs til Jorden, inden hun havde fjernet sig mange Skridt fra den rygende Ruinhob. —

Den ulykkelige Kvindes Bekendelse og Død gik selvfølgelig Arthur stærkt til Hjerter; men Lykken over at have vundet lille Dorrit fik dog snart alle Fortidens Skygger til at blegne — og det var en ungdommelig og stærk Mand, der en stille Foraarsmorgen blev viet til hende, som havde givet ham hans Ungdom og Livsmod tilbage.

Eneret: Aktieselskabet Kinografen, København.

LITTLE
DORRIT

LITTLE
DORRIT

LITTLE DORRIT

by
CHARLES
DICKENS

THE
PHILLIPS
FILM COMPANY
LTD.

The Phillips Film Co., Ltd.

present

“*Little Dorrit*”

From the Famous Novel
by

Charles Dickens

A NORDISK PRODUCTION

Directed by : A. W. Sandberg

The Phillips Film Co. Ltd

Motograph House, Upper Saint Martin's Lane,
LONDON, W.C.2

'Phone : Regent 5644-389

'Grams : "Philmageta," London

Cables : "Overodsir," London

THE CAST

William Dorrit - Frederick Jensen
Fanny - Karen Winter
Tim - Knud Schroder
Amy (Little Dorrit) - Karina Bell
Arthur Clennam - Ghtolen Tolerance

THE STORY

IN order to discover a secret which has troubled his father's mind and caused him grief and remorse during the later years of his life, Arthur Clennam returns to London after having spent twenty joyless years in the far away East.

His mother, a cold and hard old woman, who lives in a dark and miserable old house in the city, denies knowledge of her husband's crime—of which she is in fact an accomplice.

Jeremiah Flintwich, her cunning old servant, can prove this by some documents he has stolen from his mistress.

In his mother's house Arthur meets Little Dorrit a beautiful and lovable young girl. He takes a great interest in her and soon becomes her faithful friend. Her father, the self-loving and egotistic William Dorrit, has spent almost all his lifetime inside the walls of the Marshalsea, the debtors' prison, and to him as well as to the other members of the unfortunate family, the devoted little girl is more than a mother.

Owing to the interference of Clennam it is discovered that the old prisoner is inheritor of a

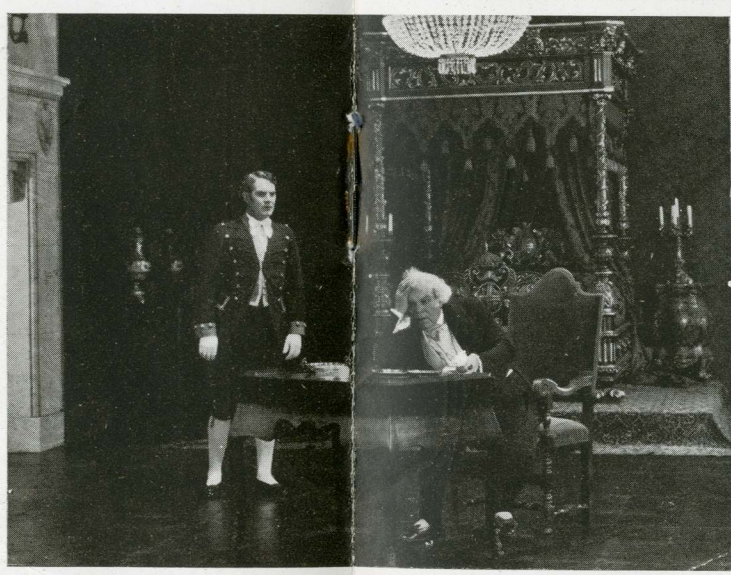
large fortune. He is released and the gloomy room of the old Marshalsea prison is replaced by the magnificent salon of an Italian palace.

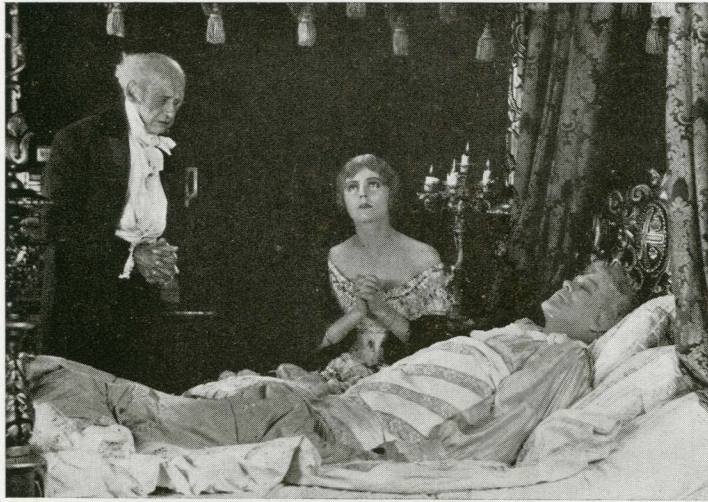
Through the unscrupulous machinations of a grasping financier Mr. Dorrit however gets ruined again. The old man cannot stand the shock and disaster ; his mind becomes clouded and a few days later he dies in the arms of his child, the faithful Little Dorrit.

The swindler who has ruined the Dorrit family also causes the doors of the debtors' prison to close on Arthur Clennam before he has succeeded in finding out his father's secret. A criminal—Rigaud by name

—has in the meantime discovered the secret and got hold of the proof thereof and he profits by his knowledge and blackmails Mrs. Clennam. His demands however become so exorbitant that the old lady makes up her mind to deny him. At last Arthur learns everything that has happened in the past and we see all those implicated in the secret doomed by an act of God.

In the meantime Little Dorrit has returned. Clennam, who has long loved her dearly, learns that she loves him too, and now when all the obstacles have been removed, the two young people find the happiness they deserve.

The Phillips Branches

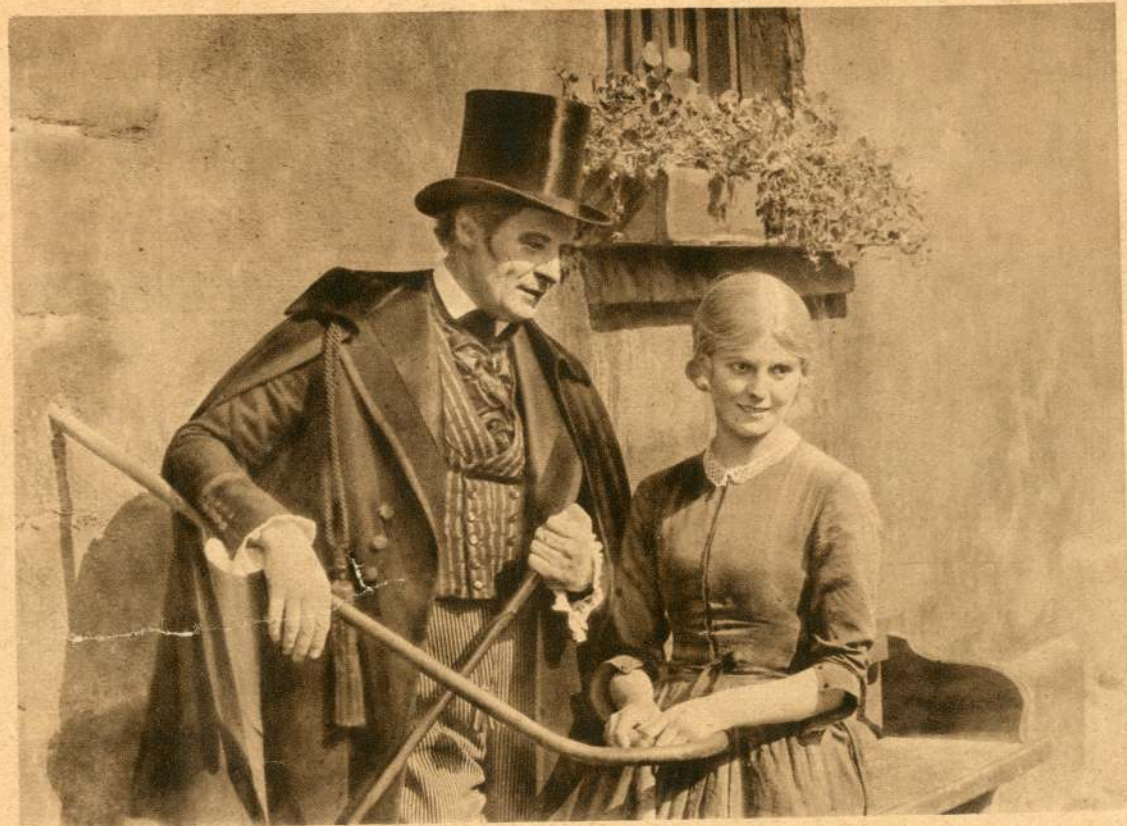
GLASGOW—101, Bath Street	'Phone: Douglas 1811
MANCHESTER—42, Deansgate	'Phone: City 1867
LIVERPOOL—Central Buildings, Islington	'Phone: North 767
BIRMINGHAM—1/5, Hill Street	'Phone: Mid. 2843
LEEDS—10, Cabinet Chambers, Basinghall Street...	'Phone: Leeds 21784
CARDIFF—38, Charles Street	'Phone: Cardiff 2279
NEWCASTLE—20, Westgate Road	'Phone: City 178
BELFAST—Mr. M. Cornfield, 102, Royal Avenue	'Phone: Belfast 382

THE PHILLIPS FILM Co., Ltd.,
Motograph House, Upper St. Martin's Lane, London, W.C. 2.
'Phone—Regent 5644. 'Grams—"Philmageta, London."

Klein Dorrit

*Ein Schauspiel in 7 Akten nach Charles Dickens
gleichnamigem Meisterwerk*

KLEIN DORRIT

Ein Schauspiel in 7 Akten nach Charles Dickens gleichnamigem Meisterwerk.

Für den Film bearbeitet von SAM ASK

Regie: A. W. SANDBERG

HAUPTPERSONEN:

William Dorrit	} seine Kinder	Frederik Jensen
Amy, genannt Klein Dorrit		Karina Bell
Fanny, ihre Schwester		Karen Winther
Tip, ihr Bruder		Knud Schröder
Frederik Dorrit, sein Bruder		Georg Busch
Arthur Clennam		Gunnar Tolnaes
Mrs. Clennam, seine Mutter		Ingeborg Pehrson
Jeremias Flintwich	} Zwillingbrüder	Carl Hinz
Efraim Flintwich		Mathilde Nielsen
Affery, seine Frau		Torben Meyer
Hauptschließer Chivery		Kate Fabian
Seine Frau		Erik Skold Petersen
John, ihr Sohn		Karen Caspersen
Maggy		Peter Nielsen
Rigaud		Kaj Paaske
Pancks		

Hersteller: A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI KOPENHAGEN

Verleih für Deutschland:

Deutsch-Nordische Film-Union G. m. b. H.

BERLIN SW 48, FRIEDRICHSTRASSE 13

Wir befinden uns in London. Vor uns erhebt sich ein altes, baufälliges Haus, das durch Stützen aufrecht erhalten werden muß, um nicht ganz umzufallen. Der Boden unter dem Hause ist vom Wasser unterwühlt, und es ist nur noch eine Frage der Zeit, wann das Gebäude zusammenstürzen wird. Dieses Haus hatte eine lange Geschlechterfolge hindurch der Familie Clennam gehört.

Schwer von Gicht geplagt, war Mrs. Clennam seit zwölf Jahren an ihr Zimmer gefesselt. Sie leitete das alte Geschäft der Familie in London, während ihr vor kurzem verstorbener Mann, der mehr als zwanzig Jahre in China gelebt hatte, zusammen mit seinem Sohn das Geschäft im fernen Osten geführt hatte. Die strenge Frau hatte sich ganz ihrer mystischen, vom Unheimlichen und Grauen beherrschten Religion ergeben. Für sie gab es nur Arbeit und Pflicht. Und Klein Dorrit, die wir an der Seite der Mrs. Clennam mit einer Näharbeit beschäftigt sehen, wollte gar nicht recht in diese Umgebung passen. Klein Dorrit verdiente sich ihr Brot, indem sie von morgens 8 bis

abends 8 bei fremden Leuten nähte. Niemand wußte, woher sie kam und wohin sie ging.

An dem Tage, da unsere Erzählung beginnt, stand Arthur Clennam, der vor kurzem aus dem fernen Osten zurückgekehrt war, nach zwanzigjähriger Abwesenheit wieder vor der Tür seines Elternhauses. Er wußte, daß das Wiedersehen mit der harten Mutter ihnen beiden nicht zur Freude gereichen würde, und sein Herz war von dunkler Ahnung erfüllt, als ob ein drohendes Unheil sich nahte. — Der alten Frau zur

Seite stand Jeremias Flintwich. Er war das Faktotum im Hause und half ihr bei ihren Geschäften, während Affery, sein Weib, die Hauswirtschaft führte.

Flintwich geriet durch das unerwartete Erscheinen des Mr. Clennam in arge Verlegenheit, denn er hatte eben jetzt den Besuch seines Zwillingbruders Efraim, dem er, bevor dieser das Haus unbemerkt verließ, eilig ein Dokument in die Hände drückte und ihn ermahnte, es in gute Verwahrung zu nehmen, da es bestimmt sei, ihnen die Alte da oben in die Hände zu liefern.

Die Mutter empfing Arthur Clennam so, wie er es erwartet hatte; und

erst als sie erfuhr, warum er zu ihr gekommen war, kam Leben in die alte Frau, die bisher ungerührt und teilnahmslos dagelassen hatte. Arthur war gekommen, um von seiner Mutter zu erfahren, was es war, das seinen Vater all die Jahre lang so schwer gedrückt hatte. — Als sein Vater drüben in seinen Armen verschied, hatte er gefühlt, daß ein Geheimnis den alten Mann quälte, aber der Tod hatte ihm vorzeitig die Lippen verschlossen. Die Art aber, wie seine Mutter ihn abfertigte, zeigte ihm, daß er von dieser Seite keine Hilfe zu erwarten hatte. — Bevor er das traurige Heim seiner freudlosen Jugend wieder verließ, bemerkte er Klein Dorrit, die ganz und gar nicht in dieses düstere, von aller Freude verlassene Haus zu gehören schien. Da Affery ihm keine Aufklärung geben konnte, wer das zarte, schüchterne Wesen eigentlich war, folgte er ihr, als sie das Haus verließ, ohne recht zu wissen, warum und sah mit Verwunderung, daß sie sich Marshalsea näherte und im Schatten der Mauern des alten Schuldgefängnisses verschwand. In diesem düsteren Gefängnis saßen die Unglücklichen, die nicht in der Lage waren,

ihre Schulden zu bezahlen, oft zeit ihres Lebens gefangen.

Es war Clennam nicht nur gelungen, Klein Dorrits geheimnisvollen Aufenthalt zu erfahren, sondern es glückte ihm auch, mit ihr und ihrer Familie in freundschaftliche Beziehungen zu kommen. Ihr Vater, William Dorrit, war seit mehr als 20 Jahren infolge eines Bankrotts, in den er ohne seine Schuld verwickelt worden war, in dem großen Schuldgefängnis. Sein langer Aufenthalt, in Verbindung mit der Würde,

die ihm angeboren war, hatte ihm eine gewisse Position innerhalb der Gefängnismauern verschafft. Man nannte ihn den Vater des Gefängnisses. Alle Neuankömmlinge wurden ihm vorgestellt, und es war Sitte, daß diese große Ehre durch kleine kontante Erkenntlichkeiten honoriert wurde. Da er bei all seiner Kindlichkeit ein recht großer Egoist war, so fand er es ganz in der Ordnung, daß Amy oder Klein Dorrit, wie sie allgemein genannt wurde, sich ganz für ihn aufopferte und ihm in Wahrheit mehr als eine Mutter war. In seinen eigenen Augen aber war er der

beste Vater der Welt. Klein Dorrit, die wohl seine Eigentümlichkeiten und Fehler kannte, aber tausend Entschuldigungen dafür zu finden wußte, hatte nicht nur die Sorge für ihren alten Vater übernommen, sondern fühlte sich auch für die übrigen Mitglieder der Familie verantwortlich. Da war der Bruder Tip, ein recht leichtsinniger und selbstbewußter junger Mann, der nach einem unglücklich verlaufenen Pferdehandel auch Insasse des Schuldgefängnisses geworden war. Da war ferner ihre Schwester, die muntere und lebenslustige Fanny, die an einem kleinen Theater engagiert war, und da war schließlich Frederik Dorrit, William Dorrits Bruder, ein guterherziger, aber unpraktischer alter Mann, der sein armseliges Brot als Theatermusiker verdiente. Obgleich Klein Dorrit die Jüngste war — sie war im

Dorrit. Im Geist sah er sich als Klein Dorrits Mann im stillen, häuslichen Glück sanft und friedlich den Strom der Zeit hinabgleiten. Dieser junge Mann, der in seiner Phantasie all seine Liebesgedanken zu In-

Gefängnis geboren — war sie doch recht eigentlich das Haupt der Familie. — Dies alles erfuhr Arthur Clennam nach und nach bei seinen wiederholten Besuchen im Schuldgefängnis, und er faßte bald ein warmes Interesse für das kleine, tapfere Mädchen, auf dessen zarten Schultern eine so schwere Bürde lag. Um ihrerwillen machte er den Versuch, ihren Vater wieder auf freien Fuß zu setzen, aber die Angelegenheit des alten Schuldgefangenen war so verwickelt, daß es unmöglich schien. Doch glückte es ihm unter nicht allzu großen Schwierigkeiten, Tip die Freiheit wieder zu verschaffen. Klein Dorrit, die wohl wußte, wem sie die Befreiung ihres Bruders zu verdanken hatte, gab Clennam ihren Dank auf so rührende und zarte Weise, daß er sich im tiefsten Herzen ergriffen fühlte.

Für Klein Dorrit war es ein wunderliches Gefühl, zu wissen, daß sie einen treuen und uneigennütigen Freund hatte, sie, die nicht nur für ihre Familie zu sorgen hatte, sondern auch für Maggy, ein armes, geistesschwaches Wesen, das trotz seiner 28 Jahre so hilflos wie ein kleines Kind war.

Aber selbst in das graue Marshalsea-Gefängnis sandte der ewig junge Bogenschütze Amor seine Pfeile. John Chivery, der Sohn des Hauptschließers, liebte Klein

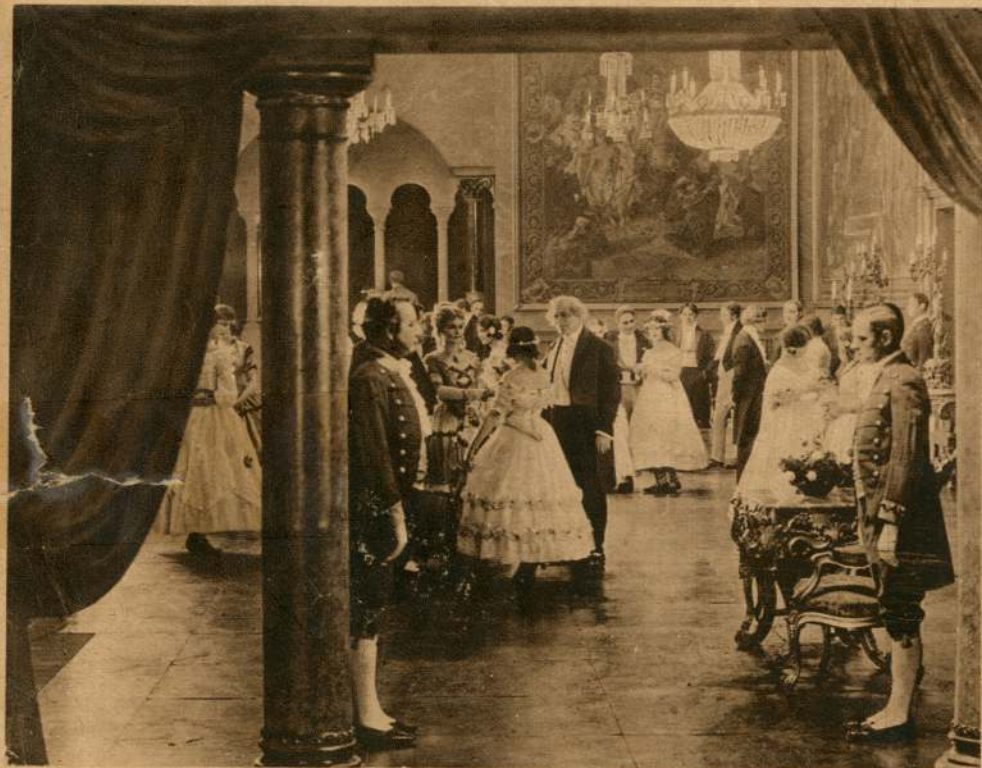
schriften auf Grabsteinen umsetzte, erlitt die größte Enttäuschung seines Lebens, als Klein Dorrit gezwungen war, ihm zu verstehen zu geben, daß sie ihm nie anderes als eine Schwester sein könne. Sie sagte ihm nicht, warum er seine Hoffnung begraben müßte, daß es Arthur Clennam war, dem ihr Herz gehörte. Aber obgleich man sagt, daß Liebe blind ist, so war John doch in dieser Hinsicht hellsehend genug, um zu verstehen, warum er Klein Dorrits Hand nicht zu gewinnen vermochte.

Zu dieser Zeit begab sich in der kleinen Stadt Chalons in Nordfrankreich ein Ereignis, das mit dem Geheim-

nis seines Vaters, das Clennam nicht hatte zu ergründen vermögen, zusammenhing. Das Schicksal führte nämlich den Zwillingbruder des Jeremias Flintwich mit einem gewissen Rigaud zusammen, und durch einen schreckenerregenden Mord kamen die wichtigen Dokumente, die Efraim Flintwich von seinem Bruder bekommen hatte, in die Hände von Rigaud. Die Folge hiervon war, daß sowohl Mrs. Clennam als auch der höchst unliebsam überraschte Jeremias Flintwich kurz darauf die Bekanntschaft des Herrn Rigaud machten

und daß diese Bekanntschaft gleich zu Anfang eine schwere Schädigung für die Kasse der Firma bedeutete und allem Anschein nach noch weitere schwere Folgen haben sollte. — Zu eben derselben Zeit, als die Liebe zu Clennam einen Sonnenstrahl in die graue Alltagswelt Klein Dorrits gesandt hatte, geschah es, daß sie sich zum ersten Male in ihrem Leben ihres Vaters schämte. Mr. Dorrit scheute sich nämlich nicht, auf höchst plumpe Art den opferfreudigen Clennam ständig zu neuen kleinen Erkenntlichkeiten zu veranlassen. Klein Dorrits Versuch, diesem Treiben ihres Vaters Einhalt zu gebieten, führte nur dazu, ihr mit erschreckender Deutlichkeit ihr unbarmherziges Schicksal vor Augen zu führen und ihr klarzumachen, daß die Gefängnismauern sie auf immer von dem Manne schieden, dem ihre geheimsten Gedanken galten. Sie wich deshalb in der Folge Clennam so viel wie möglich aus. Clennam aber, der seinerseits glaubte, Klein Dorrit durch die in seinem Herzen erwachende Liebe zu kränken, zeigte sich ihr nur als der väterliche Freund, ohne zu ahnen, daß er gerade dadurch dem kleinen, sanften Wesen einen tieferen

Schmerz zufügte, als sie fast zu ertragen vermochte. — Da aber trat eine unerwartete Wendung in dem Schicksal der Familie Dorrit ein. Mr. Clennam, der in seinen Bemühungen, William Dorrit die Freiheit zu verschaffen, nicht nachließ, hatte sich mit einem gewissen Mr. Pancks in Verbindung gesetzt, dem es durch unermüdliche Spürarbeit gelang, die Angelegenheit Dorrit aufzuklären, und so erwies es sich eines schönen Tages, daß Mr. Dorrit, der aus dem alten Geschlecht der Dorrit von Dorsetshire stammte, Erbe eines großen Vermögens war. — Und dann kam der unvergeßliche Tag in der Geschichte des Marshalsea-Gefängnisses, an dem das große Gefängnis vaterlos wurde. Mr. Dorrits Scheiden glich einem Triumphzuge, der nur dadurch etwas getrübt wurde, daß das arme, kleine Mädchen, daß sich sein Leben lang für andere aufgeopfert und seinen Lohn in der Freude der anderen gefunden hatte, nun das einzige war, das man vergessen hatte. Clennam fand sie ohnmächtig in ihrer Dachkammer liegen, und als er sie zu ihrem Vater trug, regte sich in seiner Brust ein dunkles Gefühl, daß er sie nie hätte von sich lassen sollen, denn nun trennten sich ja

ihre Wege, und wer wußte, ob sie sich je wieder kreuzen würden.

Einige Monate später sehen wir die Familie Dorrit in Italien in einem prächtigen Palast wieder, der doppelt so groß ist, wie das ganze Marshalsea-Gefängnis. Glück und Glanz umgab nun die Familie, und die einzige, die sich nicht recht in die neuen Verhältnisse finden konnte, war Klein Dorrit. Sie fürchtete fast, daß dieses Glück eines Tages ein plötzliches Ende finden würde, und ihren einzigen Trost fand sie in den Briefen, die sie an Arthur Clennam schrieb. Aber selbst diese harmlose Freude wurde ihr eines Tages vergällt, als der Vater, der von ihrem Brief-

wechsel Kunde erhielt, ihr verbot, weiter mit Clennam in Verbindung zu bleiben, denn alle Erinnerung an die Vergangenheit sollten für immer ausgelöscht sein.

Für Arthur Clennam hatte das Leben, nachdem Klein Dorrit ihn verlassen hatte, nichts mehr zu bieten. — Als er eines Tages seine Mutter besuchte, traf er mit Rigaud zusammen, und durch Affery erfuhr er, daß der unheimliche Fremdling als Erpresser seiner Mutter auftrat. Er begriff, daß der Mann mit dem Geheimnis, das seinen Vater gequält hatte, im Zu-

sammenhang stehen mußte. Aber noch bevor es ihm gelang, diese neue Spur aufzunehmen, trat ein Ereignis ein, das sowohl für ihn als auch für die Familie Dorrit von schwerwiegender Bedeutung sein sollte. — Ein hervorragender Finanzmann, mit dessen Sohn Fanny Dorrit sich verheiratet hatte, und der das Vermögen ihres Vaters verwaltete, hatte sich das Leben genommen, und es stellte sich heraus, daß sein ganzes Unternehmen aufgelegter Schwindel war. Alles Geld war verloren. — Mr. Dorrit bekam diese Nachricht, als er ein strahlendes Fest in seinem Palast gab. Der harte Schlag traf ihn so schwer, daß sein Verstand sich trübte und er in eine schwere Krankheit verfiel. Die Nacht wich Klein Dorrit nicht vom Lager ihres Vaters, und als der Morgen graute, legte sich ein noch dunklerer Schatten, als der von den Gefängnismauern, über das teure Antlitz.

Ein anderes Opfer des großen Schwindels war Arthur Clennam, der jetzt als zugrundegegangener Mann in das Schuldgefängnis kam, das er früher als freier Mann so oft besucht hatte. — Für John Chivery, der wußte, daß Clennam zwischen ihm und Klein Dorrit gestanden hatte, mochte es zwar ein Triumph sein, seinen Nebenbuhler so tief gedemütigt zu sehen, aber sein gutes Herz zwang ihn, Clennam zu erzählen, daß Klein Dorrit ihn liebte. Bei allem Glück, daß Clennam bei diesen Worten empfand, fühlte er doch, daß sie ihm für immer entrisse war, nun, da sie reich und er arm und verlassen war. — Die Gefangenschaft und der Gedanke an die Gefahr, die seine Mutter bedrohte, zerrütteten die Gesundheit Clennams und raubten ihm allen Lebensmut — und als Klein Dorrit eines Tages wieder in seiner Stube stand, fand sie ihn an Leib und Seele krank. Selbst das tiefe Glück, das sein Herz erfüllte, als sie sich endlich in ihrer Liebe fanden und er wußte, daß nichts als der Tod sie scheiden konnte, vermochte nicht das Fieber, das in seinen Adern tobte, zu stillen. Wochenlang kämpfte Klein Dorrit, um

dem Tod die neue Beute zu entreißen, aber schließlich kam der Tag, der Clennam dem Leben wiedergab.

Jetzt war auch in dem alten Haus in der City die Stunde der Abrechnung gekommen. Fürchterlich raste der Herbststurm, der an dem hinfälligen Haus riß und zerrte, aber noch fürchterlicher war das Unwetter, das jetzt über die harte, alte Frau innerhalb dieser Mauern losbrechen sollte. Der Erpresser Rigaud hatte sich wieder eingestellt, und es kam zu einem erregten Auftritt, im Verlauf dessen der kaltherzige Mann die alte Frau zwang, ihr Verbrechen zu bekennen und ihre Schuld zu gestehen. Die unerhörte Erregung, der die alte Frau ausgesetzt wurde, wirkte so stark auf sie ein, daß sie, die sich seit 12 Jahren nicht mehr aus ihrem Sessel zu erheben vermochte, jetzt, von Affery gefolgt, das Haus verließ, um, nicht wie Rigaud glaubte, das Geld, das er erpressen wollte, zu verschaffen, sondern um Arthur aufzusuchen und ihm ihre Schuld zu gestehen. Sie traf dort Klein Dorrit an, der sie nun ihr Herz ausschüttete. Obgleich Klein Dorrit nicht den ganzen Zusammenhang zu erfassen vermochte, so begriff sie doch, daß Arthur nicht Mrs. Clennams Sohn war, sondern daß sie ihn nur als solchen ausgegeben hatte, damit sie und ihr Mann in den Besitz des großen Vermögens gelangen sollten, das in Wirklichkeit Arthur Clennam gehörte. Aber niemand ahnte, daß jetzt auch die Schicksalsstunde für das alte Haus selbst gekommen war, daß die gierige Flut ihre verborgene unterirdische Zerstörung jetzt vollenden sollte. Als Mrs. Clennam mit Affery, die ihr gefolgt war, sich ihrem Hause näherte, stürzte es zusammen und begrub Rigaud und Mr. Flintwich unter seinen Trümmern. Die Alte aber sank vom Schlag getroffen tot zu Boden.

Die dunklen Schatten von Marshalsea-Gefängnis reichten nicht bis zu dem alten Kirchlein, wo Arthur und Klein Dorrit an einem sonnigen Frühlingstage vor dem Altar knieten.

1 4/5
25.
PALADSTEATRETS

14
- 1
- 25
6
2
25
Films Nyheder

No 11

SÆSON
1924-25

No. 45

Et Ønske, som blev opfyldt

paa

„Den danske Udstilling“

I disse Dage er jeg lykkeligere, end jeg har været i lange Tider og synes uvilkaarlig, jeg maa fortælle, hvordan det er gaaet min Mand og mig, idet jeg haaber ved disse Linier at kunne hjælpe andre, der er i samme Nød, som vi har været. For at De skal kunne forstaa mig, maa jeg først fortælle Dem, at min Glæde bestaar i, at vi, efter i aarevis at have levet i lidet hyggelige og ubekvemme Rum, endelig har faaet indrettet, hvad vi forstaaer ved et Hjem.

Naar man i disse boligknappe Tider skal til at indrette et Hjem, gælder det mere end nogensinde om at kunne ordne sig praktisk og samtidig prøve paa at faa noget smukt ud af Hjemmet. Forsøger man ikke paa at forene disse to Ting, kan

man være sikker paa at faa Lov til at leve i utilfredsstillende Omgivelser fra Morgen til Aften, og hvorfor skulde man det, naar man med faa Midler kan opnaa det modsatte. Skal man, fordi Pladsen kun er lille, være udsat for at leve i et Værelse, hvor man bestandig har Indtrykket af, at det baade er Soveværelse og Dagligstue.

Jeg selv, der plejer at have Ord for at have en nogenlunde god og sikker Smag, har søgt i Aarevis uden at finde, hvad jeg søgte. Derfor har vi i flere Aar været henvist til at tilbringe de Timer paa Døgnet, vi havde til vor Raadighed, i Stuer, som vi ikke var i Stand til at møblere efter vort Ideal. Paa Grund af Boligforholdene var vi tvunget til at have Dagligstue og Soveværelse i samme Rum.

Hver Dag gentog de samme Kvaler sig, vi ærgrede os over den uundgaaelige Divan, som virkelig var den eneste Løsning, naar vi ikke vilde have Senge staaende.

Saa for nogen Tid siden læste jeg i Avisen, at der var aabnet en Udstilling i Industriforeningen med danske Varer. Som den gode Borger, jeg er, benyttede jeg en Eftermiddagstime til at gaa Udstillingen igennem og glædede mig over de mange smukke Ting, jeg saa derinde, uden at ane, hvad der ventede mig, tænk jeg fandt her, det som jeg i saa mange Aar havde søgt, et Møblement i Lighed med det, jeg i mine Drømme havde tænkt var Idealet: smukt, stilfuldt og praktisk. Sofaen var navnlig vidunderlig, magelig og smuk, og ved et enkelt Greb var den forvandlet til 2 herlige Senge, gode og dejlige at ligge i.

Vort største Ønske har vi faaet opfyldt, vi har været gode danske Borgere, har købt Nolfi's Royal Møblement, som i mindste Detailler er dansk Arbejde, og faaet det anbragt i vor Stue; det er som om vi har faaet en ny Lejlighed med et Værelse mere. Vi har det komfortabelt, har faaet Orden, Hygge og Skønhed ind i vort Hjem, og saa kan jeg til Slut betro Dem, at vi havde kun meget smaa Midler at gøre det med.

FRU INGER.

Særtryk af »Berlingske Tidende«.

Det af Fru Inger omtalte Møblement var købt hos NOLFI, Nørrevold 18, der er Patentindehaver for Ind- og Udland.

Program

NICOLAI: Ouverture til Op. De lystige Koner i Windsor.

Efter Pausen:

JACOB GADE: Tidens Kvinders Smil. Ny Dans.

LILLE DORRIT

FILMATISERING i 10 AKTER

efter CHARLES DICKEN'S Roman af samme Navn

Bearbejdet for Film af SAM ASK

Iscenesat af A. W. SANDBERG

Officin: Nordisk Films-Kompagni.

HOVEDPERSONERNE:

William Dorrit	Frederik Jensen
Amy, kaldet lille Dorrit	Karina Bell
Fanny	hans Børn
Tip	Knud Schrøder
Frederik Dorrit, hans Broder	Georg Busch
Arthur Clennam	Gunnar Tolnæs
Mrs. Clennam, hans Moder	Ingeborg Pehrson
Jeremias Flintwich	Tvillingbrødre
Efraim Flintwich	Carl Hinz
Affery, hans Kone	Mathilde Nielsen
Arrestforvarer Chivery	Torben Meyer
Hans Hustru	Kate Fabian
John, deres Søn	Erik Skjold Petersen
Maggy	Karen Caspersen
Rigaud	Peter Nielsen
Pancks	Kaj Paaske
Mrs. General	Ellen Rousing

Musiken ledet og arrangeret af Jacob Gade.

Lille Dorrit

Filmatisering i 10 Akter

efter

Charles Dickens

Roman af samme Navn.

Isenesat af:

A. W. Sandberg.

Lille Dorrit og hendes Fader.

VI er i Marseille — den blomstrende, sydfranske Havneby —, hvor der paa den Tid, da vor Fortælling begynder, laa et gammelt Fængsel, der baade udmærkede sig ved sin Størrelse og sin Skummelhed, og hvis dybeste Kælder i Øjeblikket husede en smilende Djævel — en vis Monsieur Rigaud, der yndede at kalde sig en Gentleman, skønt hans Samvittighed forlængst var død — og hans Hænder plettet af Blod. Efter at have konstateret, at den sangvinske Forbryder ikke havde opgivet Haabet om — trods alt — at redde sin Hals, overlader vi ham foreløbig til hans Skæbne og begiver os til London — til et gammelt, brøstfældigt Hus i City, der ikke var mindre skummelt end Fængslet i Marseille. Gennem Generationer havde dette Hus tilhørt Familien Clennam — dets Grund var løs og undermineret af Floden og den Dag ikke fjern, da de svære Krykker, med hvilke det var blevet afstivet, ikke længere formaaede at holde det oppe. Det ejedes nu af den viljestærke Mrs. Clennam, der trods haarde Gigtlidelser, som lankede hende til et enkelt Værelse, stadig styrede Familiens gamle Firma. De eneste Mennesker, som denne haarde og kolde Kvinde stadig havde om sig, var hendes gamle Tjener og Faktotum, den snu og krybende Jeremias Flintwich — og hans forknytte og forkuede Kone, Affery. En stille og beskeden, ung Pige, der kaldtes lille Dorrit, og som levede af at gaa ud og sy for Folk, kom undertiden der i Huset, og hende viste Mrs. Clennam en vis barsk Venlighed.

Omtrent paa samme Tid som Fangen i Marseille

stilledes for sine Dommere, vendte Mrs. Clennams Søn, Arthur, tilbage til London efter i 20 Aar at have opholdt sig i det fjerne Osten, hvor han sammen med sin fornylig afdøde Fader havde ledet en af Firmaets Filialer. En graa Barndom og en glædeløs Ungdom havde næsten dræbt alt Haab og Livsmod i hans Bryst, og skønt han var en Mand i sine bedste Aar, følte han sig allerede gammel. Uden glade Anelser opsøgte han sin Moder — denne underlige, følelseløse, forstenede Kvinde, der aldrig havde været noget for ham, men som var den eneste, der kunde raade og hjælpe ham i den Sag, der laa ham saa stærkt paa Sinde, at den havde drevet ham hjem.

Den altid forvirrede Affery var utvivlsomt glad for at se ham igen, hvorimod det lod til, at hans Tilsykomst kom Flintwich meget ubelejligt. Moderen gav ham netop den Velkomst, han havde ventet, og der kom først Liv i hendes stivnede Træk, da han fortalte, hvorfor han var kommen. Han havde forstaaet, at Faderen i mange Aar havde baa-ret paa en tung Hemmelighed, og var nu fast besluttet paa med Moderens Bistand at faa denne opklaret og søge at sone, hvad Faderen havde forbrudt. Den Maade, paa hvilken Moderen affærdigede ham, belærte ham imidlertid om, at han aldrig vilde kunne regne med hendes Støtte; men han anede, at hun vilde være ved — og havde han vidst, hvad der var gaaet for sig i Huset, straks efter at han havde betraadt dets Tærskel, vilde han have faaet sin

FREDERIK JENSEN som William Dorrit.

Walk-Over
TRADE MARK REG. U.S. PAT. OFF.

Giv Deres Fødder en
Julegave

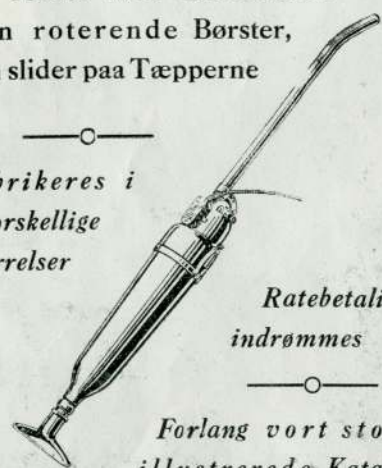
fra

Walk-Over
TRADE MARK REG. U.S. PAT. OFF.
21 Østergade

Nilfisk

Den eneste danske støvsuger,
der renser med Luft alene,
uden roterende Børster,
som slider paa Tæpperne

Fabrikeres i
7 forskellige
Størrelser

Ratebetaling
indrømmes —

Forlang vort store
illustrerede Katalog
med udførlige Oplysninger

Fabrikanten

A/S FISKER & NIELSEN

Peter Bangsvej 30 - Kbhvn. F. - Telf. 9650

»Affery, Kone, staar Du nu og drømmer igen! Jeg skal gi' Dig en Dosis — en ordentlig Dosis!«

Anelse bekræftet. — — — Flintwich, den gamle Ræv, havde i Huj og Hast stukket nogle gulnede Papirer, der øjensynlig ikke maatte komme Arthur for Øje, til den Tvillingbroder, han netop havde Besøg af, og formanet ham til at passe godt paa dem, da de gav dem Krammet paa Mrs. Clennam. Der var altsaa en Hemmelighed, men Arthur havde intet Kendskab til den, da han kort efter skiltes fra Moderen. Inden han forlod sin Barndoms triste Hjem, saa han et Glimt af lille Dorrit — denne blide og stiltfærdige, lille Pige, der som en enlig Solstraale lyste op i Mørket derinde, og da det ikke lod til, at Affery vidste noget videre om hende, fulgte han — uden egentlig at vide hvorfor — efter hende, da hendes Arbejdsdag var forbi. — — Ved Omstændighedernes Spil lykkedes det ham ikke alene at udforske den unge Piges Veje, men ogsaa at komme i nærmere Berøring med hende og hendes Familie. — Hendes Fader, William Dorrit, var for mere end 20 Aar siden som Følge af en indviklet Fallit havnet i Marshalsea — det store Gælds fængsel — og var stadig Fange derinde. Hans lange Ophold i Forbindelse med den Værdighed, der var ham medfødt, havde skaffet ham en vis Position inden for Murene — man kaldte ham »Fængslets Fader«; alle nyankomne blev præsenteret for ham, men maatte ganske vist ogsaa honorere denne store Ære ved at yde ham smaa, kontante »Erkendtligheder«. Han var ikke saa lidt af en selvglad Egoist — han fandt det saaledes ganske paa sin Plads, at Amy — eller lille Dorrit, som hun blev kaldt — ofrede sig helt for ham og faktisk var mere for ham end en Moder. I hendes Øjne var han ikke desto mindre den bedste Fader i Verden — hun kunde nok se hans Skrøbeligheder og Fejl; men hun havde de tusinde Undskyldninger for ham — og med en ikke mindre rørende og opofrende

Kærlighed omfattede hun de øvrige Medlemmer af Familien. Der var Broderen Tip, en noget letsindig og doven Fyr, der efter et Uheld i en Hestehandel ogsaa var blevet fast Beboer i Gælds fængslet — der var Søsteren, den muntre og livsglade Fanny, som var knyttet til et mindre Teater — og der var endelig Onkel Frederik — William Dorrits Broder — en skikkelig, men noget sløv, gammel Mand, der tjente sit fattige Brød som Teatermusiker. Skønt lille Dorrit var den yngste — hun var født i Marshalsea — var det dog hende, der var den faldne Families Hoved; for disse sine kære sled og slæbte hun Dagen lang, og alle deres Sorger og Bekymringer gjorde hun til sine. —

Alt dette fik Arthur Clennam selvfølgelig ikke at vide under sit første Besøg i Gælds fængslet; men saa meget saa og hørte han, at han ikke kunde andet end falte den varmeste Interesse for den fine og tapre, lille Pige, paa hvis spæde Skuldre der var lagt en tungere Byrde, end man skulde tro, de kunde bære. For hendes Skyld gjorde han et Forsøg paa at faa Faderen sat paa fri Fod; men den gamle Gælds fanges Affærer var alt for indviklede til, at det kunde lade sig gøre. Tip skaffede han derimod uden større Vanskeligheder Friheden; men skønt han intet røbede om sin Medvirken, var lille Dorrit ikke i Tvivl om, hvem der stod bag, og den Maade, paa hvilken hun udtrykte sin Taknemmelighed over for Broderens Velgører, var saa smuk og rørende, at han følte sig grebet om Hjertet som aldrig før og til sin Undren opdagede, at han — den gamle Mand, som han selv kaldte sig — var alvorligt forelsket.

For lille Dorrit var det en vidunderlig Følelse at vide, at hun havde en trofast og uegennyttig Ven — for vel stod hun ikke ene i Verden — hun havde jo sin Familie, og hun havde Maggy, en aandsvag

En forstaaende Gæst.

Skønhed

forpligter.

Et smukt udtryksfuldt Ansigt fordrer et velplejet kraftigt blankt Haar og smukke Øjenbryn.

Over 10.000 uopfordrede Anbefalinger bekræfter dette:

Alene fra Skandinavien foreligger over 10.000 Anbefalinger. Alle fremhæver Hämoes Haar-Kulturs enestaaende Resultater. I Tusindvis findes danske Anbefalinger til Gennemsyn paa vort Kontor. Opfinderen er tilkendt Grand Prix i Paris og Guldmedaille i London.

Hämoes Haar-Kultur farv. Ikke. Anvendelig baade for lyst og mørkt Haar. Skæl og Haaraffald standser øjeblikkelig, og Kulturen virker derefter som lindrende Føde paa Haar-rødderne.

Hämoes Haar-Kultur har følgende Egenskaber og er derfor Idealen af et Haarmiddel. Betr. er straks Hovedbunden for Skæl. Gør Haaret glansfuldt og blødt.

Farver ikke, men gengiver hurtigt Haaret dets naturlige Farve. Indholder ikke Fedt, men en kemisk Tilsætning, der hindrer Haaret i at blive tørt. Fremstilles af Opfinderen personlig, hvorved enhver Fortalskning er udelukket. Absolut alkoholfri, er desinficerende og uskadelig.

Læg Merke til naar De køber
Champoo-Pulver

Hämoes Haarenrenskultur i Pulverform til Haaruask opfylder alle Viden-skabens Krav, er diskret parfumeret med vort

Verdenssukces
Dream of the Flowers
(Blomsternes Drøm)

Sælges derfor i Millioner over hele Verden. Pris 25 Øre. Faas overalt

Som Garanti for vore Fabrikatørs Kvalitet underkaster vi os til enhver Tid Statens Eteranalyse.

Gratis Med hver Flaske følger gratis i Pakke Haarenrenskultur i Pulverform til Haaruask.

Dersom Deres Handlende ikke fører vore Preparater, skriv da til

Pris pr. Flaske
kun

3²⁵

2 Flasker portofrit overalt i Danmark.

A/S Hämoes

Ny Kongensgade 20 - København B. - Telf. 17.6

Stakkel, der var Datter af hendes gamle Amme, men trods sine 28 Aar saa hjælpeløs som et lille Barn. For alle dem var hun imidlertid et Slags Forsyn — og saadan et Forsyn var Arthur Clennam nu blevet for *hende*. — En Tilbeder havde hun da for Resten ogsaa. Det var Arrestforvarerens Søn, en forlegen og sørgmodig Yngling, der havde den besynderlige Vane at omsætte sine skiftende Stemninger i højstemte Gravstens-Inskriptioner, og som led sit Livs største Skuffelse den Dag, da lille Dorrit var nødt til at lade ham forstaa, at hun aldrig vilde kunne blive andet end en Søster for ham. Hun sagde ikke, *hvorfor* han maatte begrave sine Haab; at det var Arthur Clennam, der ejede hendes Hjerte — men skønt det jo paastaas, at Kærlighed gør blind,

gjorde den netop i dette Tilfælde John saa klart-seende, at han inden længe opdagede hendes Hemmelighed.

Under alt dette glemte Clennam ikke den Opgave, han havde stillet sig: at komme til Klarhed over Faderens Brøde — men det lykkedes ham ikke at trænge gennem den Mur af Tavshed, med hvilken Moderen omgav sig. — Men langt fra City — paa et tarveligt Værtshus i den lille By Chalons i Nordfrankrig — skete der netop paa dette Tidspunkt noget, der i høj Grad vedrørte den Hemmelighed, som han søgte at udforske. Skæbnen førte nemlig Flintwicks Tvillingbroder sammen med Monsieur Rigaud — og med vort Kendskab til denne noble Herre, hvem det altsaa alligevel var lykkedes at snyde

Arthur Clennam og lille Dorrit.

Skarpretteren i Marseille, bør det ikke undre os, at de Papirer, som efter Flintwicks Udtalelse var en hel Del værd, paa en noget blodig Maade skiftede Ejermand. —

Følgen heraf blev, at saavel Mrs. Clennam som den ubehageligt overraskede Flintwich kort efter gjorde Monsieur Rigauds Bekendtskab, og at dette Bekendtskab straks blev dyrt for Firmaets Kasse, men efter alt at dømme vilde blive endnu dyrere. —

Samtidig med, at Kærligheden til Clennam havde kastet et Solstrejf over lille Dorrits graa Hverdage, skete det, at hun for første Gang skammede sig over sin Fader — skammede sig over den plumpe Maade, paa hvilken han fik den offervillige Clennam til stadig at yde ham de smaa, kærkomne »Erkendtligheder«. Et Forsøg, som hun gjorde for at ændre dette Forhold, førte kun til det Resultat, at hun med forfærdende Tydelighed forstod, at Fængselsmuren ubarmhjertigt skilte hende fra *ham*, der ejede alle hendes lønligste Tanker — og hun besluttede med tungt Hjerte at handle derefter. Hun undgik nu saa vidt muligt Clennam, der troede, at hun havde gennemskuet ham og frygtede, at han skulde besvære hende med en Kærlighed, som hun ikke kunde gengælde. For ikke helt at miste hende fandt han saa paa at fortælle hende saa meget om sig selv og sit Liv, at hun nødvendigvis maatte tro, at det kun var rent faderlige Følelser, han nærrede for hende — og uden at ville det kom han paa den Maaade til at volde det lille, taalmodige Hjerte en dybere Smerte, end det næsten kunde bære.

Til alt Held for lille Dorrit, der syntes, at hun først nu havde lært Ulykken at kende, indtraf der straks efter en Begivenhed, der bevirkede, at hun ikke fik Tid til at beskæftige sig ret meget med sig selv og sine Sorger. Det lykkedes nemlig en energisk Sporhund ved Navn Pancks, som stod i Clennams Tjeneste, at udrede de mange Traade i den indviklede Sag, han benævnedes »Affæren Dorrit«, og det kom for en Dag, at den gamle Gældsfanget var Arving til en stor Formue. Paa lille Dorrit — denne Jordens mest opofrende og hengivne Datter — virkede den overraskende Meddelelse næsten stærkere end paa Faderen, der efter at hans første Sindsbevægelse havde lagt sig, straks begyndte at trække Veksler paa sin kommende Storhed.

Det blev en uforglemmelig Dag i Marshalseas Historie — den højtidelige Dag, da det store Gælds-fængsel blev »faderløst«. Fængslets forhenværende Fader lod sig hylde som en Konge, og hans Afmarch formede sig som et Triumftog, i hvilket der dog skete et vist Afbræk, da man pludselig opdagede, at man i Festtumlen helt havde glemt lille Dorrit — dette dybe, trofaste Hjerte, som hele sit Liv havde ofret sig for andre og fundet sin Løn i andres Glæde.

John Chiverys Friery.

— Clennam fandt hende liggende bevidstløs paa hendes Kammer, og da han overgav hende i Faderens Varetægt, havde han en dunkel Følelse af, at han aldrig skulde have givet hende fra sig. Nu skiltes jo deres Veje — og hvem vidste, om de nogen Sinde vilde krydses igen. —

I Italien — i et pragtfuldt, gammelt Palads — levede Familien Dorrit de følgende Maaneder et Liv i Glans og Herlighed — den eneste, der ikke rigtig kunde finde sig til Rette i de nye Forhold, var lille Dorrit. Over for Clennam, som hun undertiden skrev til, lod hun sig dog ikke mærke med sine Bekymringer — men den stille Glæde, hun følte ved stadig at kunne betro sig til *ham*, mod hvem hun længtes af sin ganske Sjæl, blev kun alt for snart taget fra hende. Faderen forbød hende at vedligeholde Forbindelsen med ham — alle Fortidens Minde-der skulde fejles bort, og skønt gamle Frederik Dorrit et Øjeblik vaagnede op af den Sløvhedstilstand, han ellers altid var hensunken i, og i en skarp Tone protesterede mod Broderens himmelraabende Utaknemmelighed, indsa lille Dorrit, at hun var nødt til at bringe et nyt Offer.

Arthur Clennam fandt Livet tomt og indholdsløst nu, da hun, som han elskede, var ham saa fjern. Under et af sine Besøg hos Moderen traf han Monsieur Rigaud, og af Affery erfarede han, at den uhyggelige Fremtoning optraadte som Pengeafpresser. Han forstod, at Manden øjensynlig maatte kende noget til den Hemmelighed, han selv havde sat saa meget ind paa at faa opklaret; men netop da han var begyndt at følge det nye Spor, skete der noget, der blev af skæbnesvanger Betydning for hans egen Skæbne — saavel som for Familien Dorrits. — En fremragende Finansmand, med hvis Søn Fanny

Dorrit var blevet gift, og som forvaltede hele hendes Faders Formue, afsløredes nemlig som en ren Svindler, der havde brugt alle de Pengemidler, der var betroet ham. William Dorrit fik den sensationelle Meddelelse under en straalende Fest, han afholdt i sit Palads — den virkede paa ham som et dræbende

Clennam, og som en ruineret Mand førtes han til det Gældsfaengsel, han saa ofte havde besøgt. For John Chivery, der vidste, at det var Clennam, der havde staaet mellem ham og lille Dorrit, var det paa en vis Maade en Triumf at se sin Medbejlers Nedvaerdigelse — men drevet af sin folsomme Sam-

Carl Hinz som Jeremias Flintwich.

Kaj Paaske som Pancks.

Slag — han saa atter det skumle Gældsfaengsel rykke truende nær — intet Under, at hans Forstand omtaagedes, og at Festen fik en yderst tragisk Afslutning. Den Nat veg lille Dorrit ikke fra den elskede Faders Leje, og da Morgenen gryede, saa hun en endnu dybere Skygge end den fra Fængslets Mur glide hen over de kære Træk. — Den barmhjerlige Død havde skænket en forpint Sjæl Freden. — En anden af den store Svindlers Ofre var Arthur

vittighed og sit Hjertes Godhed foretrak han dog at vise sig højmodig og fortalte Clennam, hvem der ejede lille Dorrits Kærlighed. — Vel følte den ensomme Gældsfaenge sig lykkelig ved at vide sig genskædet — men hun kunde dog aldrig blive hans — nu da hun var rig og han fattig og fornedret.

Indespærringen og Tanken om den Fare, der gennem Rigaud truede Moderen, nedbrød efterhaanden helt hans Helbred — og da lille Dorrit endelig en

Dag stod i hans Stue, fandt hun ham syg paa Legeme og Sjæl. Selv den dybe Glæde, der fyldte hans Sind, da det endelig kom til en Forklaring mellem de to, og han med Sikkerhed vidste, at intet uden Døden skulde skille dem, kunde ikke dræbe den Feber, der rasede i hans Blod. Uger igennem kæmpede lille Dorrit tappert for at fravriste Døden det nye Bytte, den havde udset sig, og omsider kom den Dag, hvor hun følte, at hun havde sejret.

Et frygteligt Uvejr var imidlertid ved at bryde løs over det gamle, brøstfældige Hus i City og den gamle, haarde Kvinde inden for dets Mure. Rigaud var blevet mere og mere uforskammet i sine Fordringer, og da Mrs. Clennam til sidst hverken vilde eller kunde opfylde disse, kom det til et voldsomt Opgør, under hvilket den koldblodige Slynge ligefrem tvang den ulykkelige til at bekende sin Brøde og vedgaa sin Skyld. Den voldsomme Sindsbevægelse, som den gamle Kvinde paa den Maaade blev udsat for, virkede saa stærkt paa hendes Nerver, at Lammelsen blev hævet, og hun fik sin Førlighed igen. Med stive, søvngængeragtige Skridt forlod hun, fulgt af Affery, Huset — ikke, som Rigaud troede, for at skaffe Penge til Veje, men for at opsøge Arthur og skrive sin Synd. — Det blev imidlertid lille Dorrit, der fik den tunge Hemmelighed at vide. Hun fattede ikke helt Sammenhængen; men saa meget forstod hun, at Arthur ikke var Mrs. Clennams Søn, men var blevet udgivet for at være det, for at hun og hendes lidet karakterfaste Egtefælle kunde komme i Besiddelse af den store Formue, der i Virkeligheden tilhørte ham. —

Efter at have lettet sit Sind og bedt lille Dorrit om at skaffe hende Arthurs Tilgivelse mente den gamle Kvinde sig stærk til at møde Rigaud igen; men Skæbnen vilde, at dette ikke skulde ske. Det skumle Hus, der havde været Vidne til saa mange onde Anslag, bukkede netop hin skæbnesvangre Aften under for Flodens underjordiske Angreb og begravede de to Mænd, hvis Sjæle omtrent var lige sorte, under sine skimlede Mure. Mrs. Clennam følte Katastrofen som en Dom, de

højere Magter fældede over hende og hendes onde Gerninger. — Husets Fald var et Varsel om hendes Fald — og maaske havde hun Ret, for Skrækken lammede hendes Hjerte og kastede hende livløs til Jorden, inden hun havde fjernet sig mange Skridt fra den rygende Ruinhob. —

Den ulykkelige Kvindes Bekendelse og Død gik selvfølgelig Arthur stærkt til Hjerter; men Lykken over at have vundet lille Dorrit fik dog snart alle Fortidens Skygger til at blegne — og det var en ungdommelig og stærk Mand, der en stille Foraarsmorgen blev viet til hende, som havde givet ham hans Ungdom og Livsmod tilbage.

»Hvor kunde jeg et Øjeblik glemme, at Fængslet er mit Hjem!«

Det var Griffiths n begyndte.

Det er ingen let Opgave, der har været stillet Instruktør A. W. Sandberg med Filmatiseringen af Charles Dickens „Lille Dorrit“. Denne Roman rummer et mægtigt Galleri af Figurer, og indeholder en saadan Rigdom paa Stof, at der i og for sig er nok til adskillige 10-Akts Film. Men bastaet af den rutinerede Filmsskribent Sam Ask er Sandberg stolende paa sin egen og sine Medarbejders Dygtighed trostigt gaaet i Gang med Arbejdet — og i Aftes blev det færdige Resultat præsenteret i Paladsteatret.

støt stod Gunnar Tolnæs ved hendes Side, og den unge Debutant Erik Skjold Petersen vandt en personlig Triumf som den vege, haabløst elskende John Chivery. Vi kan ikke blive ved at nævne Navne, skønt der var mange flere, der fortjente at nævnes. Men Carlo Jacobsen maa ikke glemmes. Denne djævelblandt dygtige Teatertroldmand havde fremtryllet Scenerier af stor Skønhed; den gamle engelske By, Fængslet; indendørs og udendørs var Romantik og Stemning over det hele. Det blev en afgjort Sejr, og Bifaldet fastslog den tilslidst.

Det var forbløffende Med et sikkert Blik for det netop for Filmen egnede har de to Filmmænd plukket ud i Romanen den raa Ramme til Filmen. De har valgt deres Personer, og de faar dem fikst præsenteret ... Der er en fortræffelig Stigning i Filmen, saaledes at den intet Øjeblik virker trættende, og der er ingen Tvivl om, at dette Arbejde dels vil skaffe gamle Dickens utallige nye Læsere, dels kaste fornyet Glans over dansk Filmsindustri og — først og sidst — over A. W. Sandberg.

betydningsfulde Fremskridt indenfor skyldes da ogsaa Griffiths stadige Eks-g. Det var saaledes ham, der opfandt og af hans mange andre Opfindelser ge nævne det uskarpe Billede, Visioner- t, der fortøner.

Ham er det, der har skabt disse Film, og han skal have Æren derfor. Men saa skal det ogsaa siges, at han har haft en Stab af Skuespillere at arbejde med, som mangen Instruktør maa misunde ham. Allerede som Micawber viste Frederik Jensen et udpræget Talent for Filmen. Som William Dorrit er han mesterlig. I Scenerne i Gælds-fængslet i Marshalse rører han til Taarer; da han ved Afmarchen derfra lader sig hylde som en Konge, optræder han med en grandezza, som kun Frederik kan, stadig er han helt paa Højde med sig selv ... Det er en af de bedste Filmspræstationer, der nogensinde er ydet i dette Land.

Som lille Dorrit fandt Karina Bell gribende Udtryk for Sorgen og Beklemtheden; man kom straks til at holde af den lille Pige, der stred saa tappert for sin Fader ... Og da ogsaa hun fik Lov at smile, straalende hele Teatret med hende. Mandigt og

ad. It for at bevare sig selv. sige, men der er noget, som hedder Rengøring. Det tager mange

Timer hver Dag.
Huslægen: Ikke for den Husmoder, som benytter moderne Rengøringsmidler. Min Hustru f. Eks. anvender nu daglig Støvsugeren *Electrolux*, der jo sælges paa meget rimelige Vilkaar, nemlig 10 Kr. om Maanedn. Da jeg selv raadete hende til Anskaffelsen, husker jeg endnu Telefon-Numret: Central 1112, og da hun nu ikke vil undvære den for alt i Verden, raader jeg Dem til straks at anskaffe denne Maskine.

Gratis

En 10-Dages Tube.

Indsend Kuponen.

Beskyt Emaillen.

Pepsodent løsner Hinden og fjerner den uden at ridse Tænderne. Det polerende Stof er meget blødt end Emaillen. Brug aldrig en Hindebekæmper, der indeholder haard Kisel.

Smukkere Tænder

faar Millioner af Mennesker nu ved at bekæmpe Hindedannelsen.

Dette viser Vejen til de hvide Tænder. De ser overalt nutildags. Den 10-Dages Tube tilbydes gratis. Den kan give Dem og Deres Familie samme gode Resultater, som Millioner af Mennesker nu glæder sig over. Tag imod dette Tilbud, og De vil se, hvad de nye Metoder betyder.

Hindedannelsen er klæbrig.

De kan føle den paa Tænderne. Den klistrer sig fast paa Tænderne, modstaar Tandbørsten, trænger ind i Revner og Sprækker og sætter sig fast. Hindedannelsen optager Farve og danner mørke Overtræk. Derfor mister Tænderne deres Glans. Hindedannelsen er ogsaa Aarsag til de fleste Tandbesværigheder. Den optager Madrester, der gærer og danner Syre. Den holder Syren i stadig Forbindelse

med Tænderne og forarsager derved, at de ødelægges. Der dannes Millioner af Kim i denne Hinde, og disse er i Forbindelse med Vinsten, Hovedaarsagen til Mundbetændelse.

Faa slap fri.

Under de gamle Metoder slap faa Mennesker for disse Besværigheder. Derfor søgte Tandlægevidenskaben efter Midler til daglig at bekæmpe disse Hindedannelser. Der blev fundet to Midler, og Autoriteter paa Tandlægevidenskabens Omraade anerkendte dem. Det ene løsner Hinden, det andet fjerner den uden at gøre Tænderne Skade ved at ridse dem. Der blev fremstillet en ny Tandpasta, der indeholder disse to Midler. Dens Navn er Pepsodent. Og nu benyttes den, for en stor Del efter Tandlægens Raad, af henved 50 Nationer, af Folk, der er omhyggelige for deres Tænder.

Rettede Fejl.

Pepsodent Kompagniet har ogsaa Øjnene oppe for de Fejl, man tidligere begik ved Sættningen af en Tandpasta. Pepsodent forøger Spytets Alkaliindhold og det stivelsefordøjende Ferment.

Disse to er Naturens store tandbeskyttende Faktorer i Munden. De gamle Metoder undertrykkede dem. Denne ny Metode giver dem mangefoldig Kraft. Resultaterne af Brugen af Pepsodent vil forbygge og glæde Dem. En Uges Brug vil vise Dem, hvor meget De trænger til den. Indsend Kuponen paa en 10-Dages Tube. Læs Mærke til, hvor rene Tænderne føles efter Brugen. Bemærk, at den klæbrige Hinde forsvinder, og se, hvor Tænderne bliver nvide, eftersom Hinden forsvinder. Det vil betyde noget helt nyt for Dem.

Nutidens Tandpasta.

Anbefales nu af ledende Tandlæger Verden over.

Faas overalt i Tuber i to Størrelser.

En 10-Dages Tube gratis

THE PEPSODENT COMPANY,
ved A. H. RIISE'S Hoveddepot,
Gothersgade 8, København K.

Send pr. Post en 10-Dages Tube Pepsodent til

Kun een Tube til hver Familie. P. F. F. Jan. 1925

Gør De det mest mulige ud af Deres Haar?

Plejer De det — eller passer De det kun?

Er De klar over — Kvinder saavel som Mænd — at et velplejet Haar betyder uendelig meget for Deres Persons Helhedsindtryk. Se de forskellige Typer her, læg Mærke til, hvor stor en Rolle Haaret spiller.

Smukt, velplejet Haar gør Dem smuk

Vigtigst af alt ved Haarplejen er omhyggelig og hyppig Shampooering, men brug ikke almindelig Sæbe eller daarlige, harske Shampooapulvere. RIISE's SHAMPOO (Pulver eller flydende) er det ideelle Rensningsmiddel for Haaret.

Naar De har skyllet Haar- og Hovedbund godt efter og tørret det med Haandklædet, kan De gnide RIISE's BAY RUM eller RIISE's EAU DE QUININE kraftigt ind i Hovedbunden og Haaret. Vil De være sikker paa at faa rigtig sunde og gode Præparater, insister da paa at faa RIISES og tag ikke mod efterlavet Bay Rum. RIISE's

BAY RUM er den oprindelige og den eneste ægte. Og RIISE's EAU DE QUININE er af fremragende Kvaliter.

Børst saa Haaret godt igennem og anvend Brillantine, meget eller lidt, eftersom Deres Haar er mere eller mindre tørt af Naturen. RIISE's BRILLANTINE er det bedste og sundeste Fedtstof for Haaret, og det faas baade i Tuber, i Krukker og i Flasker.

Efter en saadan Behandling vil De mærke, at Haaret føles fyldigere, end det i Virkeligheden er. Deres Hovedbund vil være ren, blød og sund, Haaret fint og silkeblødt, bølgende og let og behageligt at sætte.

Dette er den virkelig ideelle Haarpleje.

Riises Haarpræparater.

Riises Cremer til Ansigt og Hænder.

A. H. Riise, Gothersgade 8, København K.

Riises Præparater faas overalt.

1.

LILLE DORRIT

Nordisk Films Kompagni

1924

2.

Instr.: A.W.Sandberg

Manus.: Sam Ask efter Dickens' roman

Foto: Olsen og L. Larsen

3.

Medvirkende:

William Dorrit.....	Frederik Jensen
Amy, kaldet lille Dorrit	Karina Bell
Fanny.....	} hans børn
Tip.....	
Frederik Dorrit, hans søn.....	Knud Schrøder
Arthur Clennam.....	Georg Busch
Mrs. Clennam, hans mor.....	Gunnar Tolnæs
Jeremias Flintwich	} Tvillingbrødre...
Efraim Flintwich	
Affery, hans kone.....	Mathilde Nielsen
Arrestforvarer Chivery.....	Torben Meyer
Hans hustru.....	Kate Fabian
John, deres søn.....	Erik Skjold Petersen
Maggy.....	Karen Caspersen
Rigaud.....	Peter Nielsen
Panks.....	Kaj Paaske
Mrs. General.....	Ellen Roving

5
 CB
 68

**Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen**

vis à vis Frihedsstøtten
København B.

Telefon Central 99 92

Afdeling for Avisudklip.

Udklip af:

d.

*Ladby's Avis
23/3-25*

Det hvide Lørred.

World Cinema

viser endnu denne Uge igennem den store Palladium Sukces „Takt, Tone og Tosser“.

For første Gang vises i Aften Mack-Sennet Farcen „Cyklone Biel“ og i Varieteafdelingens Program fornyes med Les Santerres, moderne ekscentrisk Dans, og Trapezkunstneren Henriques.

Colosseum.

Sæsonens lødigste Film, Dickens Filmen „Lille Dorrit“, opføres i D

paa „Colosseum“. Det er første Gang Filmen kommer frem paa et af de store Forstadsteatre, og den vil ikke mindst gøre Lykke paa Nørrebro, hvor Frederik Jensen er saa populær.

Fjerritslev Biografteater. Nordisk Films Kompagnis

største Sukces

Dickensfilmen

Lille Dorrit

Filmatiseret i 10 Akter efter

Charles Dickens' Mesterværk

Iscenesat af

A. W. Sandberg

blev

Paladsteatrets store Sukces!!!

Hovedrollerne udføres af:

Frederik Jensen,

Gunnar Tolnæs,
Karina Bell,
Karen Caspersen,
Ingeborg Pehrson,
Mathilde Nielsen,
Kai Paaske,

m. fl. ypperlige danske Kunstnere!

Hovedrollerne udføres af:
Frederik Jensen, Karina Bell, Gunnar Tolnæs, Karen Caspersen,
Mathilde Nielsen, Ingeborg Pehrson, Peter Nielsen, Kai Paaske,
Carl Hintz, Skjold-Petersen, Knud Schrøder, Georg Busch.

TORS DAG

Kl. 8.

FREDAG

Kl. 8.

LØRDAG

Kl. 8.

SØNDAG

Kl. 4 $\frac{1}{2}$ og 8.

MANDAG

Kl. 8.

TORS DAG

Kl. 8.

FREDAG

Kl. 8.

LØRDAG

Kl. 8.

SØNDAG

Kl. 4 $\frac{1}{2}$ og 8.

MANDAG

Kl. 8.

Om denne betagende Film skriver Pressen:

»Aftenbladet« 27/12 24:

Gang paa Gang blev Scenerne hilst med Bifald og tilsidst med en stormende Hyldest, der ogsaa havde Adresse til Instruktøren, Hr. Sandberg.

»Folkets Avis« 27/12 24:

A. W. Sandbergs nye Dickens-Film »Lille Dorrit«, der i Aftes havde Premiére i Paladsteatret, blev en stor, smuk kunstnerisk Succes.

Hovedinteressen samlede sig naturligvis om Frederik Jensen som Lille Dorrits Fader. Var Frederik Jensen genial i sin Fremstilling som Mr. Micawber i »David Copperfield«, er han det sandelig ikke mindre her. Han er mesterlig, spiller saa fortræffeligt, saa sandtru og ægte, at der ikke findes Ord til at udmale denne gudbenaadede Kunstners Ydelser. Og Karina Bell som Lille Dorrit, naturlig yndefuld og rørende i al sin blide Kvindelighed. Om Spillet maa man forøvrigt sige, at det overalt var saa fint afstemt, saa dejligt, at man kun har Lovord derfor. Karen Caspersen gav den aandsvage Maggy fortræffeligt. Gunnar Tolnæs mandig og djærv. Ingeborg Pehrson som gamle Mrs. Clennam var som skaaet ud af Tidens Romaner, rigtig Dickens i et og alt.

»Lille Dorrit« er en Film, der ligesom sine Forgængere maa være i Stand til at besejre en hel Verden. A. W. Sandberg har atter fastslaaet, hvilken eminent Iscenesætter han er. Han er ligesom Frederik Jensen en Mester.

»B. T.« 27/12 24:

Paa Paladsteatret vandt dansk Film i Aftes en ny Sejr med Opførelsen af A. W. Sandbergs Optagelse af Dickens-Filmen »Lille Dorrit«. Man havde inden denne Premiére yttret nogen Tvivl om, hvorledes det vilde være muligt at sammendrage et saa kolossalt Værk som »Lille Dorrit« til en Film, der ikke helt faldt i Stumper og Stykker, og denne Tvivl var for saa vidt berettiget, men heldigvis blev Tvivlerne og Skeptikerne i Aftes gjort grundigt til Skamme.

Det viste sig nemlig, at det var lykkedes A. W. Sandberg at skabe en Film af virkelig kunstnerisk Værdi. Man havde med stor Dygtighed forstaaet at kæde Bogens mange parallelt løbende Historier sammen til et vel afstemt Hele, hvorover Dickens Aand svævede. Naar Filmen blev en stor Succes, skyldes det ikke mindst Instruktørens udmærkede Medarbejdere. »Nordisk Film«s ualmindelig talentfulde Dekorationsmaler Hr. Carlo Jacobsen havde saaledes skabt nogle vidunderlige Dekorationer fra det gamle London, og endelig viste Skuespillerne, at ogsaa de havde været deres Opgaver voksne. Karina Bell som Lille Dorrit var saa yndig som sædvanlig. Frederik Jensen som Gamle Dorrit vandt her en ny Sejr paa det hvide Lærred, og Karen Caspersen som Peggy var uovertræffelig. Der var i det hele taget ingen, som ikke fuldt ud udfyldte deres Rolle, og Sandbergs heldige Haand til at afstemme og skabe en fasttømret Film havde heller ikke denne Gang svigtet. Filmen lønnedes med meget Bifald.

»Berl. Tid.« 27/12 24:

Det er karakteristisk for den Udvikling, det københavnske Forlystelseliv i de senere Aar er undergaaet, at 2den Juledags store Teaterbegivenhed er en Film. Alt, hvad Byen

endnu har tilbage af kendte Navne fra Fortidens Parket, var i Aftes forsamlet til Paladsteatrets Sandberg-Première. — Som et særligt Raffinement saa' man blandt Publikum adskillige af de Skuespillere, der optraadte paa det hvide Lærred. Iscenesætteren stod selv pelsklædt udenfor de røde Lygters Skær og bød sine Venner Velkommen. Forestillingen blev en absolut Succes for ham.

Manuskriptet til den filmatiserede »Lille Dorrit« koncentrerer sig omkring Kærlighedshistorien. Fanatiske Dickens-Læsere vil efterlyse dette eller hint Optrin i Bogen, som de særlig har forelsket sig i, og det lader sig jo heller ikke nægte, at Filmen er meget spredt i sin Gengivelse af Bogens umaadelige Masse-Handling. Men alt det Stof, som A. W. Sandberg har evnet at presse sammen indenfor et Tidsrum af smaa tre Timer, er alligevel saa meget af en Helhed, at det udmærket kan forsvares. Og skulde en enkelt Fanatiker gaa utilfredsstillet bort, staar den Udvej ham jo aaben at tage »Lille Dorrit« ned fra Reolen og at repetere den. Mange vil i det hele taget nu faa Lyst til at læse Bogen igen.

A. W. Sandberg har præsteret et teknisk ypperligt Stykke Arbejde. Her skal ikke opstilles nogen Sammenligning med hans tidligere Dickens-Films — af den gode Grund, at jeg ikke har set dem! Men jeg vilde efter »Lille Dorrit« ønske, at jeg havde det. Billederne var gode og hver Enkelthed pinlig korrekt. Iscenesættelsen gjorde virkelig Indtryk af Fordybelse i den Dickens'ske Verden.

Publikum fulgte anspændt med fra Begyndelsen. Man følte et næsten vellystigt Gys gaa gennem Tilskuermassen, naar en af de Personer, hvortil særlige Forventninger knyttede sig, sprang frem af Lyskeglen. Dette gjaldt i første Række Frederik Jensen og Karen Caspersen! Og det blev ogsaa disse to, der — sammen med A. W. Sandberg — maatte dele Æren for det smukke Resultat. Begge sejrede paa deres vidunderlige Situationsfølelse. Frederik Jensen var William Dorrit, og for første Gang — Begyndelsesaarene i Provinsen taber sig jo i Mørke — spillede han en Rolle, der er overvejende tragisk. Det store Optrin, hvor William Dorrit atter bliver fattig og det fornemme Selskab forvandler sig til hans Øjne til Gældsængslets Indvaanere, gennemførte han med betagende Fantasi. Døds-scenen var for behersket en Kunstner han er. Her var intet for lidt, intet for meget.

Karen Caspersen triumferede som Maggy, Pigebarnet, der er standset i Tiaars-Alderen. Bare hendes Ryg, da hun gik gennem Londons Gader hjem til Gældsængslet, var nok til at faa Bifaldet til at slaa op mod det stumme Lærred. At Spillet kom indefra, saa' man paa hendes Øjne med et unaturligt udvidede Pupiller — hun var som en ituslaaet Dukke.

Næsten alle spillede godt. Karina Bell — Lille Dorrit — saa henrivende ud og græd poetisk, hvad enten Taarerne nu var regte eller Glycerin. Gunnar Tolnæs behagde som en ufrikadellet Elsker. Ingeborg Pehrson, den onde Mrs. Clennam, tegnede med haard Streg en Type — den stod i Billedet. Mathilde Nielsen var Mathilde Nielsen og som saadan herlig. Mest Dickens'sk var dog Kai Paaske i den lille Rolle som Pancks: Det strittende Haar, den forvirrede Gemtylighed, det fiffige Blik — — helt i Stilen!

»Lille Dorrit« gjorde stor Lykke og vil hverve Filmen nye Proselytter. Jacob Gade indrammede A. W. Sandbergs smukke Billeder med en højst talentfuld sammensat Musik — den blide Melodi, der er Lille Dorrits Thema, vil nynne

sig ind i hele København. Og Frederik Jensen og Karen Caspersen har fra i Aftes indskrevet deres Navne blandt de helt Store paa det stumme Lærred.

Henry H.

»Politiken« 27/12 24:

Det er en mere end vanskelig Opgave at pille en af Dickens' store Romaner med en stærkt slynget Handling i Stykker og saa sætte den sammen igen i levende Billeder, uden at altfor meget gaar tabt. Men det lykkedes over for »Lille Dorrit« — og man beundrede i Aftes alt det fototekniske, samtidig med at man beundrede de gamle londonske Gadepartier og Interiørrerne fra Gældsængslet.

Det siges, at vor Tids Englændere ikke læser Dickens; er det rigtigt, tør det formodes, at han heller ikke læses af en yngre dansk Generation. I hvert Fald var der jo nok en Del af Palads-Teatrets Publikum i Aftes, som ikke ejede et intimere Kendskab til ham, end at de blankt kunde acceptere de berømte Figurer, saaledes som de fremtraadte paa det hvide Lærred, formet af Instruktør og Skuespillere i Forening.

Ældre Dickensdyrkere maatte jo nødvendigvis drage Sammenligninger mellem det, de saa', og de Billeder, de selv havde dannet sig i deres Fantasi under Læsningen i stille Aftentimer. Men ogsaa de kunde godkende Fremstillingen. En lille Smule kneb det maaske straks for En og Anden ved Synet af Frederik Jensen som William Dorrit. Der hang — tilgiv en tilsyneladende Majestætsfornærmelse — i de første Optrin ligesom nogle Rester af Nørrebro ved ham. Men de var hurtigt glemt. Thi efterhaanden foldede han al sin rige og overdaadige Kunnen ud, omskabtes helt og blev fuldt ud det, han skulde være. Triumfatoren, der drog bort fra Marshalsea, var pragtfuld at skue, og hele det aandelige og sjælelige Sammenbrud i Vanvidsscenen var ypperlig Kunst, den Kunst, der er Livet selv.

Overordentlig fin og indtagende, nydelig og rørende var som lille Dorrit Frk. Karina Bell; hun besidder den Tro, der ogsaa i Skuespil-kunsten flytter Bjerge. Og ved mange af de Rollehavende kunde der sættes et Kryds; et stort Kryds endda ved Karen Caspersen som den halvt aandsvage Maggy og ved Georg Busch som William Dorrits Broder.

Det var en Aften, der blev dansk Filmkunst til megen Ære, og Bifaldet fra det paa Forhaand udsolgte Hus var af en sjælden Varme og Styrke.

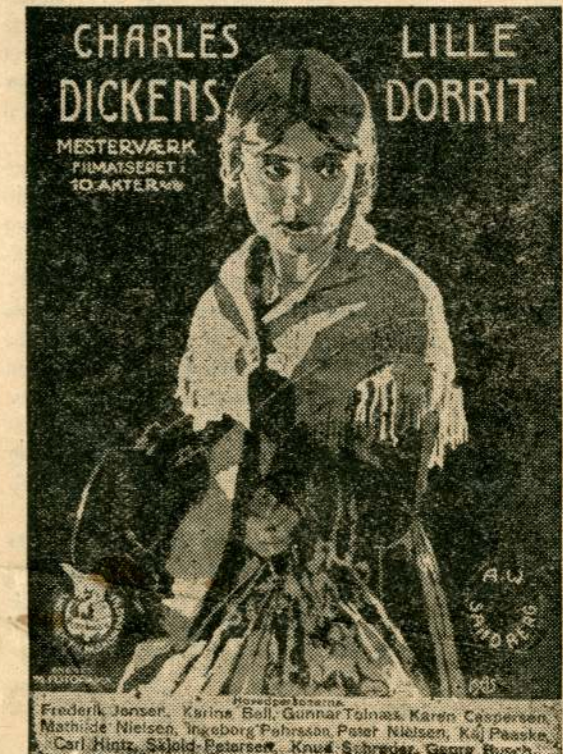
»København« 27/12 24:

Det er ingen let Opgave, der har været stillet Instruktør A. W. Sandberg med Filmatiseringen af Charles Dickens »Lille Dorrit«. Denne Roman rummer et mægtigt Galleri af Figurer og indeholder en saadan Rigdom paa Stof, at der i og for sig er nok til adskillige 10-Akts Film. Men bistaet af den rutinerede Filmsskribent Sam Ask er Sandberg stolende paa sin egen og sine Medarbejderes Dygtighed trøstigt gaaet i Gang med Arbejdet — og i Aftes blev det færdige Resultat præsenteret i Paladsteatret.

Det var forbøffende! Med et sikkert Blik for det netop for Filmen egnede har de to Filmsmænd plukket ud af Romanen den raa Ramme til Filmen. De har valgt deres Personer, og de faar dem fikst præsenteret. Der er en fortræffelig Stigning i Filmen, saaledes at den intet Øjeblik virker trættende, og der er ingen Tvivl om, at dette Arbejde dels vil skaffe gamle Dickens utallige nye Læsere, dels kaste fornyet Glans over dansk Filmsindustri og — først og sidst — over A. W. Sandberg.

Ham er det, der har skabt disse Film, og han skal have Æren derfor. Men saa skal det ogsaa siges, at han har haft

en Stab af Skuespillere at arbejde med, som mangen Instruktør maa misunde ham. Allerede som Micawber viste Frederik Jensen et udpræget Talent for Filmen. Som William Dorrit er han mesterlig. I Scenerne i Gældsængslet i Marshalsea rører han til Taarer; naar han ved Afmarschen derfra lader sig hydle som en Konge, optræder han med en grandezza, som kun Frederik kan, stadig er han helt paa Højde med sig selv. — Det er en af de bedste Filmspræstationer, der nogensinde er ydet i dette Land.

Som lille Dorrit fandt Karina Bell gribende Udtryk for Sorgen og Beklemtheden; man kom straks til at holde af den lille Pige, der stred saa tappert for sine Fader. Og da ogsaa hun fik Lov at smile, straaledede hele Teatret med hende. Mandigt og støt stod Gunnar Tolnæs ved hendes Side, og den unge Debutant Erik Skjold Petersen vandt en personlig Triumf som den velkomne og elskende John Chivery.

Vi kan ikke blive ved at nævne Navne, skønt der var mange flere, der fortjente at nævnes. Men Carlo Jacobsen maa ikke glemmes. Denne djævelblændt dygtige Teater-troldmand havde fremtryllet Scenerier af stor Skønhed; den gamle engelske By, Fængslet; indendørs og udendørs var Romantik og Stemning over det hele.

Det blev en afgjort Sejr, og Bifaldet fastslog den tilsidst.

»Social-Demokraten« 27/12 24:

»Lille Dorrit« er ikke en Roman, den er en Verden; den spænder over en Sværm af Menneskeskikkelser, uforglemmelige Ansigter — og Skæbner, hvis sælsomme Veje og indbyrdes Forviklinger man følger med den dybeste Interesse, fordi den Menneskevisdom, der udstraalet fra dens Blade, er saa udtømmelig og saa rig i al sin jævne Enfoldighed.

Det kræver saaledes en høj, intellektuel Kultur, en fin og nænsom Pietet for Digterens Værk, men først og sidst en ganske særegen Form for kunstnerisk Begavelse at omplante dette episke Standardværk i kinematografisk Form.

Og det kan næppe siges stærkt nok, at dette er lykkedes A. W. Sandberg i et langt højere Maal, end selv de mest passionerede Dickensdyrkere havde turdet vente sig.

Med literær Bistand af dygtige Filmsforfattere har Sandberg grebet tæt ind om Digtningens Sjæl med Bortskæring af al den overflødige og snakkesalige Vidtløftighed, som Dickens paa sine senere Aar forfaldt til, og trukket Hovedlinjerne i Kompositionen op med klart og vaagent Blik for Fortællingen i det dramatiske Totalbillede.

Sandberg har forlængst gennem sine Dickensoptagelser vundet sig et Verdensnavn paa Opgaver som »Vor fælles Ven«, »David Copperfield« o. fl., men naar han med dette Slag sikkert har vundet sin hidtil største Sejr, skyldes det formentlig hans særegne Evne i Valget af de Ansigter, der passer til de Dickens'ske Figurer, som var de malede med den store Hogarths Pensel.

Karina Bell aabenbarede som »Lille Dorrit« al den fine og hjerterørende Ynde, al den jomfruelige Poesi, som hun ogsaa paa Scenen saa ofte har fundet smukke og sanddru Udtryk for, og Frederik Jensens Mr. Dorrit blev til en Skuespilnydelse af højeste Rang — hans guddommelige Mr. Micawber i »David Copperfield« ikke undtagen. Thi mens Micawber var en Karakterfremstilling af rent komisk Substrat, var Dorrit et vidunderligt Stykke Kunst i Balancen mellem det komiske og det tragiske. Vanvidsscenerne f. Eks. og de Billeder, der viser os hans Løsladelse fra Gældsængslet, var af gribende og uovertræffelig Virkning, der Gang paa Gang henrev Publikum til et Bifald, som man kun sjældent hører det i et Kinoteater.

Udmærket Skuespillkunst ydede i mere periferiske Roller næsten alle de medvirkende, særlig Fru Karen Caspersen (den lille aandssvage Maggie), — Torben Meyer, Peter Nielsen, Fru Mathilde Nielsen, Frk. Ingeborg Pehrson, Busch og et ganske nyt Ansigt paa det hvide Lærred, den unge Erik Skjold Petersen.

Aftenen var Sandbergs, Frederik Jensens og Karina Bells. Carl Gandrup.

»Aftenposten« 27/12 24:

I Aftes vandt dansk Film en ny og straalende kunstnerisk Sejr — selvfølgelig i Paladsteatret, »Filmens kgl. Teater«.

Den nye Dickens-Filmatisering fra Nordisk Films-Kompagni, »Lille Dorrit«, fint og forstaaende iscenesat af A. W. Sandberg, der jo forlængst har vundet Danmarks Charles Dickens' Fortællinger ved sine tidligere Iscenesættelser, blev modtaget med en saadan Hjertelighed og Varme, at man vist roligt tør spaa Paladsteatret en Succes, der vil strække sig over adskillige Uger.

Det kan være — og er ofte — uendelig trættende at se en Filmforestilling, der spænder over en halv Snes Akter, kun afbrudt af en enkelt Pause. Men den velgørende, i Virkeligheden nødvendige Ro, der har præget Sandbergs tidligere Dickensfilms, svigtede heller ikke denne Gang. Det er et af de Momenter, der giver Tillid til Iscenesætteren.

Frederik Jensen var mesterlig i sin Rolle som »Gældsængslets Fader«, der lader sig hylde som en Konge, da han er blevet Arving til en stor Formue. Og hvor var han dog troværdig og ægte, da han modtog Brevet med Underretning om sin Ruin. Ikke Antydning af Overdrivelse et Øjeblik. — Og Karina Bell, yndefuld, kvindelig, rørende — det var en stor Glæde at se dette naturlige Spil, saa frit for al »Film«. Hendes Sammenspil med den stilige Gunnar Tolnæs som Arthur Clennam i den afgørende Kærligheds-scene var ligefrem bedaarende.

Men der er forøvrigt kun godt at sige om Spillet i dette nye Skuespil, der vidner om dansk Filmkunst meget høje Standard. Karen Caspersen havde tegnet et fortrinligt Billede af den aandssvage Maggie, Ingeborg Pehrson var den haarde Mrs. Clennam, rigtig i Stilen, syntes man, den gamle Georg Busch, Mathilde Nielsen, en ny Mand Erik Skjold Petersen med et tilpas sygeligt Udseende og drømmende Blik som Arrestforvarerens Søn, der var haabløst forelsket i lille Dorrit — — ja, der kunde nævnes flere Navne. Helhedsindtrykket var det bedst mulige. Og der er ingen Retfærdighed til, hvis ikke denne danske Film kan komme frem Verden over. Der er ikke Overflod paa saadanne Arbejder!

»Ekstrabladet« 27/12 24:

De store Forventninger, hvormed man imødesaa A. W. Sandbergs nye Dickens-Filmatisering paa Palads-Teatret, blev ikke skuffet. »Lille Dorrit«, bearbejdet af Sam Ask, blev en virkelig Triumf for dansk Film — takket være det helt igennem fortræffelige Spil, der ydedes inden for de givne Rammer.

Som lille Dorrits Fader havde Frederik Jensen skabt en uforglemmelig Skikkelse af »Gældsængslets Fader«, lige ægte som Rigmand og Fallent; og lille Dorrit selv var fin og sød og rørende i Karina Bells Skikkelse. Men de Dickens'ske Figurer blev forøvrigt levendegjort forbløffende godt. En stor Succes havde Karen Caspersen som Pigebarne, der er standset i sin Udvikling i 10 Aars Alder. Gunnar Tolnæs var en sympatisk Arthur, og Paaske en morsom Pancks.

»Lille Dorrit« blev godt modtaget, og det vil utvivlsomt blive en langvarig Succes.

Eneret:

A/S FOTORAMA

LITTLE DORRIT

NAAR DEN BEROEMDEN ROMAN VAN **CHARLES DICKENS**
TOONEELSCHIKKING VAN **A. W. SANDBERG**

BIJZONDERE VERTOLKERS :

	AMY (Little Dorrit)	Karina Bell	
	ARTHUR CLENNAM	Gunnar Tolnaes	
	WILLIAM DORRIT	Frederik Jensen	

VOORWOORD

Marshalsea, het gevang voor schulden, bestaat in Engeland niet meer en zijne afschaffing is grootendeels te danken aan den geleerden schrijver Karel Dickens.

Dickens leidde tegen deze wreede instelling een geweldigen strijd en om het volk te treffen schreef hij den bewonderenswaardigen roman LITTLE DORRIT. In dat boek doet hij de zonderting en grillige wereld der gevangenen voor schulden herleven; hij doet ons dat fantastisch gevang kennen, waar heel de familie van een opgeslotene met hem geherbergd was, waar men onregelmatigheid ziet van een man vol schulden, buiten staat gesteld zich vrij te maken door het werk en als woekeraar zijner schuldeischers levende.

SAMENVATTING

Ten gevolge van een ongelukkig proces is M. William Dorrit twintig jaren te voren in Marshalsea, het schuldengevang te Londen opgesloten. Op dat tijdstip had hij twee kinderen: Tip en Fanny en weinig na zijne gevangenzetting, bracht zijne vrouw in het gevang een derde kind der wereld, een aanbiddelijk meisje, dat men Amy noemde, maar dat iedereen toch veel liever Little Dorrit hiet.

Op het tijdstip dat onze geschiedenis begint, was Little Dorrit twintig jaar oud, en woonde nog bij haar vader, wiens proces nog niet uitgesproken was, in het akelig gevang.

Het kind, grooter wordende, veropenbaarde zich zoo verkleefd, zoo inschikkelijk, dat het bij den dood harer moeder, heel natuurlijk dezes plaats had ingenomen; aldus de lieve kleine moeder wordende over de oudere kinderen en zelfs over haar vader, geweldig ikzuchtig en zwak. Om in het onderhoud haars vaders te voorzien ging Little Dorrit alle dagen uit naalen. Zij werkte verscheidene dagen per week bij Mevr. Clennam, oude, strenge vrouw, hardvochtig voor anderen en voor haar zelf. Daar ontmoette haar Arthur Clennam, zoon der strenge oude vrouw. Aanstonds stelde hij belang in het zachte en goede kind.

Arthuur Clennam was teruggekeerd van een langdurig verblijf in China waar hij zich met zijn vader bezig hield met de belangen der firma Clennam, die zijne moeder te Londen bestuurde.

Zijn vader was onlangs gestorven en hij had vruchteloos getracht een geheim te ontsluiëren dat heel zijn leven versomberd had en zijne laatste oogenblikken geweldig kwelde. Arthuur beeldde zich in dat dat geheim van hem eene welkdanige herstelling vergde en tegenover de stilzwijgendheid zijner moeder had hij gezworen het zelf te ontdekken. Weldra verneemt hij den droeven toestand van Little Dorrit; hij houdt van Amy, maar hij is veertig en acht zich te

oud. In het diepste van zijn hart zal hij de liefde verbergen, maar hij zal uit al zijne krachten beproeven de ellende der familie Dorrit te lenigen. Door zijn toedoen ontdekte men dat M. William Dorrit, de laatste afstammeling is der Dorrit's of Dorsetshire's en eifgenam van een groot fortuin. Een nieuw leven vertoont zich voor de familie Dorrit.

Zijn toestand geregeld, zijne schulden betaald, neemt M. William Dorrit of Dorsetshire heel zijn gezin met zich naar Italië, waar hij zich inricht in een prachtig paleis. Little Dorrit alleen, blijft niettegenstaande voor- en tegenspoed het beminnelijk en zacht kind, het wezen van zelfverloochening dat het hart van Arthur Clennam getroffen heeft. Zij weet wien zij de herleving van het fortuin haars vaders, ihans zoo fier en gelukkig, verschuldigd is en zij schenkt haar weldoener eene volledige liefde, die zij nochtans aan niemand durft bekennen, denkende dat Arthur Clennam te hoog boven haar verheven is.

Ongelukkige geldverhandelingen brengen haar vader opnieuw ten onder. Onder dien nieuwen slag van het noodlot gaat het verstand van M. William Dorrit verloren en hij sterft in de armen van Little Dorrit.

Intusschen is Arthur Clennam door dezelfde geldinstorting ten onder gebracht en als Little Dorrit in Engeland weerkeerd is het in Marshalsea, dat zij haren weldoener, ziek en alleen weervindt.

De gemeenschappelijke tegenspoed brengt die twee wezens, die elkander lief hebben bij elkaar, in een overheerlijk tafereel verklaart Little Dorrit aan Arthur hare liefde en haren tegenspoed en vindt in de armen van haar vriend een schuilplaats en het geluk.

Ondertusschen speelt zich in het oude huis der stad Londen, vanwaar Mevr. Clennam de firma Clennam bestuurt een drama af.

Zekere Rigaud heeft het geheim der familie Clennam ontdekt en zijn stilzwijgen doen afkoopeh. Dat geheim bevestigt dat Arthuur de zoon der strenge oude vrouw niet is, maar alleen eigenaar is der goederen van de firma. Ziek en oud is Mevr. Clennam te dicht bij het graf om langer den rol vol te houden die hare slechte daad, haar leven heeft doen spelen.

Zij jaagt Rigaud weg en door eene geweldige wilskracht hare krachten terugwinnende gaat zij naar Marshalsea en bekent hare fouten aan Arthuur, maar de aandoening doodt haar.

Thans van alle geheim bevrijd evenals van alle vooroordeelen is Arthuur aan het hoofd van een nieuw fortuin.

Arthuur en Little Dorrit zien voor zich een welverlichte en heerlijke baan, waar al de hoedanigheden hunner schoone ziel zullen uitblinken in een geluk zonder wolken.

DARDENNE & CIE *
06 1531000 06

30, Rue Dupont 30,
BRUXELLES-NORD

Vente et Location de Films Cinématographiques

ADRESSE TÉLÉGRAPHIQUE · CHODAR-BRUXELLES

TÉLÉPHONE Bruxelles 507.68

LITTLE DORRIT

D'APRÈS LE CÉLÈBRE ROMAN DE CHARLES DICKENS
MISE EN SCÈNE DE A. W. SANDBERG

INTERPRÈTES PRINCIPAUX :

AMY (Little Dorrit)
ARTHUR CLENNAM
WILLIAM DORRIT

Karina Bell
Gunnar Tolnaes
Frederik Jensen

AVANT-PROPOS

Marshalsea, la prison pour dettes, n'est plus en Angleterre qu'un souvenir et c'est à l'auteur de génie, Charles Dickens, que l'on doit en grande partie son abolition.

Dickens mena contre cette atroce institution une violente campagne et pour toucher le grand public, il écrivit l'admirable roman, LITTLE DORRIT, dans lequel il fait revivre tout ce monde bizarre et hétéroclite des prisonniers pour dettes et qui nous fait connaître cette prison fantastique où toute la famille d'un détenu était hébergée avec lui ; où l'on voyait cette anomalie d'un homme endetté mis hors d'état de se libérer par le travail, vivant en parasite de ses créanciers !

RÉSUMÉ

A la suite d'un procès malheureux, Mr William Dorrit avait été enfermé vingt ans auparavant dans Marshalsea, la prison pour dettes de Londres. A cette époque il avait deux enfants, Tip et Fanny et peu après son emprisonnement, sa femme mettait au monde dans la prison, un troisième enfant, une adorable petite fille que l'on nomma Amy, mais que chacun appela plus volontiers Little Dorrit !

A l'époque où commence notre histoire, Little Dorrit avait vingt ans et habitait encore, avec son père dont le procès traînait toujours, la lugubre prison. L'enfant en grandissant s'était révélée si dévouée, si raisonnable qu'à la mort de sa mère, elle avait tout naturellement pris sa place, devenant la petite Maman de ses aînés et même de son père, être profondément égoïste et assez veule.

Pour subvenir aux besoins de son père, Little Dorrit allait coudre en journée. Elle travaillait plusieurs jours par semaine chez Mrs. Clennam, vieille femme austère, dure aux autres et à elle-même. C'est là que la rencontra Arthur Clennam, fils de l'austère vieille femme. Tout de suite, il s'intéressa à cette douce et bonne enfant.

Arthur Clennam revenait d'un long séjour en Chine, où il s'occupait avec son père des intérêts de la firme Clennam, que sa mère dirigeait à Londres. Son père était mort depuis peu essayant sans y parvenir de lui dévoiler un secret qui avait assombri toute sa vie et torturé ses derniers moments. A tort ou à raison Arthur Clennam

s'imaginait que ce secret demandait de lui une réparation quelconque et devant le mutisme de sa mère, il s'était juré de le découvrir seul. Il apprend bientôt la triste condition de Little Dorrit ; il aime Amy mais il a quarante ans et se croit vieux. Cet amour, il le cachera au plus profond de lui-même mais il essaiera de toutes ses forces de remédier à la misère de la famille Dorrit.

Par ses soins, on découvre que Mr William Dorrit est le dernier descendant des Dorrit of Dorsetshire et héritier d'une grande fortune. Une nouvelle vie s'ouvre devant la famille Dorrit. Sa situation réglée, ses dettes payées, Mr. William Dorrit of Dorsetshire emmène toute sa famille en Italie, où il s'installe dans un magnifique palais. Little Dorrit seule, reste à travers la bonne et la mauvaise fortune, l'enfant aimante et douce, la créature d'abréviation qui a troublé le cœur d'Arthur Clennam. Elle sait à qui elle doit le revirement de fortune qui rend son père si fier et si heureux et elle voue à son bienfaiteur un amour entier, qu'elle n'ose cependant avouer à personne, croyant Arthur Clennam à cent coudées au dessus d'elle.

Des spéculations malheureuses ruinent cependant de nouveau son père. Sous ce nouveau coup du sort, la raison de Mr William Dorrit chavire et il meurt dans les bras de Little Dorrit.

Entretiens, Arthur Clennam est ruiné lui aussi par le même crack financier et quand Little Dorrit revient en Angleterre c'est à Marshalsea qu'elle retrouve son bienfaiteur, malade et seul. L'infortune commune rapproche enfin ces deux êtres qui s'adorent. Dans une scène délicieuse, Little Dorrit avoue à Arthur son amour et son infortune et trouve dans les bras de son grand ami, le refuge et le bonheur.

Entretiens, dans la vieille maison de la cité de Londres, d'où Mrs Clennam dirigeait la firme Clennam, une tragédie se joue. Un nommé Rigaud a découvert le secret de la famille Clennam et veut se faire acheter son silence. Ce secret prouve qu'Arthur n'est pas le fils de l'austère vieille femme et est seul propriétaire des biens de la firme. Malade et vieille, Mrs. Clennam est trop près de la tombe pour oser soutenir plus longtemps le rôle que sa mauvaise action lui a fait jouer toute sa vie. Elle chasse Rigaud et retrouvant ses forces par un miracle de volonté, elle va à Marshalsea et avoue ses fautes à Arthur mais l'émotion la tue.

Désormais libérés de tout secret et de tous préjugés à la tête d'une nouvelle fortune, Arthur et Little Dorrit voient s'ouvrir devant eux, une route lumineuse et splendide où toutes les qualités de leurs belles âmes resplendiront enfin dans un bonheur sans nuages.

Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen
vis à vis Frihedsstøtten
København B.
Telefon Central 99 92

15 Afdeling for Avisudklip.

Udklip af: *Politikloster*
d. *26/12-24*

Film.

Palads-Teatret.

Frederik Jensen i „Lille Dorrit“.

Palads-Teatrets 2. Juledags-Forestilling bliver, som meddelt *Lille Dorrit* efter Charles Dickens' Roman, i Iscenesættelse ved A. W. Sandberg. Vi har tidligere nævnt den Række Kunstnere, der medvirker. Særlig knytter Opmærksomheden sig paa Forhaand til Karina Bell i Titelrollen og Frederik Jensen som Faderen, i sin Tid i Skuespillet udført af Cajus Bruun.

Højbro-Teatret.

I Dag har Højbro-Teatret Premiére paa *Vagabond drengen* med Jackie Coogan i Titelrollen.

World Cinema,

der fortsætter med sin Palladium-Sukces, *Ole Opfinders Offer*, vil vise denne ved to Ekstra-Børneforestillinger til smaa Priser. Den første gives i Morgen Kl. 4.

Grand Teatret

opfører i Dag som ny Forestilling *Texas Tex* med Tom Mix.

Rialto Teatret

har i Dag Premiére paa *Lucrezia-Borgia*.

**Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen**

vis à vis Frihedsstøtten
København B.

Telefon Central 99 92

Afdeling for Avisudklip.

Udklip af:

d.

*Ladby's Avis
23/3 - 25*

Det hvide Lørred.

World Cinema

viser endnu denne Uge igennem
den store Palladium Sukces
„Takt, Tone og Tosser“.

For første Gang vises i Aften
Mack-Sennet Farcen „Cyklone
Biel“ og i Varieteafdelingens Pro-
gram fornyes med Les Santer-
res, moderne ekscentrisk Dans,
og Trapezkunstneren Henri-
ques.

Colosseum.

Sæsonens ledigste Film, Dickens
Filmen „Lille Dorrit“, opføres i De-

paa „Colosseum“. Det er første
Gang Filmen kommer frem paa et
af de store Forstadsteatre, og den
vil ikke mindst gøre Lykke paa
Nørrebro, hvor Frederik Jensen
er saa populær.

Om denne betagende Film skriver Pressen:

»Aftenbladet« 27/12 24:

Gang paa Gang blev Scenerne hilst med Bifald og tilsidst med en stormende Hyldest, der ogsaa havde Adresse til Instruktøren, Hr. Sandberg.

»Folkets Avis« 27/12 24:

A. W. Sandbergs nye Dickens-Film »Lille Dorrit«, der i Aftes havde Premiere i Paladsteatret, blev en stor, smuk kunstnerisk Succes.

Hovedinteressen samlede sig naturligvis om Frederik Jensen som Lille Dorrits Fader. Var Frederik Jensen genial i sin Fremstilling som Mr. Micawber i »David Copperfield«, er han det sandelig ikke mindre her. Han er mesterlig, spiller saa fortræffeligt, saa sandt og ægte, at der ikke findes Ord til at udmale denne gudbenaadede Kunstners Ydelser. Og Karina Bell som Lille Dorrit, naturlig yndefuld og rørende i al sin blide Kvindelighed. Om Spillet maa man forøvrigt sige, at det overalt var saa fint afstemt, saa dejligt, at man kun har Lovord derfor. Karen Caspersen gav den aandsvage Maggy fortræffeligt. Gunnar Tolnæs mandig og djærv. Ingeborg Pehrson som gamle Mrs. Clennam var som skaaet ud af Tidens Romaner, rigtig Dickens i et og alt.

»Lille Dorrit« er en Film, der ligesom sine Forgængere maa være i Stand til at besejre en hel Verden. A. W. Sandberg har atter fastslaaet, hvilken eminent Iscenesætter han er. Han er ligesom Frederik Jensen en Mester.

»B. T.« 27/12 24:

Paa Paladsteatret vandt dansk Film i Aftes en ny Sejr med Opførelsen af A. W. Sandbergs Optagelse af Dickens-Filmen »Lille Dorrit«. Man havde inden denne Premiere yttret nogen Tvivl om, hvorledes det vilde være muligt at sammendrage et saa kolossalt Værk som »Lille Dorrit« til en Film, der ikke helt faldt i Stumper og Stykker, og denne Tvivl var for saa vidt berettiget, men heldigvis blev Tvivlerne og Skeptikerne i Aftes gjort grundigt til Skamme.

Det viste sig nemlig, at det var lykkedes A. W. Sandberg at skabe en Film af virkelig kunstnerisk Værdi. Man havde med stor Dygtighed forstaaet at kæde Bogens mange parallelt løbende Historier sammen til et vel afstemt Hele, hvorover Dickens Aand svævede. Naar Filmen blev en stor Succes, skyldes det ikke mindst Instruktørens udmærkede Medarbejdere. »Nordisk Film«s ualmindelig talentfulde Dekorationsmaler Hr. Carlo Jacobsen havde saaledes skabt nogle vidunderlige Dekorationer fra det gamle London, og endelig viste Skuespillerne, at ogsaa de havde været deres Opgaver voksne. Karina Bell som Lille Dorrit var saa yndig som sædvanlig. Frederik Jensen som Gamle Dorrit vandt her en ny Sejr paa det hvide Lærred, og Karen Caspersen som Peggy var uovertræffelig. Der var i det hele taget ingen, som ikke fuldt ud udfyldte deres Rolle, og Sandbergs heldige Haand til at afstemme og skabe en fasttømret Film havde heller ikke denne Gang svigtet. Filmen lønnedes med meget Bifald.

»Berl. Tid.« 27/12 24:

Det er karakteristisk for den Udvikling, det københavnske Forlystelseliv i de senere Aar er undergaaet, at 2den Juledags store Teaterbegivenhed er en Film. Alt, hvad Byen

endnu har tilbage af kendte Navne fra Fortidens Parket, var i Aftes forsamlet til Paladsteatrets Sandberg-Première. — Som et særligt Raffinement saa' man blandt Publikum adskillige af de Skuespillere, der optraadte paa det hvide Lærred. Iscenesætteren stod selv pelsklædt udenfor de røde Lygters Skær og bød sine Venner Velkommen. Forestillingen blev en absolut Succes for ham.

Manuskriptet til den filmatiserede »Lille Dorrit« koncentrerer sig omkring Kærlighedshistorien. Fanatiske Dickens-Læsere vil efterlyse dette eller hint Optrin i Bogen, som de særlig har forelsket sig i, og det lader sig jo heller ikke nægte, at Filmen er meget spredt i sin Gengivelse af Bogens umaadelige Masse-Handling. Men alt det Stof, som A. W. Sandberg har evnet at presse sammen indenfor et Tidsrum af smaa tre Timer, er alligevel saa meget af en Helhed, at det udmærket kan forsvares. Og skulde en enkelt Fanatiker gaa utilfredsstillet bort, staar den Udvej ham jo aaben at tage »Lille Dorrit« ned fra Reolen og at repetere den. Mange vil i det hele taget nu faa Lyst til at læse Bogen igen.

A. W. Sandberg har præsteret et teknisk ypperligt Stykke Arbejde. Her skal ikke opstilles nogen Sammenligning med hans tidligere Dickens-Films — af den gode Grund, at jeg ikke har set dem! Men jeg vilde efter »Lille Dorrit« ønske, at jeg havde det. Billederne var gode og hver Enkelthed pinlig korrekt. Iscenesættelsen gjorde virkelig Indtryk af Fordybelse i den Dickens'ske Verden.

Publikum fulgte anspændt med fra Begyndelsen. Man følte et næsten vellystigt Gys gaa gennem Tilskuermassen, naar en af de Personer, hvortil særlige Forventninger knyttede sig, sprang frem af Lyskeglen. Dette gjaldt i første Række Frederik Jensen og Karen Caspersen! Og det blev ogsaa disse to, der — sammen med A. W. Sandberg — maatte dele Æren for det smukke Resultat. Begge sejrede paa deres vidunderlige Situationsfølelse. Frederik Jensen var William Dorrit, og for første Gang — Begyndelsesaarene i Provinsen taber sig jo i Mørke — spillede han en Rolle, der er overvejende tragisk. Det store Optrin, hvor William Dorrit atter bliver fattig og det fornemme Selskab forvandler sig til hans Øjne til Gælds-fængslets Indvaanere, gennemførte han med betagende Fantasi. Døds-scenen viste, at han behersket en Kunstner han er. Her var intet for lidt, intet for meget.

Karen Caspersen triumferede som Maggy, Pigebarnet, der er standset i Tiaars-Alderen. Bare hendes Ryg, da hun gik gennem Londons Gader hjem til Gælds-fængslet, var nok til at faa Bifaldet til at slaa op mod det stumme Lærred. At Spillet kom indefra, saa' man paa hendes Øjne med et unaturligt udvidede Pupiller — hun var som en ituslaaet Dukke.

Næsten alle spillede godt. Karina Bell — Lille Dorrit — saa henrivende ud og græd poetisk, hvad enten Taarerne nu var regte eller Glycerin. Gunnar Tolnæs behagede som en ufrikadellet Elsker. Ingeborg Pehrson, den onde Mrs. Clennam, tegnede med haard Streg en Type — den stod i Billedet. Mathilde Nielsen var Mathilde Nielsen og som saadan herlig. Mest Dickens'sk var dog Kai Paaske i den lille Rolle som Pancks: Det strittende Haar, den forvirrede Gemtylighed, det fiffige Blik — — helt i Stilen!

»Lille Dorrit« gjorde stor Lykke og vil hverve Filmen nye Proselytter. Jacob Gade indrammede A. W. Sandbergs smukke Billeder med en højst talentfuld sammensat Musik — den blide Melodi, der er Lille Dorrits Thema, vil nynne

sig ind i hele København. Og Frederik Jensen og Karen Caspersen har fra i Aftes indskrevet deres Navne blandt de helt Store paa det stumme Lærred.

Henry H.

»Politiken« 27/12 24:

Det er en mere end vanskelig Opgave at pille en af Dickens' store Romaner med en stærkt slynget Handling i Stykker og saa sætte den sammen igen i levende Billeder, uden at altfor meget gaar tabt. Men det lykkedes over for »Lille Dorrit« — og man beundrede i Aftes alt det fototekniske, samtidig med at man beundrede de gamle londonske Gadepartier og Interiørerne fra Gælds-fængslet.

Det siges, at vor Tids Englændere ikke læser Dickens; er det rigtigt, tør det formodes, at han heller ikke læses af en yngre dansk Generation. I hvert Fald var der jo nok en Del af Palads-Teatrets Publikum i Aftes, som ikke ejede et intimere Kendskab til ham, end at de blankt kunde acceptere de berømte Figurer, saaledes som de fremtraadte paa det hvide Lærred, formet af Instruktør og Skuespillere i Forening.

Ældre Dickensdyrkere maatte jo nødvendigvis drage Sammenligninger mellem det, de saa', og de Billeder, de selv havde dannet sig i deres Fantasi under Læsningen i stille Aftentimer. Men ogsaa de kunde godkende Fremstillingen. En lille Smule kneb det maaske straks for En og Anden ved Synet af Frederik Jensen som William Dorrit. Der hang — tilgiv en tilsyneladende Majestætsfornærmelse — i de første Optrin ligesom nogle Rester af Nørrebro ved ham. Men de var hurtigt glemt. Thi efterhaanden foldede han al sin rige og overdaadige Kunnen ud, omskabtes helt og blev fuldt ud det, han skulde være. Triumfatoren, der drog bort fra Marshalsea, var pragtfuld at skue, og hele det aandelige og sjælelige Sammenbrud i Vanvidsscenen var ypperlig Kunst, den Kunst, der er Livet selv.

Overordentlig fin og indtagende, nydelig og rørende var som lille Dorrit Frk. Karina Bell; hun besidder den Tro, der ogsaa i Skuespil-kunsten flytter Bjerge. Og ved mange af de Rollehavende kunde der sættes et Kryds; et stort Kryds endda ved Karen Caspersen som den halvt aandsvage Maggy og ved Georg Busch som William Dorrits Broder.

Det var en Aften, der blev dansk Filmkunst til megen Ære, og Bifaldet fra det paa Forhaand udsolgte Hus var af en sjælden Varme og Styrke.

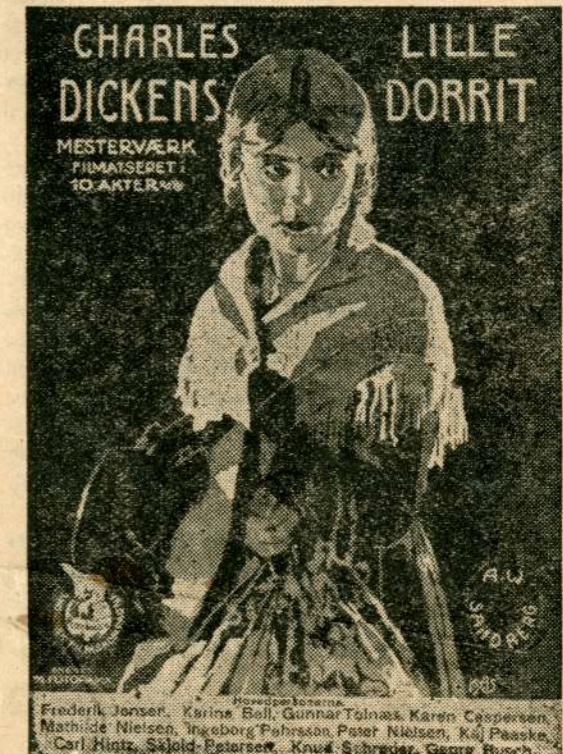
»København« 27/12 24:

Det er ingen let Opgave, der har været stillet Instruktør A. W. Sandberg med Filmatiseringen af Charles Dickens »Lille Dorrit«. Denne Roman rummer et mægtigt Galleri af Figurer og indeholder en saadan Rigdom paa Stof, at der i og for sig er nok til adskillige 10-Akts Film. Men bistaaet af den rutinerede Filmsskribent Sam Ask er Sandberg stolende paa sin egen og sine Medarbejderes Dygtighed trøstigt gaaet i Gang med Arbejdet — og i Aftes blev det færdige Resultat præsenteret i Paladsteatret.

Det var forbøffende! Med et sikkert Blik for det netop for Filmen egnede har de to Filmsmænd plukket ud af Romanen den raa Ramme til Filmen. De har valgt deres Personer, og de faar dem fikst præsenteret. Der er en fortræffelig Stigning i Filmen, saaledes at den intet Øjeblik virker trættende, og der er ingen Tvivl om, at dette Arbejde dels vil skaffe gamle Dickens utallige nye Læsere, dels kaste fornyet Glans over dansk Filmsindustri og — først og sidst — over A. W. Sandberg.

Ham er det, der har skabt disse Film, og han skal have Æren derfor. Men saa skal det ogsaa siges, at han har haft

en Stab af Skuespillere at arbejde med, som mangan Instruktør maa misunde ham. Allerede som Micawber viste Frederik Jensen et udpræget Talent for Filmen. Som William Dorrit er han mesterlig. I Scenerne i Gælds-fængslet i Marshalsea rører han til Taarer; naar han ved Afmarschen derfra lader sig hydle som en Konge, optræder han med en grandezza, som kun Frederik kan, stadig er han helt paa Højde med sig selv. — Det er en af de bedste Filmspræstationer, der nogensinde er ydet i dette Land.

Som lille Dorrit fandt Karina Bell gribende Udtryk for Sorgen og Beklemtheden; man kom straks til at holde af den lille Pige, der stred saa tappert for sin Fader. Og da ogsaa hun fik Lov at smile, straaledede hele Teatret med hende. Mandigt og støt stod Gunnar Tolnæs ved hendes Side, og den unge Debutant Erik Skjold Petersen vandt en personlig Triumf som den værdige og elskende John Chivery.

Vi kan ikke blive ved at nævne Navne, skønt der var mange flere, der fortjente at nævnes. Men Carlo Jacobsen maa ikke glemmes. Denne djævelblændt dygtige Teater-troldmand havde fremtryllet Scenerier af stor Skønhed; den gamle engelske By, Fængslet; indendørs og udendørs var Romantik og Stemning over det hele.

Det blev en afgjort Sejr, og Bifaldet fastslog den tilsidst.

»Social-Demokraten« 27/12 24:

»Lille Dorrit« er ikke en Roman, den er en Verden; den spænder over en Sværm af Menneskeskikkelser, uforglemmelige Ansigter — og Skæbner, hvis sælsomme Veje og indbyrdes Forviklinger man følger med den dybeste Interesse, fordi den Menneskevisdom, der udstraalet fra dens Blade, er saa udtømmelig og saa rig i al sin jævne Enfoldighed.

Det kræver saaledes en høj, intellektuel Kultur, en fin og nænsom Pietet for Digterens Værk, men først og sidst en ganske særegen Form for kunstnerisk Begavelse at omplante dette episke Standardværk i kinematografisk Form.

Og det kan næppe siges stærkt nok, at dette er lykkedes A. W. Sandberg i et langt højere Maal, end selv de mest passionerede Dickensdyrkere havde turdet vente sig.

Med literær Bistand af dygtige Filmsforfattere har Sandberg grebet tæt ind om Digtningens Sjæl med Bortskæring af al den overflødige og snakkesalige Vidtløftighed, som Dickens paa sine senere Aar forfaldt til, og trukket Hovedlinjerne i Kompositionen op med klart og vaagent Blik for Fortællingen i det dramatiske Totalbillede.

Sandberg har forlængst gennem sine Dickensoptagelser vundet sig et Verdensnavn paa Opgaver som »Vor fælles Ven«, »David Copperfield« o. fl., men naar han med dette Slag sikkert har vundet sin hidtil største Sejr, skyldes det formentlig hans særegne Evne i Valget af de Ansigter, der passer til de Dickens'ske Figurer, som var de malede med den store Hogarth's Pensel.

Karina Bell aabenbarede som »Lille Dorrit« al den fine og hjerterørende Ynde, al den jomfruelige Poesi, som hun ogsaa paa Scenen saa ofte har fundet smukke og sanddru Udtryk for, og Frederik Jensens Mr. Dorrit blev til en Skuespilnydelse af højeste Rang — hans guddommelige Mr. Micawber i »David Copperfield« ikke undtagen. Thi mens Micawber var en Karakterfremstilling af rent komisk Substrat, var Dorrit et vidunderligt Stykke Kunst i Balancen mellem det komiske og det tragiske. Vanvidsscenerne f. Eks. og de Billeder, der viser os hans Løsladelse fra Gældsængslet, var af gribende og uovertræffelig Virkning, der Gang paa Gang henrev Publikum til et Bifald, som man kun sjældent hører det i et Kinoteater.

Udmærket Skuespillkunst ydede i mere periferiske Roller næsten alle de medvirkende, særlig Fru Karen Caspersen (den lille aandssvage Maggie), — Torben Meyer, Peter Nielsen, Fru Mathilde Nielsen, Frk. Ingeborg Pehrson, Busch og et ganske nyt Ansigt paa det hvide Lærred, den unge Erik Skjold Petersen.

Aftenen var Sandbergs, Frederik Jensens og Karina Bells.
Carl Gandrup.

»Aftenposten« 27/12 24:

I Aftes vandt dansk Film en ny og straalende kunstnerisk Sejr — selvfølgelig i Paladsteatret, »Filmens kgl. Teater«.

Den nye Dickens-Filmatisering fra Nordisk Films-Kompagni, »Lille Dorrit«, fint og forstaaende iscenesat af A. W. Sandberg, der jo forlængst har vundet Danmarks Charles Dickens' Fortællinger ved sine tidligere Iscenesættelser, blev modtaget med en saadan Hjertelighed og Varme, at man vist roligt tør spaa Paladsteatret en Succes, der vil strække sig over adskillige Uger.

Det kan være — og er ofte — uendelig trættende at se en Filmforestilling, der spænder over en halv Snes Akter, kun afbrudt af en enkelt Pause. Men den velgørende, i Virkeligheden nødvendige Ro, der har præget Sandbergs tidligere Dickensfilms, svigtede heller ikke denne Gang. Det er et af de Momenter, der giver Tillid til Iscenesætteren.

Frederik Jensen var mesterlig i sin Rolle som »Gældsængslets Fader«, der lader sig hylde som en Konge, da han er blevet Arving til en stor Formue. Og hvor var han dog troværdig og ægte, da han modtog Brevet med Underretning om sin Ruin. Ikke Antydning af Overdrivelse et Øjeblik. — Og Karina Bell, yndefuld, kvindelig, rørende — det var en stor Glæde at se dette naturlige Spil, saa frit for al »Film«. Hendes Sammenspil med den stilige Gunnar Tolnæs som Arthur Clennam i den afgørende Kærligheds-scene var ligefrem bedaarende.

Men der er forøvrigt kun godt at sige om Spillet i dette nye Skuespil, der vidner om dansk Filmkunst meget høje Standard. Karen Caspersen havde tegnet et fortrinligt Billede af den aandssvage Maggy, Ingeborg Pehrson var den haarde Mrs. Clennam, rigtig i Stilen, syntes man, den gamle Georg Busch, Mathilde Nielsen, en ny Mand Erik Skjold Petersen med et tilpas sygeligt Udseende og drømmende Blik som Arrestforvarerens Søn, der var haabløst forelsket i lille Dorrit — — ja, der kunde nævnes flere Navne. Helhedsindtrykket var det bedst mulige. Og der er ingen Retfærdighed til, hvis ikke denne danske Film kan komme frem Verden over. Der er ikke Overflod paa saadanne Arbejder!

»Ekstrabladet« 27/12 24:

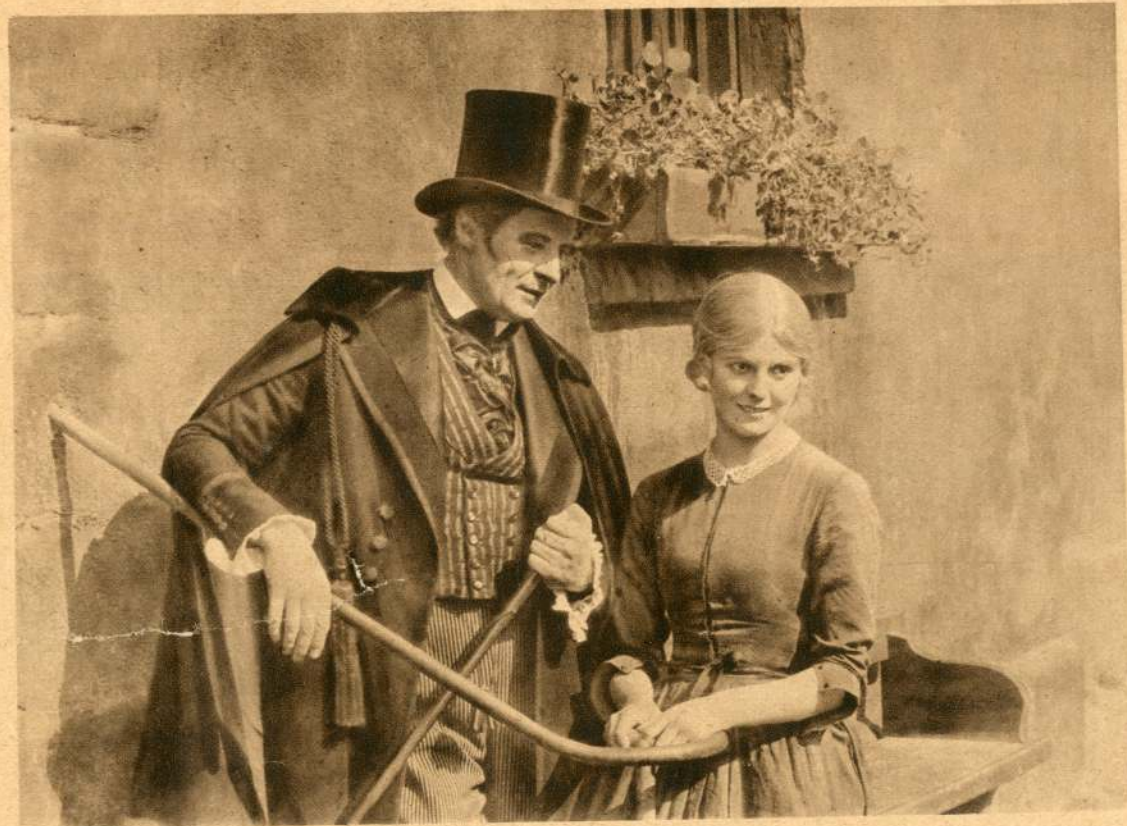
De store Forventninger, hvormed man imødesaa A. W. Sandbergs nye Dickens-Filmatisering paa Palads-Teatret, blev ikke skuffet. »Lille Dorrit«, bearbejdet af Sam Ask, blev en virkelig Triumf for dansk Film — takket være det helt igennem fortræffelige Spil, der ydedes inden for de givne Rammer.

Som lille Dorrits Fader havde Frederik Jensen skabt en uforglemmelig Skikkelse af »Gældsængslets Fader«, lige ægte som Rigmænd og Fallent; og lille Dorrit selv var fin og sød og rørende i Karina Bells Skikkelse. Men de Dickens'ske Figurer blev forøvrigt levendegjort forbløffende godt. En stor Succes havde Karen Caspersen som Pigebarne, der er standset i sin Udvikling i 10 Aars Alder. Gunnar Tolnæs var en sympatisk Arthur, og Paaske en morsom Pancks.

»Lille Dorrit« blev godt modtaget, og det vil utvivlsomt blive en langvarig Succes.

Eneret:

A/S FOTORAMA

KLEIN DORRIT

Ein Schauspiel in 7 Akten nach Charles Dickens gleichnamigem Meisterwerk.
Für den Film bearbeitet von SAM ASK

Regie: A. W. SANDBERG

HAUPTPERSONEN:

William Dorrit	} seine Kinder	Frederik Jensen
Amy, genannt Klein Dorrit		Karina Bell
Fanny, ihre Schwester		Karen Winther
Tip, ihr Bruder		Knud Schröder
Frederik Dorrit, sein Bruder		Georg Busch
Arthur Clennam		Gunnar Tolnaes
Mrs. Clennam, seine Mutter		Ingeborg Pehrson
Jeremias Flintwich	} Zwillingbrüder	Carl Hinz
Efraim Flintwich		Mathilde Nielsen
Affery, seine Frau		Torben Meyer
Hauptschließer Chivery		Kate Fabian
Seine Frau		Erik Skold Petersen
John, ihr Sohn		Karen Caspersen
Maggy		Peter Nielsen
Rigaud		Kaj Paaske
Pancks		

Hersteller: A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI KOPENHAGEN

Verleih für Deutschland:

Deutsch-Nordische Film-Union G. m. b. H.

BERLIN SW 48, FRIEDRICHSTRASSE 13

Wir befinden uns in London. Vor uns erhebt sich ein altes, baufälliges Haus, das durch Stützen aufrecht erhalten werden muß, um nicht ganz umzufallen. Der Boden unter dem Hause ist vom Wasser unterwühlt, und es ist nur noch eine Frage der Zeit, wann das Gebäude zusammenstürzen wird. Dieses Haus hatte eine lange Geschlechterfolge hindurch der Familie Clennam gehört.

Schwer von Gicht geplagt, war Mrs. Clennam seit zwölf Jahren an ihr Zimmer gefesselt. Sie leitete das alte Geschäft der Familie in London, während ihr vor kurzem verstorbener Mann, der mehr als zwanzig Jahre in China gelebt hatte, zusammen mit seinem Sohn das Geschäft im fernen Osten geführt hatte. Die strenge Frau hatte sich ganz ihrer mystischen, vom Unheimlichen und Grauen beherrschten Religion ergeben. Für sie gab es nur Arbeit und Pflicht. Und Klein Dorrit, die wir an der Seite der Mrs. Clennam mit einer Näharbeit beschäftigt sehen, wollte gar nicht recht in diese Umgebung passen. Klein Dorrit verdiente sich ihr Brot, indem sie von morgens 8 bis

abends 8 bei fremden Leuten nähte. Niemand wußte, woher sie kam und wohin sie ging.

An dem Tage, da unsere Erzählung beginnt, stand Arthur Clennam, der vor kurzem aus dem fernen Osten zurückgekehrt war, nach zwanzigjähriger Abwesenheit wieder vor der Tür seines Elternhauses. Er wußte, daß das Wiedersehen mit der harten Mutter ihnen beiden nicht zur Freude gereichen würde, und sein Herz war von dunkler Ahnung erfüllt, als ob ein drohendes Unheil sich nahte. — Der alten Frau zur

Seite stand Jeremias Flintwich. Er war das Faktotum im Hause und half ihr bei ihren Geschäften, während Affery, sein Weib, die Hauswirtschaft führte.

Flintwich geriet durch das unerwartete Erscheinen des Mr. Clennam in arge Verlegenheit, denn er hatte eben jetzt den Besuch seines Zwillingbruders Efraim, dem er, bevor dieser das Haus unbemerkt verließ, eilig ein Dokument in die Hände drückte und ihn ermahnte, es in gute Verwahrung zu nehmen, da es bestimmt sei, ihnen die Alte da oben in die Hände zu liefern.

Die Mutter empfing Arthur Clennam so, wie er es erwartet hatte; und

erst als sie erfuhr, warum er zu ihr gekommen war, kam Leben in die alte Frau, die bisher ungerührt und teilnahmslos dagelassen hatte. Arthur war gekommen, um von seiner Mutter zu erfahren, was es war, das seinen Vater all die Jahre lang so schwer gedrückt hatte. — Als sein Vater drüben in seinen Armen verschied, hatte er gefühlt, daß ein Geheimnis den alten Mann quälte, aber der Tod hatte ihm vorzeitig die Lippen verschlossen. Die Art aber, wie seine Mutter ihn abfertigte, zeigte ihm, daß er von dieser Seite keine Hilfe zu erwarten hatte. — Bevor er das traurige Heim seiner freudlosen Jugend wieder verließ, bemerkte er Klein Dorrit, die ganz und gar nicht in dieses düstere, von aller Freude verlassene Haus zu gehören schien. Da Affery ihm keine Aufklärung geben konnte, wer das zarte, schüchterne Wesen eigentlich war, folgte er ihr, als sie das Haus verließ, ohne recht zu wissen, warum und sah mit Verwunderung, daß sie sich Marshalsea näherte und im Schatten der Mauern des alten Schuldgefängnisses verschwand. In diesem düsteren Gefängnis saßen die Unglücklichen, die nicht in der Lage waren,

ihre Schulden zu bezahlen, oft zeit ihres Lebens gefangen.

Es war Clennam nicht nur gelungen, Klein Dorrits geheimnisvollen Aufenthalt zu erfahren, sondern es glückte ihm auch, mit ihr und ihrer Familie in freundschaftliche Beziehungen zu kommen. Ihr Vater, William Dorrit, war seit mehr als 20 Jahren infolge eines Bankrotts, in den er ohne seine Schuld verwickelt worden war, in dem großen Schuldgefängnis. Sein langer Aufenthalt, in Verbindung mit der Würde,

die ihm angeboren war, hatte ihm eine gewisse Position innerhalb der Gefängnismauern verschafft. Man nannte ihn den Vater des Gefängnisses. Alle Neuankömmlinge wurden ihm vorgestellt, und es war Sitte, daß diese große Ehre durch kleine kontante Erkenntlichkeiten honoriert wurde. Da er bei all seiner Kindlichkeit ein recht großer Egoist war, so fand er es ganz in der Ordnung, daß Amy oder Klein Dorrit, wie sie allgemein genannt wurde, sich ganz für ihn aufopferte und ihm in Wahrheit mehr als eine Mutter war. In seinen eigenen Augen aber war er der

beste Vater der Welt. Klein Dorrit, die wohl seine Eigentümlichkeiten und Fehler kannte, aber tausend Entschuldigungen dafür zu finden wußte, hatte nicht nur die Sorge für ihren alten Vater übernommen, sondern fühlte sich auch für die übrigen Mitglieder der Familie verantwortlich. Da war der Bruder Tip, ein recht leichtsinniger und selbstbewußter junger Mann, der nach einem unglücklich verlaufenen Pferdehandel auch Insasse des Schuldgefängnisses geworden war. Da war ferner ihre Schwester, die muntere und lebenslustige Fanny, die an einem kleinen Theater engagiert war, und da war schließlich Frederik Dorrit, William Dorrits Bruder, ein guterherziger, aber unpraktischer alter Mann, der sein armseliges Brot als Theatermusiker verdiente. Obgleich Klein Dorrit die Jüngste war — sie war im

Dorrit. Im Geist sah er sich als Klein Dorrits Mann im stillen, häuslichen Glück sanft und friedlich den Strom der Zeit hinabgleiten. Dieser junge Mann, der in seiner Phantasie all seine Liebesgedanken zu In-

Gefängnis geboren — war sie doch recht eigentlich das Haupt der Familie. — Dies alles erfuhr Arthur Clennam nach und nach bei seinen wiederholten Besuchen im Schuldgefängnis, und er faßte bald ein warmes Interesse für das kleine, tapfere Mädchen, auf dessen zarten Schultern eine so schwere Bürde lag. Um ihrerwillen machte er den Versuch, ihren Vater wieder auf freien Fuß zu setzen, aber die Angelegenheit des alten Schuldgefangenen war so verwickelt, daß es unmöglich schien. Doch glückte es ihm unter nicht allzu großen Schwierigkeiten, Tip die Freiheit wieder zu verschaffen. Klein Dorrit, die wohl wußte, wem sie die Befreiung ihres Bruders zu verdanken hatte, gab Clennam ihren Dank auf so rührende und zarte Weise, daß er sich im tiefsten Herzen ergriffen fühlte.

Für Klein Dorrit war es ein wunderliches Gefühl, zu wissen, daß sie einen treuen und uneigennütigen Freund hatte, sie, die nicht nur für ihre Familie zu sorgen hatte, sondern auch für Maggy, ein armes, geistesschwaches Wesen, das trotz seiner 28 Jahre so hilflos wie ein kleines Kind war.

Aber selbst in das graue Marshalsea-Gefängnis sandte der ewig junge Bogenschütze Amor seine Pfeile. John Chivery, der Sohn des Hauptschließers, liebte Klein

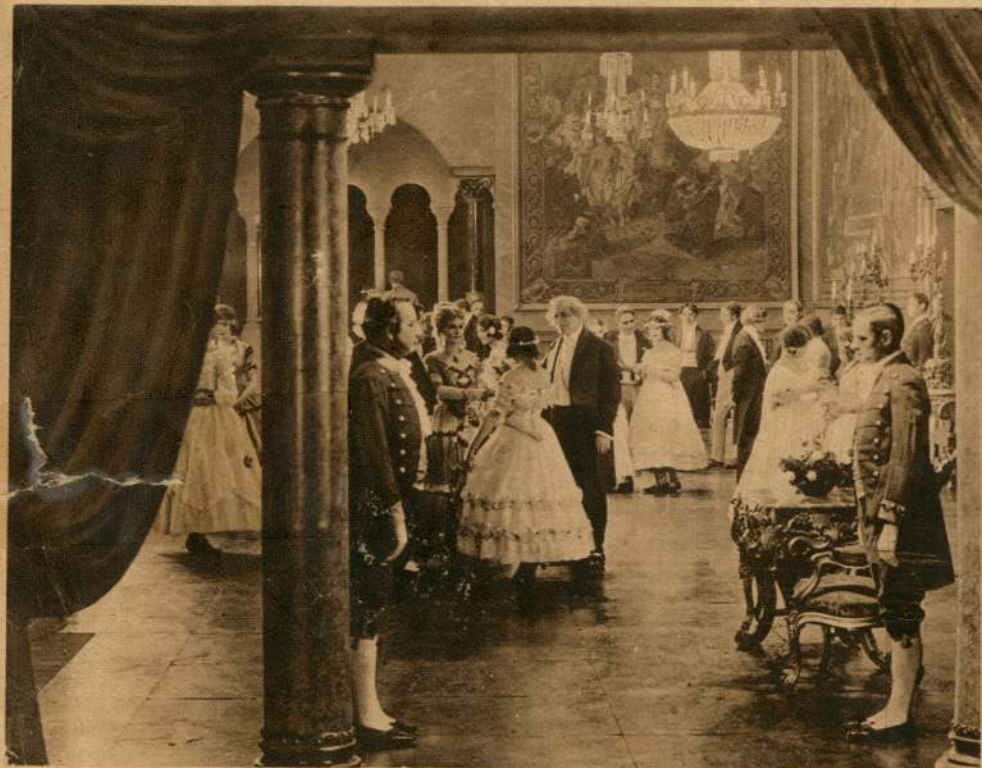

schriften auf Grabsteinen umsetzte, erlitt die größte Enttäuschung seines Lebens, als Klein Dorrit gezwungen war, ihm zu verstehen zu geben, daß sie ihm nie anderes als eine Schwester sein könne. Sie sagte ihm nicht, warum er seine Hoffnung begraben müßte, daß es Arthur Clennam war, dem ihr Herz gehörte. Aber obgleich man sagt, daß Liebe blind ist, so war John doch in dieser Hinsicht hellsehend genug, um zu verstehen, warum er Klein Dorrits Hand nicht zu gewinnen vermochte.

Zu dieser Zeit begab sich in der kleinen Stadt Chalons in Nordfrankreich ein Ereignis, das mit dem Geheim-

nis seines Vaters, das Clennam nicht hatte zu ergründen vermögen, zusammenhing. Das Schicksal führte nämlich den Zwillingbruder des Jeremias Flintwich mit einem gewissen Rigaud zusammen, und durch einen schreckenerregenden Mord kamen die wichtigen Dokumente, die Efraim Flintwich von seinem Bruder bekommen hatte, in die Hände von Rigaud. Die Folge hiervon war, daß sowohl Mrs. Clennam als auch der höchst unliebsam überraschte Jeremias Flintwich kurz darauf die Bekanntschaft des Herrn Rigaud machten

und daß diese Bekanntschaft gleich zu Anfang eine schwere Schädigung für die Kasse der Firma bedeutete und allem Anschein nach noch weitere schwere Folgen haben sollte. — Zu eben derselben Zeit, als die Liebe zu Clennam einen Sonnenstrahl in die graue Alltagswelt Klein Dorrits gesandt hatte, geschah es, daß sie sich zum ersten Male in ihrem Leben ihres Vaters schämte. Mr. Dorrit scheute sich nämlich nicht, auf höchst plumpe Art den opferfreudigen Clennam ständig zu neuen kleinen Erkenntlichkeiten zu veranlassen. Klein Dorrits Versuch, diesem Treiben ihres Vaters Einhalt zu gebieten, führte nur dazu, ihr mit erschreckender Deutlichkeit ihr unbarmherziges Schicksal vor Augen zu führen und ihr klarzumachen, daß die Gefängnismauern sie auf immer von dem Manne schieden, dem ihre geheimsten Gedanken galten. Sie wich deshalb in der Folge Clennam so viel wie möglich aus. Clennam aber, der seinerseits glaubte, Klein Dorrit durch die in seinem Herzen erwachende Liebe zu kränken, zeigte sich ihr nur als der väterliche Freund, ohne zu ahnen, daß er gerade dadurch dem kleinen, sanften Wesen einen tieferen

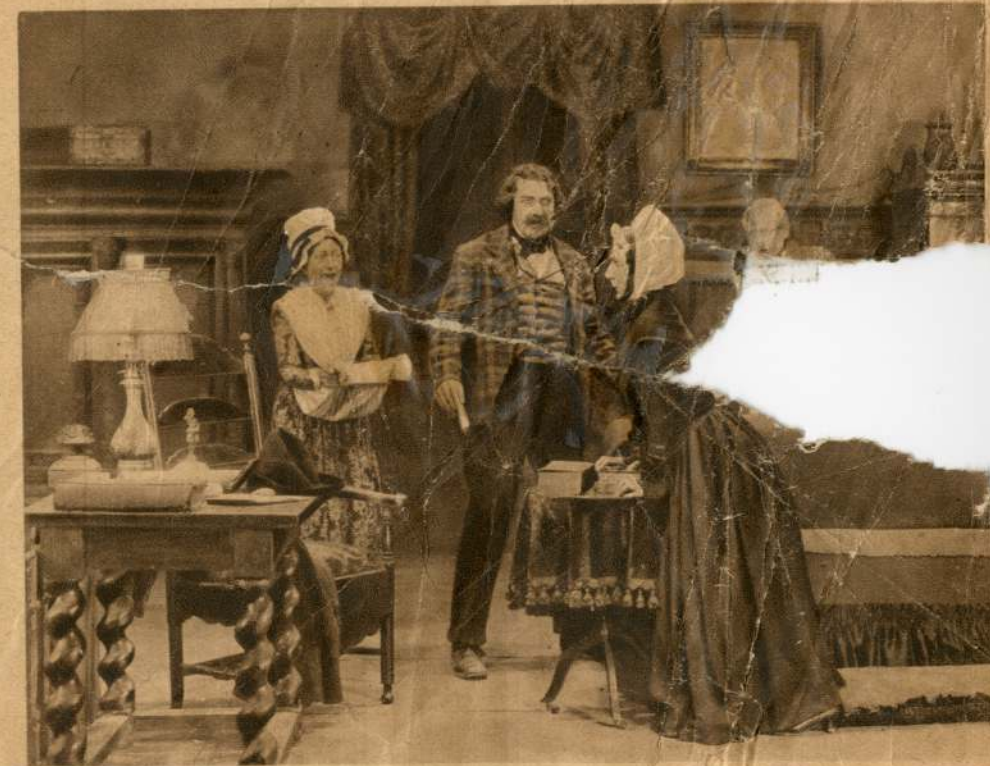
Schmerz zufügte, als sie fast zu ertragen vermochte. — Da aber trat eine unerwartete Wendung in dem Schicksal der Familie Dorrit ein. Mr. Clennam, der in seinen Bemühungen, William Dorrit die Freiheit zu verschaffen, nicht nachließ, hatte sich mit einem gewissen Mr. Pancks in Verbindung gesetzt, dem es durch unermüdliche Spürarbeit gelang, die Angelegenheit Dorrit aufzuklären, und so erwies es sich eines schönen Tages, daß Mr. Dorrit, der aus dem alten Geschlecht der Dorrit von Dorsetshire stammte, Erbe eines großen Vermögens war. — Und dann kam der unvergeßliche Tag in der Geschichte des Marshalsea-Gefängnisses, an dem das große Gefängnis vaterlos wurde. Mr. Dorrits Scheiden glich einem Triumphzuge, der nur dadurch etwas getrübt wurde, daß das arme, kleine Mädchen, daß sich sein Leben lang für andere aufgeopfert und seinen Lohn in der Freude der anderen gefunden hatte, nun das einzige war, das man vergessen hatte. Clennam fand sie ohnmächtig in ihrer Dachkammer liegen, und als er sie zu ihrem Vater trug, regte sich in seiner Brust ein dunkles Gefühl, daß er sie nie hätte von sich lassen sollen, denn nun trennten sich ja

ihre Wege, und wer wußte, ob sie sich je wieder kreuzen würden.

Einige Monate später sehen wir die Familie Dorrit in Italien in einem prächtigen Palast wieder, der doppelt so groß ist, wie das ganze Marshalsea-Gefängnis. Glück und Glanz umgab nun die Familie, und die einzige, die sich nicht recht in die neuen Verhältnisse finden konnte, war Klein Dorrit. Sie fürchtete fast, daß dieses Glück eines Tages ein plötzliches Ende finden würde, und ihren einzigen Trost fand sie in den Briefen, die sie an Arthur Clennam schrieb. Aber selbst diese harmlose Freude wurde ihr eines Tages vergällt, als der Vater, der von ihrem Brief-

wechsel Kunde erhielt, ihr verbot, weiter mit Clennam in Verbindung zu bleiben, denn alle Erinnerung an die Vergangenheit sollten für immer ausgelöscht sein.

Für Arthur Clennam hatte das Leben, nachdem Klein Dorrit ihn verlassen hatte, nichts mehr zu bieten. — Als er eines Tages seine Mutter besuchte, traf er mit Rigaud zusammen, und durch Affery erfuhr er, daß der unheimliche Fremdling als Erpresser seiner Mutter auftrat. Er begriff, daß der Mann mit dem Geheimnis, das seinen Vater gequält hatte, im Zu-

sammenhang stehen mußte. Aber noch bevor es ihm gelang, diese neue Spur aufzunehmen, trat ein Ereignis ein, das sowohl für ihn als auch für die Familie Dorrit von schwerwiegender Bedeutung sein sollte. — Ein hervorragender Finanzmann, mit dessen Sohn Fanny Dorrit sich verheiratet hatte, und der das Vermögen ihres Vaters verwaltete, hatte sich das Leben genommen, und es stellte sich heraus, daß sein ganzes Unternehmen aufgelegter Schwindel war. Alles Geld war verloren. — Mr. Dorrit bekam diese Nachricht, als er ein strahlendes Fest in seinem Palast gab. Der harte Schlag traf ihn so schwer, daß sein Verstand sich trübte und er in eine schwere Krankheit verfiel. Die Nacht wich Klein Dorrit nicht vom Lager ihres Vaters, und als der Morgen graute, legte sich ein noch dunklerer Schatten, als der von den Gefängnismauern, über das teure Antlitz.

Ein anderes Opfer des großen Schwindels war Arthur Clennam, der jetzt als zugrundegegangener Mann in das Schuldgefängnis kam, das er früher als freier Mann so oft besucht hatte. — Für John Chivery, der wußte, daß Clennam zwischen ihm und Klein Dorrit gestanden hatte, mochte es zwar ein Triumph sein, seinen Nebenbuhler so tief gedemütigt zu sehen, aber sein gutes Herz zwang ihn, Clennam zu erzählen, daß Klein Dorrit ihn liebte. Bei allem Glück, daß Clennam bei diesen Worten empfand, fühlte er doch, daß sie ihm für immer entrisse war, nun, da sie reich und er arm und verlassen war. — Die Gefangenschaft und der Gedanke an die Gefahr, die seine Mutter bedrohte, zerrütteten die Gesundheit Clennams und raubten ihm allen Lebensmut — und als Klein Dorrit eines Tages wieder in seiner Stube stand, fand sie ihn an Leib und Seele krank. Selbst das tiefe Glück, das sein Herz erfüllte, als sie sich endlich in ihrer Liebe fanden und er wußte, daß nichts als der Tod sie scheiden konnte, vermochte nicht das Fieber, das in seinen Adern tobte, zu stillen. Wochenlang kämpfte Klein Dorrit, um

dem Tod die neue Beute zu entreißen, aber schließlich kam der Tag, der Clennam dem Leben wiedergab.

Jetzt war auch in dem alten Haus in der City die Stunde der Abrechnung gekommen. Fürchterlich raste der Herbststurm, der an dem hinfälligen Haus riß und zerrte, aber noch fürchterlicher war das Unwetter, das jetzt über die harte, alte Frau innerhalb dieser Mauern losbrechen sollte. Der Erpresser Rigaud hatte sich wieder eingestellt, und es kam zu einem erregten Auftritt, im Verlauf dessen der kaltherzige Mann die alte Frau zwang, ihr Verbrechen zu bekennen und ihre Schuld zu gestehen. Die unerhörte Erregung, der die alte Frau ausgesetzt wurde, wirkte so stark auf sie ein, daß sie, die sich seit 12 Jahren nicht mehr aus ihrem Sessel zu erheben vermochte, jetzt, von Affery gefolgt, das Haus verließ, um, nicht wie Rigaud glaubte, das Geld, das er erpressen wollte, zu verschaffen, sondern um Arthur aufzusuchen und ihm ihre Schuld zu gestehen. Sie traf dort Klein Dorrit an, der sie nun ihr Herz ausschüttete. Obgleich Klein Dorrit nicht den ganzen Zusammenhang zu erfassen vermochte, so begriff sie doch, daß Arthur nicht Mrs. Clennams Sohn war, sondern daß sie ihn nur als solchen ausgegeben hatte, damit sie und ihr Mann in den Besitz des großen Vermögens gelangen sollten, das in Wirklichkeit Arthur Clennam gehörte. Aber niemand ahnte, daß jetzt auch die Schicksalsstunde für das alte Haus selbst gekommen war, daß die gierige Flut ihre verborgene unterirdische Zerstörung jetzt vollenden sollte. Als Mrs. Clennam mit Affery, die ihr gefolgt war, sich ihrem Hause näherte, stürzte es zusammen und begrub Rigaud und Mr. Flintwich unter seinen Trümmern. Die Alte aber sank vom Schlag getroffen tot zu Boden.

Die dunklen Schatten von Marshalsea-Gefängnis reichten nicht bis zu dem alten Kirchlein, wo Arthur und Klein Dorrit an einem sonnigen Frühlingstage vor dem Altar knieten.

**Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen**
vis à vis Frihedsstøtten
København B.
Telefon Central 99 92

12 **Afdeling for Avisudklip.**

Udklip af: *Nahv...*
d. *26/3-25*

Den smukke danske Film »Lille Dorrit« gaar i disse Dage for stuvende fuldt Hus i Colosseum.

Paa Mandag har World Cinema Premiere paa en ny Jackie Coogan-Film »Lønge leve Kongen«

**Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen**
vis à vis Frihedsstøtten
København B.
Telefon Central 99 92

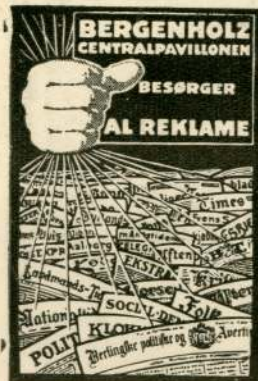
159 **Afdeling for Avisudklip.**

Udklip af: *Grundlovs...*
4/3-25

Filmspremierer i Aften.

Biografteatret har i Aften Premiere paa en af „Nordisk Film“'s store Succes'er, Dickensfilmen „Lille Dorrit“. Der er Forestilling Kl. 7 og 9, og Filmen vises hele Ugen. — Vi skal i Morgen omtale den nærmere.

I Centralteatret kommer „Hans Dronning“, en Filmatisering af Elinor Glyn's nok som bekendte Roman. Den er iscenesat med Pragt og Fantasi.

**Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen**
vis à vis Frihedsstøtten
København B.
Telefon Central 99 92

16 **Afdeling for Avisudklip.**

Udklip af: *Nahv...*
d. *24/3-24*

„Lille Dorrit“, der 2. Juledag har Premiere i Paladsteatret, er fotograferet af Louis Larsen og Ejnar Olsen. Det omfangsrige Manuskript er udarbejdet af Sam Ask, og det dekorationsmæssige har Carlo Jacobsen været Mester for.

Det nye Biografteater paa Jagtvej, „Colosseum“, aabner 2. Juledag med en ny Film „Signaltaarnet“.

Den unge, talentfulde Filmsstjerne Collen Moore — kendt fra „Flammerde Ungdom“ — vil i Juleugen atter vise sig i et københavnsk Biografteater, i en Storfilm, der hedder „Jazz-Pigen“

**Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillonen**
vis à vis Frihedsstøtten
København B.
Telefon Central 99 92

12 **Afdeling for Avisudklip.**

Udklip af: *Nahv...*
d. *4/3-25*

Biografen opfører endnu i Dag og i Morgen „Lille Dorrit“.

Fra Tirsdag opføres „Ingmars Arven“ efter Selma Lagerlöfs pragtfulde „Jerusalem“. Vi har her haft flere Film efter Selma Lagerlöfs pragtfulde Bøger her nede og den kommende Uge staar „Ingmars Arven“ paa Programmet. I denne Film, der er 1. Del, ser vi den yngste af Ingmarrene (Lars Hanson) kæmpe en fortvivlet Kamp for at redde den Gaard, som gennem Generationer har været i Slægtens Eje. Alt svigter han for at faa den tilbage, ja, selv den han elsker, men meget maa han lide derfor. Som Prædikanten Helzium har den tyske Skuespiller Conrad Veidt skabt en seværdig Skikkelse.

Filmen er smukt og fint afstemt og har hele den Kultur over sig, som kun Svenskerne formaar at gøre i en Film.

Bergenholz's Annoncebureau
Centralpavillon
vis à vis Frihedsstøtten
København B.
Telefon Central 99 92
Afdeling for Avisudklip.

Udklip af: 137
22/1 25

FILMSTEATRENE

Little Dorrits Sejr.

Little Dorrit er blevet en enestaaende Succes for Paladsteatret. Der er endnu udsolgt hver eneste Aften, og ofte er Størstedelen af Pladserne solgt til forhøjede Priser allerede fra Formiddagen. Den danske Film er lige ved at slaa de store amerikanske Successer, som Paladsteatret jo ellers ikke har haft. Man

Det lille Teater:

Det lille Teater har i denne Uge en sammensat Forestilling paa sit Program, en Baby Peggy-Film og en Harold Lloyd, hvor vi faar den forgydede Amerikaner at se som Rævejæger.

Baby Peggy-Filmen bestaar af de mest oprindelige Filmsingredienser, saasom Hundebarbering, Køkkenscener, hvor Mellet hvirvler og en lille Unge, som laver Postyr i en stor Familie. Nogen fremragende Film er det unægtelig ikke; men Baby Peggys personlige Charme vil gøre, at ogsaa et Publikum med en mere blaseret Smag vil have lidt at glæde sig over.

Til Gengæld er Harold Lloyd-Filmen virkelig morsom, baade takket være en Række fikse Instruktørpaafund, hvoraf enkelte er geniale, og fordi den populære Komiker selv spiller med Udfoldelse af sit mest straalende Humør og sin mest uforlignelige Charme.

En stor Film med Ann Forest.

I den nærmeste Fremtid faar et af vore Strogteatre Premiere paa en Ann Forest-Film, og for en Gangs Skyld har vor lille Landsmandinde en rigtig Hovedrolle i den. Filmen hedder „Egteskabsmoral“, og foruden Ann Forest spiller en saa talentfuld Mand som Tom Moore i den.

Aftenens Premiere.

Iaften har Kinopalæet Premiere paa en stor Film, „Skyldig — ikke skyldig“, af Forfatteren Jules Claretie — Medlem af det franske Akademi. Den viser trods sit spændende Indhold den moderne franske Films artistiske Fortrin, ikke blot i en Rollebesætning med førende sceniske Navne, der yder et sjældent kultiveret Spil, men ogsaa i visse nye tekniske Finesser i Optagelsen. Blandt de Hovedrollehavende spiller Frankrigs største Børneskuepiller André Rolane.

Colleen Moore,

— det store, nye Navn.

Det er næppe sket før i den amerikanske Films Historie, at en Stjerne har gjort en saa hurtig Karriere, som Tilfældet har været med Colleen Moore — First Nationals store Lystspilstjerne.

Colleen Moore blev berømt i „Flammende Ungdom“ og er siden steget med hastige Skridt til Berømmelsens højeste Tinder.

Hendes sidste Film, „So Big“, er i Amerika blevet en Succes, der ikke staar tilbage for nogen Succes iaar, selv inkluderet saadanne Films som „Havørnen“ og „Tyven fra Bagdad“.

Imorgen

faar Metropolteatret Premiere paa en af Sæsonens store Films. Det bliver Milton Sills sidste First National Film

„Blandt New Yorks Upper-ten“, hvor han spiller sammen med Corinne Griffin.

Sigende her Milton Sills at se fra en helt ny Side, i en Karakter-Rolle, som uden Tvivl i endnu højere Grad vil fastslaa denne fejrede Filmshelt som Publikums Yndling.